

6420
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1909

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΣ Ν. Γ. ΚΑΡΑΛΙΔΟΥ

Ἐν Γαλατῶν ὁδῷ Ἰβλίου, ἀριθ. 12.

674

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1909

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΣ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ

Γαλατῆ, ὁδὸς Παισῶν, ἀριθ. 12.

ΕΙΣ

ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΑΣ

SISMANOGLIO

ΤΗΣ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΜΕΤΑ ΣΕΒΑΣΜΟΥ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Τὸ Βυζαντινὸν Ἡμερολόγιον ἐκδίδεται ἐφέτος τὸ πρῶτον, ἰσχὸν ἐνθαρρυντικῆς παρὰ πάντων ὑποστηρίξεως.

Ἔθεσα ὡς σκοπὸν καὶ κύριον μέλημα τὴν ἀποπάσης ἀπόψεως πλήρωσιν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ φιλομούσου κοινού· θέλω δ' ἐν τῷ μέλλοντι κατὰ πολὺ βελτιώσει τὸ ἔργον ὑπὸ ἔποψιν ὄγκου, εἰκονογραφιῶν καὶ ὕλης.

Καθῆκον ἐπιβαλλόμενον θεωρῶ νὰ ἐκφράσω θερμοῦς πρὸς τοὺς συνεργάτας εὐχαριστίας δημοσίᾳ, ὡς καὶ πρὸς πάντας τοὺς ὑλικῶς ἢ ἠθικῶς ὑποστηρίξαντας ἔργον διὰ τὴν προαγωγὴν καὶ τὴν ἐπίσχυσιν τοῦ ὁποίου θὰ καταβληθῶσιν οἱ μεγαλειότεροι κόποι καὶ θυσίαι.

Γ. Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1909

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ

Ἰνδικτιώνος ζ'.	7	Λατίνων Πάσχα Μαρτίου κθ'	29
Ἡλίου Κύκλοι κκ'.	25	Ἅγιον Πάσχα Μαρτίου κθ'.	29
Σελήνης Κύκλοι ζ'.	7	Ἡ Ἀνάληψις Μαΐου ζ'.	7
Σελήνης Θυμάλιον κ'.	20	Ἡ Πεντηκοστή Μαΐου ιζ'.	17
Κατωγραφίας ἡμέραι λθ'.	39	Κοριακή τῶν Ἁγίων Πάντων Μαΐου κθ'	24
Τὸ Τριῶν ἄρ. Ἰανουαρ. ιη' 18		Ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστό- λων ἡμέραι λε'	35
Ἐσθινὸν ια'. — Ἦχος πλ. α'.		Ἡ μνήμη αὐτῶν ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ Παρασκευῇ Χριστουγέννων ἡμέ- ρα Πέμπτη.	
Ἡ Ἀπόκρισις Θιβουσία. α'	4		
Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Τετάρτῃ.			
Νομικὸν Πάσχα Μαρτίου κθ'.	21		

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ

- 1) 22 Μαΐου, ὀλικὴ ἔκλειψις Σελήνης ὄρατῆ.
- 2) 4 Ἰουνίου ὀλικὴ ἔκλειψις τοῦ Ἡλίου ἄρατος.
- 3) 14 Νομβρίου ὀλικὴ ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἄρατος.
- 4) 29 Νομβρίου μαρτικὴ ἔκλειψις τοῦ Ἡλίου ἄρατος.

ΕΝΑΡΞΕΙΣ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ὉΡΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἐαρ. Μαρτίου 8, ὥρ. 8 λεπ. 33 πρὸ μεσημέρ.	Φθινόπωρον, Σεπτ. 10, ὥρ. 7 λεπτά 5 μ. μ.
Θέρος, Ἰουνίου 9, ὥρ. 4 λεπ. 27 πρὸ μεσημέρ.	Χαίμων, Δεκεμβρ. 9, ὥρ. 1 λε- πτά 39 μ. μ.

ΟΘΩΜΑΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Α') Θρησκευτικάί.

Ἄρχη Ραμαζανίου, Σεπτεμβρίου	13
Χηρκάι-σερίφ, 15 Ραμαζάν, Σεπτεμβρίου	17
Καδίο γκεϊζοσί, 27 Ραμαζάν, Σεπτεμβρίου	29
Σεκιρ-Βαϊράμ, 1-3 Σεββάλ, Ὀκτωβρίου	3-5
Κουρμπάν-Βαϊράμ, Ζόχτιζέ 10-13, Δεκεμβρίου.	22-25
Μουχαρρέμ (νέον ἔτος 1327). Ἰανουαρίου.	10
Μεβλουτ (γένν. τοῦ Μωάμεθ) 12 Ρεμπι-οὐλ-ἔββελ Μαρτ. 21	
Οὐτς αἰλά, 1 Ρετζέπ, Ἰουλίου	6
Λεϊλέι-μυράτς-σερίφ, 27 Ρετζέπ, Αὐγούστου	1
Λεϊλέι-μπεράτ, 15 Σαμπάν, Αὐγούστου.	18

Β') Ἐθνικάί.

Ἡ ἀνακήρυξις τοῦ Ὀθωμανικοῦ Συντάγματος τῇ 10 Ἰουλ.

Γ') Σουλτανικάί.

Βελαδδέτι-χουμαγιούν. (Γὰ γενέθλια τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτανίου Ἀβδοῦλ Χαμίτ-Χάν τοῦ Β') γεννηθέντος τῇ 16 Σαμπάν 1258, Αὐγούστου 19.

Τζουλούσι-χουμαγιούν. (Ἡ εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασις αὐτοῦ) τὴν 19 Αὐγούστου 1875. Αὐγούστου 19.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Μαρτίου 25. Ἡ Ἄνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος.
Ἀπριλίου 23. Ἡ ἑορτὴ τοῦ Βασιλέως.
Ἰουνίου 21. Ἡ ἀνεξαρτησία τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.
Ἰουλίου 1. Ἡ ἀνακήρυξις τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.
10. Ἡ ἀνακήρυξις τοῦ Ὀθωμανικοῦ συντάγματος.

ΗΓΕΜΟΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Α') Γενέθλιοι.

Ἰανουαρ. 14 Τοῦ αὐτοκρ. τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου τοῦ Β' (1859)
Μαρτίου 27 " βασιλέως τοῦ Βελγίου Λεοπόλδου τοῦ Β' (1835)
Ἀπριλίου 8 " " τῆς Ρουμανίας Καρόλου τοῦ Α' (1839)
Μαΐου 4 " " τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσου τοῦ Γ' (1866)
" 6 " αὐτοκράτ. τῆς Ρωσίας Νικολάου τοῦ Β' (1868)
Ἰουλίου 2 " Χειδ-βου Ἀμπρε Χιουή (1874)
" 21 " Δαδύχου τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντίνου (1868)
Αὐγούστ. 5 " αὐτοκράτ. τῆς Αὐστρίας Φραγκ. Ἰωσήφ Α' (1830)
" 14 " βασιλέως τῆς Σαξωνίας Βίτοου τοῦ Α' (1314)
" 18 Τῆς βασιλείσσης τῆς Ὁλλανδίας Βιλελμίνης (1868)
" 19 Τοῦ Σουλτάν Ἀβδοῦλ Χαμίτ Χάν τοῦ Β' (1842)
" 22 Τῆς βασιλείσσης τῆς Ἑλλάδος Ὀλγας (1851)

Σεπτέμβρ.	15	Τοῦ βασιλείου τῆς Πορτογαλ. Καρόλου τοῦ Α' (1863)
"	24	" ἡλεμόνος τοῦ Μικροβου. Νικολάου τοῦ Α' (1844)
Ὀκτωβρ.	29	" βασιλείου τῆς Ἰταλίας Βικτωρ. Έμμανουήλ (1869)
Νοεμβρ.	21	" Μικαδου τῆς Ἰαπωνίας Μουτσ χίτο (1852)
"	28	" βασιλείου τῆς Ἀγγλίας Έδουάρδου τοῦ Ζ' (1841)
Δεκεμβρ.	12	" βασιλείου τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου τοῦ Α' (1845)

B') Αναρτήσεις.

Ἰανουαρ.	11	Τοῦ βασιλείου τῆς Ἀγγλίας Έδουάρδου Ζ' (1901)
"	17	" βασιλείου τῆς Δαλίας Φρειδερίκου (1906)
Φεβρουαρ.	5	" προέδρου τῆς Γαλλ. Δημοκρ. Φαλλέξ (1906)
Μαρτίου	14	" βασιλείου τῆς Ρουμανίας Καρόλου τοῦ Α (1881)
Μαίου	25	" βασιλείου τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου τοῦ Α' (1863)
"	26	" αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρ. Φραγκίσκου Ἰωσήφ τοῦ Α' ὡς βασιλείου τῆς Οὐγγαρίας (1867)
Ἰουνίου	2	" αὐτοκρ. τῆς Γερμαν. Γουλιέλμου τοῦ Β (1888)
"	3	" βασιλείου τῆς Σερβίας Πέτρου τοῦ Α' (1903)
Ἰουλίου	16	" βασιλ. τῆς Ἰταλίας Βικτωρ. Έμμανουήλ (1900)
Αὐγύστ.	2	" " τοῦ Μουροβουνίου Νικολάου τοῦ Α' (1860)
"	19	" Σουλτάν Ἀβδουλ Χαμίτ Χα' τοῦ Β' (1876)
Σεπτέμβρ.	5	" βασιλείου τῆς Σουηδίας Ὁσκαρ τοῦ Β' (1872)
Ὀκτωβρ.	6	" " τῆς Πορτογαλ. Καρόλου τοῦ Α' (1889)
"	20	" αὐτοκρ. τῆς Ρωσίας Νικολάου τοῦ Β' (1894)
Νοεμβρ.	5	" βασιλείου τῆς Νορβηγίας Χάκονος Ζ' (1906)
"	11	Τῆς βασιλείου τῆς Ὁλλανδίας Βιλελμίνης (1890)
Δεκεμβρ.	19	Τοῦ αὐτοκρ. τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου Ἰωσήφ τοῦ Α' ὡς αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας (1848)
"	27	" βασιλείου τοῦ Βελγίου Λεοπολδου τοῦ Β' (1867)
"	30	" Μικαδου τῆς Ἰαπωνίας Μουτσ χίτο (1867).

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

Ἀπὸ πλάσιου τοῦ α' ἄνθρ.	7417	Ἀπὸ εὐρέσεως τῆς πυρίτιδ.	579	
" τοῦ κατακλυσμοῦ	5175	" τῆς καταστροφῆς τοῦ ναοῦ τῆς Ζωοῦ Πηγῆς	491	
" κτίσεως Ρώμης	2663	" τῆς εὐρέσεως τῆς τυπογραφίας ὑπὸ Γουτεμβ.	470	
" " τοῦ Βυζαντίου	2566	" ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β'	456	
" " Ἀλεξανδρείας	2241	" τῆς ἐκτοπ. τοῦ α' ἐλ. λην διδασκ. βιβλίου	443	
" διορθώσεως τοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ Ἰουλίου Καίσαρος	1953	" ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ Κολόμβου	417	
" κτίσεως τῆς Κίτης	1579	" τῆς ἐβρέσεως τοῦ α' πατριάρχ. τυπογρ.	282	
" καταστροφῆς τῆς Νικουχῆς ὑπὸ σεισμοῦ	1550	" ἐφευρ. τοῦ βαρομέτρ.	271	
" τοῦ ἐκδόσεως Ἰουστινιανίου Κώδικος	1380	" " τοῦ θερμομέτρ.	269	
" κτίσεως τῆς Ἀγ. Σοφ.	ὑπὸ Ἰουστινιαν. Α'	1372	" " τῆς δισκαλίδος	113
" καταστρ. τῆς Κουζικου ὑπὸ σεισμοῦ	1366	" τῆς Ἑλλ. ἐπαναστ.	88	
" τοῦ μεγάλου σεισμοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως	1352	" Ὁθωνος τοῦ Α'	76	
" ἀναστήσεως τῶν ἀγ. εἰκότων ὑπὸ Θεοδοῦρα	1067	" ἐφευρ. τοῦ τηλεγράφ.	77	
" τοῦ μεγάλου σχίσμ. τῶν Εκκλ. ἁν. καὶ ᾠ	855	" " τοῦ τηλεφώνου	32	
" ἐφευρῆς τοῦ χάρτου	851	" " τῶν ἀτμοπλ.	91	
" εὐρέσεως τῆς ν. πυρίτιδ	603	" " σιδηροδρόμων	71	
" εὐρέσεως τῶν τηλεσκοπ. καὶ δισπτέρων	596	" " χιλιπ. γραμμικ.	69	
		" Γεωργίου τοῦ Α' βασιλείου τῶν Ἑλλήνων	46	
		" τῆς ἀνακρίσεως τῆς Α.Μ. τοῦ Σουλτάνου	33	

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

ΜΗΝΕΣ ΘΩΡΜΑΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΙ ΤΩΝ ΗΜΕΤΕΡΩΝ

Κιανουίνι-σανί	Ίανουάριος	Τεμουζ	Τούλιος
Σουμπάτ	Φεβρουάριος	Άγουστός	Αύγουστος
Μάρτ	Μάρτιος	Έιλουί	Σεπτέμβριος
Νισάν	Άπριλιος	Τεσράνι-έββέλ	Όκτώβριος
Μαίς	Μάιος	Τεσράνι-σανί	Νοέμβριος
Χαζηράν	Ίούνιος	Κιανουίνι-έββέλ	Δεκέμβριος

ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑ ΤΩΝ 12 ΑΡΑΒ. ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΗΜΕΤΕΡΟΥΣ

(Μήνες Σεληνιακοί)

Μουσαρράμ (ν.έτος 1327)	Ήμ. 30	Άρχατι	Ίανουαρίου	10
Σαφίρ	» 29	»	Φεβρουαρίου	9
Ρεμπι-ουί-έββέλ	» 30	»	Μαρτίου	10
Ρεμπι-ουί-άχη	» 29	»	Απριλίου	9
Τζεμάζι-ουί-έββέλ	» 30	»	Μαΐου	8
Τζεμάζι-ουί-άχη	» 29	»	Ίουνίου	7
Ρεζτέπ	» 29	»	Ίουλίου	6
Σαμπάν	» 30	»	Αύγουστου	4
Ρομαζάν	» 30	»	Σεπτεμβρίου	3
Σεββάλ	» 29	»	Όκτωβρίου	3
Ζάκαδδύ	» 30	»	Νοεμβρίου	1
Ζαζατζά	» 30	»	»	30

* Έχων ήμ. 31. * Ο Ήλ. εις τὸν Ὑδροχόον. Μὴν Σεληνιακῶς Μουζαφ.

Ν.	Π.		Α. Η.	Μ. Γ.	Δ. Η.
14	1	Π. + Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ Βασιλείου τοῦ Μ.	7.25	7. 1	4.53
15	2	Π. Σολέιτρου Πάπα Ρώμης. Θεόκλητος μ.	7.25	7. 1	4.55
16	3	Σ. Μαλαχίου τοῦ προφήτου. Γορδίου μ.	7.24	6.58	4.56
17	4	Κ. Πρὸ τῶν Φώτων. Σύναξις τῶν Ο' Ἀπ.	7.24	6.57	4.57
18	5	Δ. Παραμονὴ τῶν Φώτων. (Χριστία).	7.23	6.56	4.58
19	6	Τ. + ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΙΑ. (Ἄργα).	7.23	6.55	4.59
20	7	Τ. Ἡ Σύναξις Ἰωάν. Προδρόμου. Ἄργα	7.22	6.54	5. 1
21	8	Π. Δουλικῆς τῆς ἑσίας.	7.21	6.53	5. 1
22	9	Π. Πιλοῦτου μάρτυρ. καὶ Εὐστρατίου	7.21	6.52	5. 3
23	10	Σ. Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης.	7.20	6.51	5. 4
24	11	Κ. Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου. Ἄρχατι.	7.19	6.50	5. 5
25	12	Δ. Ταπεινῆς μάρτυρος.	7.19	6.49	5. 6
26	13	Τ. Ἐρωδίου καὶ Ἀγνῆς τῶν μαρτύρων.	7.18	6.48	5. 7
27	14	Τ. Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραββὴ ἀναγρ. Πατ.	7.17	6.47	5. 9
28	15	Π. Ἰωάννου τοῦ Καλοῦ	7.16	6.46	5.10
29	16	Π. Ἡ προσκύν. τῆς ἁλῆς. ἄπ. Πέτρου	7.15	6.45	5.11
30	17	Σ. Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου	7.14	6.44	5.12
31	18	Κ. Ἀθανασίου τοῦ μ. Τελώνου καὶ Φερ.	7.13	6.43	5.14
1	19	Δ. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου. Εὐφρασίας μ.	7.12	6.41	5.15
2	20	Τ. Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου	7.11	6.40	5.16
3	21	Τ. Μαζίου τοῦ ἁμολ. Νεοφύτου μάρτ.	7.10	6.39	5.17
4	22	Π. Τιμοθέου Ἀπ. Ἀναστασίου Πέτρου	7. 9	6.37	5.19
5	23	Π. Κλήμεντος ἱερομ. Ἀγαθαγγέλου μ.	7. 8	6.36	5.20
6	24	Σ. Ζήνης τῆς ἑσίας	7. 7	6.35	5.21
7	25	Κ. Τοῦ Ἀδάμου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγ.	7. 6	6.33	5.22
8	26	Α. Σαυρόντος καὶ τῶν σὺ αὐτῷ	7. 5	6.32	5.24
9	27	Τ. Ἡ Ἀνακομ. λεψ. Ἰωάννου Χρυσ.	7. 4	6.30	5.25
10	28	Τ. Ἐρρακίμ ἑσίου τοῦ Σύρου. Χάρτες μ.	7. 3	6.29	5.26
11	29	Π. Ἡ Ἀνακομ. τοῦ λεψ. Ἰγνατίου ἱερομ.	7. 2	6.27	5.28
12	30	Π. Τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν	7. 1	6.26	5.29
13	31	Σ. Τῶν Κεκοιμημ. Κύρου, Ἰωάν. Ἀν.	6.59	6.24	5.30

Ὁ μὴν αὐτὸς ὀνομάσθη ὑπὸ τῶν Ρωμίων Janarius πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Ἰανὸς καὶ προστέθη ὑπὸ τοῦ Νουρᾶ εἰς τὸ Ῥωμιαῖον Ἡμερολόγιον τῷ 713 π. Χ. ὡς πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους. Ὁ Ἰανὸς ἐθεωρεῖτο ὡς προστάτης τῆς ἐνάφισης πάσης ἐπιχειρήσεως.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

*Έχον ἡμέρ. 28. Ὁ ἥλιος εἰς τοὺς Ἴχθῦς. Μὴν Σεληνιακὸς Σειρῶν.

N.	Π.	Α. Η.	Μ. Γ.	Δ. Η.	
14	1	Κ. Τῆς Ἀπόκρισι. Τρύφωνος μάρτ.	6 57	6 23	5 31
15	2	Α. † Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ	6 56	6 24	5 32
16	3	Τ Συμῶν τοῦ Θεοδόχου. Ἄννης προφ.	6 55	6 20	5 34
17	4	Τ Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου	6 54	6 19	5 35
18	5	Π. Ἀγάθης μάρτυρος	6 52	6 18	5 36
19	6	Π. Βουκόλου ἐπισκ. Σμύρνης	6 51	6 17	5 37
20	7	Σ. Περθενοῦ ἐπισκόπου Λαμφάκου	6 49	6 15	5 38
21	8	Κ. † Τῆς Τιρινῆς. Θεοδώρου Στρατ.	6 48	6 14	5 40
22	9	Α. Καθαρῶ Δευτέρω. Νικηφόρου μάρτ.	6 46	6 13	5 41
23	10	Τ. Χριστάμπος ἱερομάρτυρος	6 45	6 12	5 42
24	11	Τ. Βλασίου ἱερομ. Θεοδώρου, Αἰγούστης	6 44	6 11	5 43
25	12	Π. Μελατίου τοῦ Μαγ. ἀρχιεπ. Ἀντιοχείας	6 42	6 9	5 44
26	13	Π. Μαρτινιανῶ τοῦ ὁσίου	6 41	6 8	5 45
27	14	Σ. Ἰῶν ἀγ. Θεοδώρων. Αἰζηνίου ὁσ.	6 39	6 7	5 47
28	15	Κ. Α' Νηστείων. Τῆς Ὁρθοδοξίας	6 37	6 6	5 48
1	16	Α. Παυλοῦ μάρτ καὶ σὺν αὐτῶ	6 36	6 4	5 49
2	17	Τ Θεοδώρου μεγάλου. τοῦ Τήρωνος	6 35	6 3	5 50
3	18	Τ. Αἰόντος Πάπα Ρώμης	6 33	6 2	5 51
4	19	Π. Ἀρχίππου, Σιλήμονος, Ἀπρίξ ἐπ.	6 31	6 1	5 52
5	20	Π. Αἰόντος ἐπισκ. Κατάνης	6 30	6	5 53
6	21	Σ. Τιμοθέου Εὐσταθίου Ἀντιοχείας.	6 29	5 59	5 54
7	22	Κ. Β' Νηστείων. Τῶν ἐπὶ Εὐγενίου μ.	6 27	5 57	5 56
8	33	Α. Πολυκάρπου ἐπισκ. Σμύρνης	6 25	5 56	5 58
9	24	Γ α' καὶ β' εἰρεσις τῆς Τιμίας Κερκ-	6 23	5 55	5 59
10	25	Τ. Τρασιίου ἀρχ. Κ)λωος. (ἄγης Προδρ.	6 22	5 54	6.
11	26	Π. Παρφυρίου ἐπισκόπου Γάζης.	6 20	5 53	6. 1
12	27	Π. Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου	6 18	5 52	6. 3
13	28	Σ. Βασιλείου τοῦ ἁμολογητοῦ.	6 16	5 50	6. 4

*Ὁ μὴν οὗτος ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Februus ἕνεκα τῶν θρησκευτικῶν ἐορτῶν αἰτίας ἐτελοῦντο κατ' αὐτὸν πρός ἀνάμνησιν τῶν νεκρῶν (Februalia). Ἐκ τούτου παρήχθη ὁ ἰδικὸς μας Φεβρουάριος. Καὶ τὸν μῆνα τοῦτον ὁ Νουμῆς προσέθηκεν εἰς τὸ Ῥωμαϊκόν. Ἡμερολόγιον τῷ 713 π. Χ.

ΜΑΡΤΙΟΣ

*Έχον ἡμ. 31. Ὁ ἥλ. εἰς τὸν Κρῶν. Μὴν Σεληνιακὸς Ρεμπι-οὐ-ἰββῶλ.

N.	Π.	Α. Η.	Μ. Γ.	Δ. Η.	
14	1	Κ. Γ' Νηστείων Σταυροπροσκ. Εὐδο	6 14	5 49	6 5
15	2	Δ. Ἐπιφάνου τοῦ Συγκλ. Εὐδοκ. μ. (κρίσις).	6 12	5 48	6 6
16	3	Τ. Εὐτροπίου καὶ Βασιλείου τῶν μαρτ.	6 10	5 47	6 7
17	4	Τ. Γερασίμου τοῦ ὁσ. τοῦ ἐν Ἰερδάνῃ	6 8	5 46	6 8
18	5	Π. Κόνωνος, Ἀρχαίου καὶ Εὐλαμπίου μ.	6 7	5 45	6 9
19	6	Π. Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μαρτύρων	6 5	5 44	6 10
20	7	Σ. Βασιλείου ἐπισκ. Χερσῶνος ἱερομ.	6 3	5 43	6 11
21	8	Κ. Α' Νηστείων Θεοφιλῆτος ἐπ. Νι-	6 2	5 41	6 12
22	9	Δ. Τῶν ἐν Σαδικεῖσι 40 μ. (κομμάτια)	6.	5 40	6 13
23	10	Τ. Κοζμάτου μάρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῶ.	5 58	5 39	6 14
24	11	Τ. Τοῦ Μεγάλου Κωνόνο. Σοφρονίου	5 57	5 38	6 15
25	12	Π. Θεοφάνους ἁμολογητοῦ	5 55	5 37	6 16
26	13	Π. Τοῦ Ἀκαθίστου. Νικηφόρου μάρτ.	5 53	5 36	6 17
27	14	Σ. Βενεδικτοῦ τοῦ ὁσίου	5 52	5 35	6 18
28	15	Κ. Ε' Νηστείων. Ἀγαπίου μ.	5 50	5 34	6 19
29	16	Α. Σαθίου, Ἰουλιανῶ καὶ Ρωμανῶ μ.	5 48	5 33	6 21
30	17	Τ. Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ	5 47	5 32	6 22
31	18	Τ. Κυρίλλου ἀρχιεπ. Ἱεροσολύμων	5 46	5 31	6 22
1	19	Π. Χρυσάνθου καὶ Δαρσείας μαρτύρων	5 45	5 29	6 23
2	20	Π. Τῶν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ ἁγ. Σεβῆ ἀνατρ.	5 43	5 28	6 24
3	21	Σ. † Τοῦ Λαζάρου. Ἰακώβ. ἁμ. (Πατ.	5 40	5 27	6 25
4	22	Κ. † ΤΩΝ ΒΑ Ι Ω Ν Βασιλείου ἱερομ.	5 38	5 26	6 27
5	23	Α. Νικωνος ἱερομ. Ἄρχ. ἡ Μαγ 163.	5 37	5 25	6 28
6	24	Γ Ζαχαρίου τοῦ ὁσίου	5 35	5 24	6 29
7	25	Τ. Ὁ ΒΥΑΓΓΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ	5 34	5 23	6 30
8	26	Π. Ἡ Συναξ. ἀρχαγγ. Γαβριήλ	5 32	5 22	6 31
9	27	Π. Μαρτύρων τῆς ὁσίας	5 30	5 21	6 32
10	28	Σ. Ἰλαρίωνος τοῦ νέου	5 29	5 20	6 33
11	29	Κ. † ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ	5 27	5 18	6 34
12	30	Α. Ἰωάννου τοῦ συγγραμ. τῆς Κλίμακος	5 26	5 17	6 35
13	31	Τ. Ὑπατίου ἱερομ. ἐπισκ. Γαγγρῶν	5 24	5 16	6 36

*Ὁ μὴν οὗτος ἦτο παρὰ Ρωμαίους ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους, μέχρι τῆς ἐποχῆς κατ' ἣν ὁ Νουμῆς καθίστησι τοιοῦτον τὸν Ἰανουάριον. Λέγεται ὅτι ὁ Ρωμαῖος ἀνάμασε τὸν μῆνα τοῦτον Mars (*Ἀρχη) πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου Ἄρεως, τοῦ ὁποίου διατείνετο ὅτι ἦτο υἱός.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἐχων ἡμ. 30. Ὁ Ἦλ. εἰς τὸν Ταύρον. Μὴν Σεληνιακὸς Ρεμπι-οὐλ-ἀχίη

Ν.	Π.	Α. Η.	Μ. Υ.	Δ. Η.
14	1	Γ. Μ. ρίας τῆς Αἴγυπτίας	5, 22	5, 15 6, 37
15	2	Π. Τίτου δαίσιου τοῦ θαυματουργοῦ	5, 21	5, 14 6, 38
16	3	Π. Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Νικήτα δα	5, 20	5, 13 6, 39
17	4	Σ. Γεωργίου δα. τοῦ ἐν Μαλεῶ	5, 19	5, 12 6, 40
18	5	Κ. τοῦ Θωμᾶ. Κλαυδίου μαρτ.	5, 18	5, 10 6, 41
19	6	Δ. Εἰδοχίου ἀρχιεπισκόπου	5, 16	5, 9 6, 42
20	7	Γ. Γεωργίου ἐπ. Μιτυλήνης	5, 15	5, 8 6, 43
21	8	Γ. Ἡρωδίου τοῦ ἀποστ.	5, 13	5, 7 6, 44
22	9	Π. Εὐφροῦ μ.	5, 12	5, 6 6, 45
23	10	Π. Τερσέντιου μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῶ	5, 11	5, 5 6, 46
24	11	Σ. Ἀντίπαπα ἱερομ. ἐπισκ. Παργαίου	5, 9	5, 4 6, 46
25	12	Κ. τῶν Μυροφόρων. Ἀνακοιδῆ πι	5, 8	5, 3 6, 47
26	13	Α. Μαρτίνου Ἰάκω Ρώμης. [μικρὸς Ζώνης	5, 6	5, 2 6, 48
27	14	Γ. Ἀριστέρου, Θωμαῖδος μαρτ.	5, 5	5, 1 6, 49
28	15	Γ. Κρήσκου μ. Ἀνωθεν	5, 4	5, 1 6, 50
29	16	Π. Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας μ.	5, 2	5, 6 51
30	17	Π. Σωμῶν τοῦ ἐν Περσίδι	5, 1	4, 59 6, 52
1	18	Σ. Ἰωάννου τοῦ ἁγίου	5,	4, 58 6, 53
2	19	Κ. τοῦ Παραλύτου, Παρνεῦ, ἱερομ.	4, 58	4, 57 6, 54
3	20	Δ. Θεοδώρου καὶ Τριγυῶ. Ζαχαρίου	4, 57	4, 56 6, 55
4	21	Τ. Ἀλεξάνδρου μαρ. Βασιλίστης	4, 56	4, 55 6, 56
5	22	Τ. Τῆς Μεσοπεντ. Θεοδώρου Συκεώτου	4, 55	4, 54 6, 58
6	23	Π. τοῦ Γεωργίου μεγάλ. τοῦ τροπ. Ἀργ.	4, 53	4, 53 7, 59
7	24	Π. Ἐλισβετ τῆς δα. καὶ θαυματουργοῦ	4, 52	4, 52 7, 1
8	25	Σ. Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ	4, 51	4, 51 7, 2
9	26	Κ. Τῆς Σαμαρείτιδος. Βασιλίας ἐπ.	4, 50	4, 50 7, 3
10	27	Α. Σωμῶν ἱερ. συγγενοῦ τοῦ Κυρίου	4, 49	4, 49 7, 4
11	28	Τ. τῶν ἐν Κοζῆκω 9 μ.	4, 48	4, 43 7, 5
12	29	Τ. Ἰσωνος καὶ Σωσιπάτρου τῶν ἀπ.	4, 47	4, 47 7, 6
13	30	Π. Ἰακώβου τοῦ ἀποστόλου	4, 46	4, 46 7, 7

Οἱ Ρωμαῖοι ἀνέδειξαν τὸν μῆνα τοῦτον Aprilis ἐκ τοῦ λατινικοῦ aperire, σημαίνοντος ἀνοίξιν, τοῦτο δὲ ὀφείλει κατὰ τὴν ἐποχὴν καὶ τὴν ἡμερᾶν ἀνοίγει καὶ συνεπῶς ἀνοεῖ.

ΜΑΪΟΣ

Ἐχ. ἡμ. 31. Ὁ Ἦλ. εἰς τοὺς Αἰδύμους. Μὴν Σελην. Δεσμῆ-οὐλ-ἔββελ

Ν.	Π.	Α. Η.	Μ. Υ.	Δ. Η.
14	1	Π. Ἰεραίου τοῦ προφήτου	4, 45	4, 45 7, 8
15	2	Σ. Ἀνακκου. Λεῶ. Ἀθανασίου τοῦ Μαγ.	4, 54	4, 44 7, 9
16	3	Κ. τοῦ Τυφλοῦ. Τιμοθέου	4, 43	4, 43 7, 10
17	4	Α. Παλαχίας μάρτυρος.	4, 42	4, 42 7, 11
18	5	Τ. Εἰρήνης μεγαλομάρτυρος	4, 41	4, 41 7, 11
19	6	Τ. Ἰωβ τοῦ Πολυθαλοῦ. Σαραφῆ δα.	4, 40	4, 40 7, 12
20	7	Π. τοῦ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ	4, 40	4, 40 7, 13
21	8	Π. τοῦ Εὐαγγελ. Ἰωάν. τοῦ Θεολόγου	4, 38	4, 39 7, 14
22	9	Σ. Ἠσαίου τοῦ προφ. Χριστοφόρου μ.	4, 37	4, 38 7, 15
23	10	Κ. τοῦ ἁγίου Πατέρων. Σίμωνος	4, 37	4, 37 7, 16
24	11	Α. Μωϋσίου ἱερομ.	4, 36	4, 36 7, 17
25	12	Τ. Ἐπιφανίου καὶ Γερμανοῦ	4, 35	4, 35 7, 18
26	13	Τ. Γλακερίας μάρτυρος. Εἰδοχίου	4, 35	4, 34 7, 19
27	14	Π. Ἰσδώρου μ. τοῦ ἐν Χίω	4, 34	4, 33 7, 20
28	15	Π. Παρωμίου τοῦ Μεγάλου	4, 33	4, 33 7, 20
29	16	Σ. τοῦ τῶν Κεκοιμημένων Θεοδώρου δα.	4, 33	4, 32 7, 21
30	17	Κ. ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ Ἀλεξάνδρου	4, 32	4, 31 7, 21
31	18	Δ. ΤΟΥ ΑΓ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Διονυσίου	4, 32	4, 30 7, 23
1	19	Τ. Πατρικίου ἐπ. Προύτης ἱερομ.	4, 32	4, 29 7, 23
2	20	Τ. Θαλλελαίου μάρτυρος.	4, 31	4, 28 7, 24
3	21	Π. τοῦ Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης	4, 31	4, 27 7, 25
4	22	Π. Βασιλίσκου μ.	4, 30	4, 27 7, 26
5	23	Σ. Μεγαλῆ ἐπ. Συνεδων τοῦ ἱερομ.	4, 30	4, 26 7, 28
6	24	Κ. Ἀγ. Πάντων. Ν. Ἀγ. Ἀπ. ἡμ. 35	4, 30	4, 26 7, 28
7	25	Α. Ἡ τρίτη εὐρ. τῆς τιμ. κερ. τοῦ Προ	4, 29	4, 25 7, 28
8	26	Τ. Κέρκου τοῦ ἀποστ. Ἰβρῆμου	4, 29	4, 25 7, 29
9	27	Τ. Ἐλλαθίου μαρτ.	4, 29	4, 24 7, 29
10	28	Π. Εὐτοχίου ἱερομ. ἐπισκ. Μελιτινῆς	4, 29	4, 24 7, 29
11	29	Π. Θεοδοσίας μ.	4, 29	4, 23 7, 30
12	30	Σ. Ἰσκαίου τοῦ ἁγίου	4, 28	4, 23 7, 30
13	31	Κ. Ἐρμού μάρτυρος	4, 28	4, 22 7, 31

Ὁ πρῶτος κτήτωρ τῆς Ρώμης Ρωμύλος λέγεται εἶναι ὁνομασθεὶς τὸν μῆνα τοῦτον Μαῖ (Maī) πρὸς τιμὴν τῶν γερουσιαστῶν καὶ εὐγενῶν τῆς Ρώμης (majores). Κατ' ἄλλους ὀνομασθεὶς Μαῖος πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς τοῦ Ἑρμοῦ Μαίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ τὰς ἐρχὰς τοῦ μηνὸς τοῦτου προσέρχον θεοί.

ΙΟΥΝΙΟΣ

*Έχων. ήμ. 30. Ο Ήλ. εις τόν Καρκίνον. Μήν Σελην. Δεμάρι-ουλ-άχη

Ν.	Π.	Α. Η.	Μ. Γ.	Δ. Η.
14	1	Δ. Γουστίνου μ. τοῦ φιλοσόφου.	4,28	4,22 7,31
15	2	Γ Νικηφόρου Κ)πόλιτις τοῦ διολογητοῦ	4,28	4,21 7,32
16	3	Γ Λουκιανοῦ μ. Ἀθανασίου τοῦ θαυμα.	4,28	4,21 7,32
17	4	Π. Μητροφ. ἀρχ. Κ)ως Μαρίας καὶ Μάρ.	4,28	4,20 7,33
18	5	Π. Λαοροθέου ἐπ. Τύρου ἱερομ. (θας	4,28	4,20 7,33
19	6	Σ. Ἰλαρίωνος ὁσίου τοῦ νέου	4,29	4,20 7,33
20	7	Κ. Θεοδότου, Ἀνθίμου, Σιδικαστιανῆς ὁτ.	4,29	4,20 7,33
21	8	Δ Καλλιόπης μάρτυρος	4,29	4,19 7,34
22	9	Τ Κουλλίου ἀρχιεπ. Ἀλεξάνδρειας	4,29	4,19 7,34
23	10	Τ. Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης μαρτ.	4,29	4,19 7,34
24	11	Π. Βαρθολομαίου, Βαρνάβη ἐπ	4,29	4,19 7,34
25	12	Π. Ὀνουρίου καὶ Πέτρου τῶν ὁσίων	4,30	4,19 7,34
26	13	Σ. Ἀκυλίνης μάρτυρος	4,30	4,19 7,34
27	14	Σ. Ἐλισαίου τοῦ προφ.	4,30	4,19 7,34
28	15	Δ. Ἀμῶς τοῦ προφήτου	4,31	4,19 7,34
29	16	Τ. Ταύρωνος ἐπ. Ἀμαθοῦντος	4,31	4,19 7,34
30	17	Τ Μανουὴλ καὶ Ἰσαύρου τῶν μαρτύρων	4,32	4,19 7,34
1	18	Π. Διοντίου μάρτυρος	4,33	4,19 7,34
2	19	Π. Ἰουδα τοῦ ἄποστ.	4,33	4,19 7,34
3	20	Σ. Μιθόθου ἱερομ. ἐπ. Πατίσιων	4,34	4,20 7,34
4	21	Κ. Ἰουλιανῶν μάρτ. τοῦ Ταρσίως	4,34	4,20 7,34
5	22	Α. Εὐσεβίου ἱερομ. ἐπ. Σαμοσατών	4,35	4,20 7,34
6	23	Τ. Ἀγριππίνης μάρτυρος	4,35	4,21 7,33
7	24	Τ. Τῶ γενέθλιον τοῦ Τιμίου Προδρόμου	4,36	4,21 7,33
8	25	Π. Φεβρουρίας ὁσιολογίας	4,37	4,21 7,33
9	26	Π. Λαβῆ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ	4,37	4,22 7,32
10	27	Σ. Σκιφῶν ὁσ. τοῦ Ξενοδόχου	4,38	4,22 7,32
11	28	Κ. Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶς Ἀναργῶς.	4,39	4,23 7,32
12	29	Α. † Πέτρου καὶ Παύλου κορυφ. ἐπ.	4,39	4,23 7,31
13	30	Τ. † Ἡ Σύναξις τῶν ΠΒ Ἀποστόλων	4,40	4,24 7,31

*Ἦνευαση δ μήν οὔτος ὑπὸ τῶν Ρωμίων Junius πρὸς τιμὴν τῆς θεῆς Ἡρας (Juno) συζύγου τοῦ Διὸς. Κατ' ἄλλους ἢ λέγεις Junius παράγεται ἐκ τῆς λατινικῆς Juniores (νέοι) διότι δ μήν οὔτος ἦτο δ τῶν νέων καὶ νεανίδων, ἐνῶ δ Μάιος ἦτο δ μήν τῶν ἐγρήθων.

ΙΟΥΛΙΟΣ

*Έχων. ήμέρ. 31. Ο Ήλιος εις τόν Λέοντα. Μήν Σεληνιακός Ρατζέλι

Ν.	Π.	Α. Η.	Μ. Γ.	Δ. Η.
14	1	Τ. Κοιμῆ καὶ Δαμικανοῦ τῶν Ἀναργῶρων	4,41	4,24 7,30
15	2	Π. Ἡ ἐν Βλαχόναις καταθ. τῆς ἐσθῆτος	4,42	4,25 7,29
16	3	Π. Ἰακίνθου μάρτ. καὶ Ἀνιτολίου	4,42	4,26 7,29
17	4	Σ. Ἀδριῶ Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου	4,43	4,26 7,28
18	5	Κ. Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀθῆν	4,44	4,27 7,27
19	6	Δ. Σωσῆ ὁσ. τοῦ μεγ., Λουκίας μ.	4,46	4,27 7,26
20	7	Τ. Κορνακῆς μάρτ.	4,46	4,28 7,25
21	8	Τ. Προκοπίου μεγαλομ.	4,47	4,29 7,25
22	9	Π. Παγκρατίου ἱερομ.	4,47	4,30 7,24
23	10	Π. Τῶν ἐν Νικοπόλει 45 μαρτύρων	4,48	4,30 7,23
24	11	Σ. Εὐφημίας μαχαλομάρτυρος	4,49	4,31 7,22
25	12	Κ. Πρέλου καὶ Ἰακίου μαρτ.	4,50	4,32 7,21
26	13	Α. Ἡ σύναξις τοῦ Ἀρχαγγ. Γαβριὴλ	4,51	4,33 7,20
27	14	Τ. Ἀκόλα τοῦ ἄποστ.	4,52	4,34 7,19
28	15	Τ. Κηρύκου καὶ Ἰουλίτης τῶν μαρτύρ.	4,53	4,35 7,18
29	16	Π. Τῶν ἁγίων καὶ Θεοφάνους Πατέρων	4,54	4,36 7,18
30	17	Π. Μαρίας μεγαλομάρτυρος	4,55	4,37 7,17
31	18	Σ. Αἰμιλιανῶ μ.	4,56	4,38 7,16
1	19	Κ. Τῶν Ἁγίων Πατέρων	4,57	4,39 7,15
2	20	Α. Ἡλιῦ τοῦ προφήτου	4,58	4,40 7,14
3	21	Τ. Σουτιῶν Ἰωάννου τοῦ συντάσσ. αὐτοῦ	4,59	4,41 7,13
4	22	Τ. Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς	5,	4,42 7,12
5	23	Π. Φωκῆ ἱερομάρτυρος	5, 1	4,43 7,11
6	24	Π. Χριστίνης μεγαλομάρτυρος	5, 2	4,44 7,10
7	25	Σ. Ἡ Κοίτησις τῆς ἁγ. Ἄνης	5, 3	4,46 7, 8
8	26	Κ. Παρ σέως ὁσιμ.	5, 4	4,47 7, 7
9	27	Δ. Παντελεήμωνος μεγαλομάρτυρος	5, 5	4,48 7, 6
10	28	Τ. Πρωτόφρου, Νικάνορος, Τίμωνος	5, 6	4,50 7, 5
11	29	Τ. Καλλιπικίου καὶ Θεοδότῃς τῶν μ.	5, 7	4,51 7, 3
12	30	Π. Σόλλα Σίλουανῶ, Κρήσκεντος	5, 8	4,52 7, 2
13	31	Π. Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀραμαθίας.	5, 9	4,53 7,

*Ο Μάρτις Ἀντώνιος ἀπέλασι τὸν μήνα τοῦτον Julius πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὅστις ἐκαλεῖτο Γάιος Ἰούλιος καὶ ἐγεννήθη κατὰ τὴν μήνα τοῦτον.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Έχων ἡμέ. 31. Ὁ Πλ. εἰς τὴν Παρθένον. Μῆν Σεληνιακὸς Σαμπάν

Ν.	Π.		Α. Η.	Μ. Υ.	Δ. Η.
14	1	Σ. Πρόδος Σταυροῦ (Ἄρχ. ἡ νηστεία)	5,10	4,53	6,59
15	2	Κ. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λαΐψ. Σταυροῦ	5,11	4,56	6,58
16	3	Λ. Ἰσακίου καὶ Φαύστου τῶν ἁγίων	5,12	4,58	6,57
17	4	Τ. Τῶν ἐν Ἐρίσῳ 7 παιδῶν	5,12	4,59	6,55
18	5	Τ. Εὐαγγελίου ἀδελφῶν	5,14	5, 1	6,54
19	6	Π. † Ἡ ΜΕΤΑΜΟΡΦ. ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ	5,14	5, 2	6,52
20	7	Π. Δοματίου ἱερομάρτυρος	5,16	5, 3	6,51
21	8	Σ. Αἰμιλίου τοῦ ἁγιολογητοῦ	5,16	5, 5	6,49
22	9	Κ. Μιχθία τοῦ ἀποστόλου	5,17	5, 6	6,48
23	10	Δ. Ακυρετίου τοῦ ἱεραρχικοῦ	5,18	5, 8	6,46
24	11	Τ. Εὐπίου τοῦ διακόνου καὶ μάρτυρος	5,19	5, 9	6,45
25	12	Τ. Φωτίου καὶ Ἀγκήτου τῶν μ.	5,20	5,11	6,43
26	13	Π. Μελιμου τοῦ ἁγιολογητοῦ	5,21	5,12	6,42
27	14	Π. Μιχαίου τοῦ προφήτου	5,22	5,14	6,40
28	15	Σ. † ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ	5,23	5,16	6,39
29	16	Κ. Διομήδους μάρτυρος	5,24	5,17	6,37
30	17	Λ. Μόσκωνος μάρτυρος	5,25	5,19	6,35
31	18	Τ. Φώρου καὶ Δαύρου τῶν μαρτύρων	5,26	5,20	6,34
1	19	Τ. Ἀδρίου κ. στρατηγ. καὶ σὺν αὐτῷ	5,27	5,22	6,32
2	20	Π. Σκουλλῆ τοῦ προφήτου	5,28	5,24	6,31
3	21	Π. Βίσσης μάρτυρος	5,29	5,25	6,29
4	22	Σ. Ἀγαθῶνικου μάρτ.	5,30	5,27	6,27
5	23	Κ. Αἰούπου καὶ Καλλιπικοῦ Πατριάρχου	5,31	5,29	6,26
6	24	Λ. Κόνωνος ἱερομάρτυρος	5,32	5,30	6,24
7	25	Τ. Βαρθολομαίου τοῦ ἀποστόλου	5,33	5,32	6,22
8	26	Τ. Ἀδριανῶ καὶ Ναταλίας τῶν μ.	5,34	5,34	6,21
9	27	Π. Φαυρίου μεγάλου.	5,35	5,35	6,19
10	28	Π. Μωσίου τοῦ ἀθλοῦ	5,36	5,37	6,17
11	29	Σ. Ἡ ἀποτ. τῆς τιμ. κερ. τοῦ Προδρόμου	5,37	5,39	6,16
12	30	Κ. Ἀλεξάνδρου ἀρχιεπ. Κων/λεως	5,38	5,40	6,14
13	31	Λ. Ἡ κατ. τῆς τιμ. ζώνης τῆς Θεοτόκου	5,39	5,42	6,12

Ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Pextilis (Ἔκτος) ἀλλὰ βραδύτερον ἀνομιάζη ὑπ' αὐτῶν Augustus (Ἀύγουστος Σελιακὸς) πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀκταβιανοῦ, ὁ ὅποιος τὸν τίλον τοῦ ἀποκράτορος ἀνεκατέστησε διὰ τοῦ Αὐγούστου. Τὸν τίλον τοῦτον μετὰ τὸν Ὀκταβιανὸν ἔφερον πάντες οἱ ἡγεμόνες τῆς Ρώμης.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Έχων ἡμέρ. 30. Ὁ Ἡλιος εἰς τὸν Ζυγόν. Μῆν Σεληνιακὸς Ραμαζάν

Ν.	Π.		Α. Η.	Μ. Υ.	Δ. Η.
14	1	Γ. † Ἡ σὺ-αἴτις τῆς Θεοτόκου	5,10	5,44	6,11
15	2	Γ. Ἰωάννου τοῦ Νησταυτοῦ	5,11	5,45	6, 9
16	3	Π. Ἀνθίου ἱερομ. καὶ Θεοκτίστου ἱερ.	5,12	5,47	6, 7
17	4	Γ. Βαθύλα καὶ Μαυσιῶς τοῦ προφήτου	5,13	5,49	6, 6
18	5	Σ. Ζηχαρίου τοῦ προφ.	5,14	5,50	6, 4
19	6	Κ. Ἡ ἀνάμν. θαύμ. ἀρχ. Μιχαήλ.	5,15	5,52	6, 2
20	7	Λ. Προδρόμου τῆς γεννήσε. τῆς Θεοτόκου	5,16	5,53	6,
21	8	Γ. † Το γενέθλ. Ὑπεραγ. Θεοτόκου	5,17	5,55	5,59
22	9	Γ. Ἰσακίου καὶ Ἄωνος. Σιθηνιανῶ μ.	5,18	5,57	5,57
23	10	Γ. Μητροδώρας, Μητροδώρ. καὶ Νουμφοῦ	5,19	5,59	5,55
24	11	Π. Θεοδώρας τῆς ἁγίας	5,20	6,	5,53
25	12	Σ. Αὐτονομίου ἱερομ.	5,21	6, 2	5,52
26	13	Κ. Κρονηλίου ἱερομάρτυρος	5,22	6, 4	5,50
27	14	Λ. † Ἡ ΓΥΝΗΣΙΣ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ	5,23	6, 6	5,49
28	15	Γ. Νικήτα μεγαλομάρτυρος	5,24	6, 8	5,47
29	16	Γ. Εὐφρασίας μεγάλου.	5,25	6, 9	5,45
30	17	Π. Σφίρας Πιστωῦ, Ἐλπίδος, Ἀγάπης	5,26	6,11	5,43
1	18	Π. Εὐαγγελίου ἐπ. Γερτύσης	5,27	6,12	5,42
2	19	Σ. Τροφίμου, Σαββατίου, Δορυμεδόντος μ.	5,29	6,14	5,40
3	20	Κ. Ἐσταθίου μεγάλου.	5,	6,16	5,38
4	21	Λ. Κεδράτου τοῦ ἀπ. καὶ Ἰω-ᾶ προφ.	6, 1	6,17	5,37
5	22	Τ. Φωκῆ ἱερομ. ἐπ.	6, 2	6,19	5,35
6	23	Γ. Ἡ σύλληψις τοῦ τιμίου Προδρόμου	6, 3	6,21	5,34
7	24	Π. Θέκλας τῆς πρώτου.	6, 4	6,23	5,32
8	25	Π. Εὐφροσύνης τῆς ἁγ.	6, 5	6,25	5,31
9	26	Σ. Ἡ μετέστ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου	6, 6	6,26	5,29
10	27	Κ. Καλλιστράτου μ.	6, 7	6,27	5,27
11	28	Λ. Χαρίτωνος τοῦ ἁγιολογητοῦ	6, 8	6,29	5,25
12	29	Τ. Κορινθικοῦ ἀναχωρητοῦ	6, 9	6,31	5,24
13	30	Τ. Γρηγορίου ἱερομ.	6,10	6,32	5,22

Τὸν μῆνα τοῦτον ἐκάλεον οἱ Ρωμαῖοι Septimus (Ἐβδομοῦ) καὶ πραγματικῶς ἦτο τοῦτος ἐπ' ἔσον πρώτος μῆν τοῦ ἔτους αὐτῶν ἦτο ὁ Μάρτιος. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ Νουμῆς κατέστησε πρῶτον μῆνα τοῦ ἔτους τὸν Ἰανουάριον ὁ μῆν αὐτῶς ἐτήρησε τὸ πρῶτον αὐτοῦ ὄνομα ἐνῶ πραγματικῶς ἦτο ἑνάτος. Ὁ Σεπτέμβριος ἐκαλεῖτο συγχρόνως ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Γερμακικός, Ἀντωνικός καὶ Σάκιος.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ἐχων ἡμ. 31. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Σκορπιόν. Μὴν Σεληνιακὸς Σεβάλ.

ἡ.	π.	Α. Η.	Μ. Γ.	Δ. Η.
14	1	Π Ἀνανίου ἀπ. καὶ Ρωμανοῦ μελωδοῦ	6,11	6,34 5,21
15	2	Π Κυπριανοῦ ἱερομ. καὶ Ἰουστίνης μ.	6,12	6,35 5,19
16	3	Σ Διονυσίου ἱερομ. τοῦ Ἀρεσπαγίτου	6,13	6,37 5,18
17	4	Κ Ἰεροθέου ἀπ Ἀθηνῶν	6,14	6,39 5,16
18	5	Δ Χαριτίνης μάρτυρος	6,16	6,40 5,15
19	6	Τ Θωμᾶ τοῦ ἀπ.	6,17	6,41 5,13
20	7	Τ Σεργίου καὶ Βάχχου μ.	6,18	6,42 5,11
21	8	Π Παύλου τῆς δσίας	6,19	6,44 5,10
22	9	Π Ἰακώβου Ἀλφραίου τοῦ ἀπ.	6,20	6,46 5, 9
23	10	Σ Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας μ.	6,21	6,47 5, 8
24	11	Κ Φιλίππου τοῦ ἀπ καὶ Θεοδώρου	6,23	6,49 5, 7
25	12	Δ Τεράχου καὶ Ἀνδρόνικου τῶν μαρτ.	6,24	6,50 5, 6
26	13	Τ Παπύλου καὶ Ἀγαθονίκης τῶν μ.	6,25	6,51 5, 4
27	14	Τ Γαβθασίου καὶ Κερσίου μ.	6,26	6,52 5, 3
28	15	Π Λουκιανοῦ μ.	6,27	6,54 5, 1
29	16	Π Ανθίνου μ.	6,28	6,55 4,59
30	17	Σ Ὀπί τοῦ προφ. καὶ Ἀνδρέα ὁσιμ.	6,30	6,56 4,58
31	18	Κ Λουκᾶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ	6,31	6,57 4,56
1	19	Δ Ἰωὴλ τοῦ προφ. Οὐάρου μ.	6,32	6,59 4,55
2	20	Τ Γερασίμου τοῦ ἱεροῦ	6,33	7, 1 4,54
3	21	Τ Περσίου ἱεροῦ τοῦ μεγάλου	6,34	7, 1 4,53
4	22	Π Ἀδελφίου καὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παῖδ	6,36	7, 2 4,51
5	23	Π Ἰακώβου ἀπ. τοῦ Ἀδελφοθέου	6,37	7, 3 4,50
6	24	Σ Ἀρέθα μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ	6,38	7, 5 4,49
7	25	Κ Μαρκιανῶ καὶ Μαρτυρίου τῶν μ.	6,39	7, 6 4,48
8	26	Δ † Δημητρίου μεγαλομάρτυρος	6,40	7, 7 4,47
9	27	Τ Νικόπορος μάρτυρος	6,42	7, 8 4,46
10	28	Τ Τερεντίου μάρτυρος	6,43	7, 9 4,45
11	29	Π Ἀσαστασίας ὁσιμ. καὶ Ἀραμίου	6,44	7,10 4,44
12	30	Π Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας	6,46	7,11 4,43
13	31	Σ Ἀπελλοῦ καὶ Επιμάχου μ.	6,46	7,12 4,42

Ὀνομασθεῖς ὁ μὴν οὗτος ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Οκτώ (Οκτώ) ἐτήρησε καὶ παρ' ἡμῶν τὸ ἴδιον ὄνομα, ἐν ᾧ πράγματι εἶναι δέκατος μὴν τοῦ ἔτους. Ἐκαλεῖτο πρὸς καιρὸν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Φουστίνος πρὸς τιμὴν τῆς αυτοκράτειρας Φουστιανῆς.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ἐχων ἡμ. 30. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Τοξότην. Μὴν Σεληνιακὸς Ζιλαδά.

ἡ.	π.	Α. Η.	Μ. Γ.	Δ. Η.
14	1	Κ Κοσμᾶ καὶ Λαριμανοῦ	6,48	7,12 4,41
15	2	Δ Ἀκιδίου μ.	6,49	7,13 4,40
16	3	Τ Ἀχιλῆα μάρτυρος	6,50	7,14 4,40
17	4	Τ Ἰωαννίκιου τοῦ μεγ.	6,51	7,15 4,39
18	5	Π Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης μ.	6,52	7,16 4,38
19	6	Π Παύλου ἀρχιεπ. Κωνσταντίας	6,53	7,16 4,37
20	7	Σ Τῶν ἐν Μελιτινῇ 33 μ.	6,55	7,17 4,36
21	8	Κ † Τῶν Ταξιαρχῶν. Ἀργία.	6,56	7,18 4,36
22	9	Δ Πορφύριου καὶ Ματρωνῆς τῆς δσίας	6,57	7,19 4,35
23	10	Τ Ολομᾶ καὶ Ὀρίστου κ.	6,58	7,20 4,35
24	11	Τ Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου	6,59	7,20 4,34
25	12	Π Ἰωάννου τοῦ Ἐλετήμονος	7, 1	7,21 4,33
26	13	Π † Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου	7, 3	7,22 4,33
27	14	Σ Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου	7, 4	7,22 4,32
28	15	Κ Γεωργίου καὶ Ἀδίδου μ.	7, 5	7,22 4,32
29	16	Δ Μαθθαίου τοῦ Ἀποστόλου	7, 6	7,23 4,31
30	17	Τ Γεωργίου ἐπισκ. Νικοκασσαρίας	7, 7	7,23 4,31
1	18	Τ Πάτωρος καὶ Ρωμανοῦ	7, 8	7,23 4,30
2	19	Π Ἀβδὸ καὶ Βαρλαάμ	7, 9	7,23 4,30
3	20	Π Γεωργίου τοῦ Δεκαπολίτου	7, 9	7,23 4,30
4	21	Σ ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ	7,10	7,23 4,30
5	22	Κ Φιλήμονος καὶ Κοικιλίας μ.	7,11	7,23 4,30
6	23	Δ Γεωργίου καὶ Ἀμφιλοχίου	7,12	7,23 4,30
7	24	Τ Κλήμεντος Πάπα Ρώμης	7,13	7,23 4,30
8	25	Τ Αικατερίνης μεγαλομάρτυρος	7,14	7,23 4,30
9	26	Π Ἀλκιπίου καὶ Νικωνος	7,15	7,23 4,30
10	27	Π Ἰακώβου τοῦ Πέρσου	7,15	7,23 4,30
11	28	Σ Στεφάνου καὶ Εἰση-άρχου μ.	7,16	7,23 4,30
12	29	Κ Παραμῶνου καὶ Φιλομένου μ.	7,17	7,23 4,30
13	30	Δ Ἀνδρέα τοῦ πρωτοκλήτου	7,18	7,22 4,30

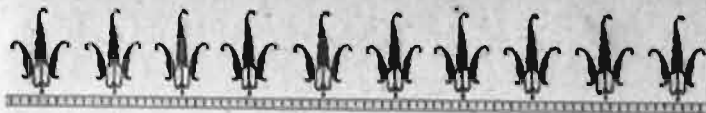
Ἐν ᾧ ὁ μὴν οὗτος εἶναι σήμερον ὁ δέκατος, οὐχ ἢ τοῦ ἐξακολουθεῖται προϋντες τὸ ἀρχαῖον ρωμαϊκὸν αὐτοῦ ὄνομα, ὑπερ ἢ — Novem (Ἐνεία). Ἡ ρωμαϊκὴ Σύγκλητος εἶχε προτίθει νὰ ὀνομασθῆ ὁ μὴν οὗτος Τέβριος, πρὸς τιμὴν τοῦ κατ' αὐτὸν γεννηθέντος αυτοκράτορος αὐτῶν Τέβριου. Ἀλλ' οὗτος ἔρρηθη εἰπὼν πρὸς τοὺς συγκαλητικούς— Τί θεὸς καὶ ἡ Σύγκλητος δεῦν ἢ Ρώμη ἀποκτήσῃ 13 αυτοκράτορας;

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ἐχων ἡμ. 31. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Αἰγόκερον. Μὴν Σεληνικός Ζυλιχτιέ

η.	π.		Α. Η.	Μ. Γ.	Δ. Η.
14	1	Τ. Ναούμ τοῦ προφήτου	7 19	7 22	4 31
15	2	Τ. Ἀδακὺμ τοῦ προφ.	7 19	7 22	4 31
16	3	Π. Σωφρονίου τοῦ προφήτου	7 20	7 22	4 31
17	4	Π. Βαρβάραι καὶ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκ.	7 21	7 21	4 31
18	5	Σ. Σάββα τοῦ ἡγιασμένου	7 21	7 21	4 32
19	6	Κ. † Νικολάου ἐπ. Μύρων τῆς Λυκίας	7 22	7 21	4 33
20	7	Α. Ἀμβροσίου Μεδιολάων	7 23	7 21	4 33
21	8	Τ. Παταπίου τοῦ ὁσ.	7 23	7 20	4 33
22	9	Τ. Ἡ σύλληψις τῆς θεομήτορος Ἄννης	7 24	7 20	4 34
23	10	Π. Μηνῆ, Ἐρμογένους, Εὐγράφου μ.	7 24	7 19	4 34
24	11	Π. Δακὴλ τοῦ Στυλίου	7 24	7 18	4 35
25	12	Σ. Σπυριδωνος τοῦ θαυματουργοῦ	7 25	7 18	4 35
26	13	Κ. Εὐστρατίου, Λουκίας	7 25	7 18	4 36
27	14	Α. Θύρσου μαρτυρος	7 26	7 16	4 36
28	15	Τ. Ελευθερίου ἱερομάρτυρος	7 26	7 15	4 37
29	16	Τ. Δακίη τοῦ προφ.	7 26	7 15	4 38
30	17	Π. Διονυσίου ἐρχισπ. Αἰγίνης	7 26	7 15	4 28
31	18	† Σεβαστιανῶ μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῶ	7 27	7 14	4 39
1	19	Σ. Βουφατίου μ.	7 27	7 14	4 39
2	20	Κ. Ἰγνατίου ἱερομ. τοῦ Θεοφύρου	7 27	7 13	4 41
3	21	Δ. Ἰουλιανῆς μ.	7 27	7 12	4 41
4	22	Τ. Ἀλεξάνδριος μεγαλομάρτυρος	7 27	7 11	4 43
5	23	Τ. Τῶν Ἁγίων Δέκα μαρτύρων	7 27	7 10	4 44
6	24	Π. Εὐγενίαι ὁσ.	7 27	7 9	4 45
7	25	Π. † Π ΓΕΝΝ. ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	7 27	7 8	4 46
8	26	Σ. Ἡ σύναξις τῆς Θεοτόκου. Εὐθιμ.	7 27	7 7	4 47
9	27	Κ. Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος	7 26	7 6	4 48
10	28	Δ. Τῶν ἐν Νικομηδίᾳ Λασιμυρίων Μικρ.	7 26	7 6	4 49
11	29	Τ. Τῶν ἐν Βηθλεὴμ ἀναμ. 14000 νηπ.	7 25	7 4	4 51
12	30	Τ. Ἀνασίας τῆς Ὁσιομ.	7 25	7 3	4 51
13	31	Π. Μελαρίας τῆς Ὁσιομ.	7 25	7 2	4 52

Καὶ ὁ μὴν οὗτος ἐξακολουθεῖ τερῶν παρ' ἡμῶν τὸ λατινικὸν αὐτοῦ ὄνομα (Decem) Δέκα, ἐνῶ πράγματι εἶναι δωδέκατος. Ὁ Κόσμος εἶχε ὀνομάσει αὐτὸν Ἀμαζόνιον πρὸς τιμὴν μιᾶς ἑρωμένης αὐτοῦ.

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Ἀναμφιβόλως χρυσοῖς θ' ἀναγράφη γραμμασι εἰς τὰς δέλτους τῆς ἡ Ἱστορία τὸ μέγα γεγονός τῆς μεταπολιτεύσεως, τὸ συντελεσθὲν τὴν 10ην Ἰουλίου τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Κατὰ τὸν εἰκοστὸν αὐτὸν αἰῶνα τῶν φώτων καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, καθ' ὃν ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἰσότητος εἰσέδυσαν καὶ εἰσδύουσι εἰς ὅλα τὰ μέρη καὶ κατακρατοῦσι καὶ ἐπιβάλλονται καὶ εἰς τὴν μικροτέραν γωνίαν τῆς γῆς δὲν ἦτο πλέον δυνατόν ἢ ὑπάτη ἰσχύς νὰ συγκεντρουῖται ἐδῶ εἰς τὰς χεῖρας ὀλίγων ἀνθρώπων ἐκ τῆς θελήσεως τῶν ὁποίων νὰ ἐξαρτᾶται ἡ τύχη χιλιάδων λαοῦ, λαοῦ τρομοκρατουμένου, καταπιεζομένου, ἐποστάντος ἐπὶ τριακονταετίαν τὰ πάνδεινα, ἀπώλεσαντος καὶ τὴν συνείδησιν καὶ τὴν θέλησιν καὶ τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν τιμὴν του. Καὶ οὕτως ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα ἡ κοσμοσωτήριος, ἡ θέσασα τέρμα εἰς τὸ παρελθόν, τὸ ἀμαρτωλόν, ἡ ἡμέρα ἡ συμβολίζουσα τὴν ἀπαρχὴν νέας ζωῆς, νέου σταδίου.

Εἶθε ὁ ἀνατέλλων οὗτος ἥλιος νὰ καθοδηγήσῃ τὰ βήματά μας πρὸς τὴν πρόοδον, πρὸς τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν, νὰ ποδηγητήσῃ τὰς θελήσεις μας καὶ νὰ μᾶς ἀνυψώσῃ πρὸς τὴν τελειότητα.

Γ. Φ. Δ.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ
ΤΟΥ
ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ

- Πρόεδρος Ἀχμέτ Ριζά βέης, βουλευτῆς Κωνσταντινουπόλεως.
 Α' Ἀντιπρόεδρος Ταλαάτ βέης, βουλευτῆς Ἀδριανουπόλεως.
 Β' Ἀντιπρόεδρος Ἀριστείδης πασᾶς Γεωργαντιζόγλου βουλευτῆς Σμύρνης.
 1 Ἀγκύρας. Χ' Μουσταφᾶ ἔφ., Μαχίρ Σαίτ, Κασήμ Νουρή καὶ Ταλαάτ ἐφέντηδες.
 2 Ἀδάνων. Ἀλή Μουνίρ βέης.
 3 Ἀδριανουπόλεως. Ριζά Τεφίκ καὶ Ταλαάτ βέης.
 4 Ἀϊδινίου. Οὔμπειουλιάζ, Χ' Σουλεϊμάν καὶ Σαίτ ἐφέντηδες.
 5 Ἀμισού. Ἰσμαήλ βέης, Δζεβδῆ ἔφ. καὶ Φαδέλ ἔφ.
 6 Ἀργυροκάστρου. Β. Μαιμόπουλος καὶ Μουφιτ βέης.
 7 Βαζικιέ. Μεχμέτ Ἀρσλάν βέης.
 8 Βερατίου. Ἰσμαήλ Κεμάλ βέης.
 9 Βηρυτιού. Σαλίχ Ριζά καὶ Σουλεϊμάν Μπιστάνη.
 10 Βιτίλις. Ἀρίφ ἐφέντης.
 11 Γαγγρῶν. Τεφίκ ἐφέντης.
 12 Γκιουμουλιζίνης. Ἀρήφ ἔφ., Ἰσμαήλ Χαουκί βέης.
 13 Δαρδανελλίων. Ἀρίφ Ἰσμέτ, Ζεϊν Ἀλή Ριζά.
 14 Δεδε-Ἀγάτς. Σουλεϊμάν βέης.
 15 Δενιζλίη. Φαίκ βέης, καὶ Ἀχμέτ Μουχίτ ἐφέντης.

- 16 Δεράτς. Ἐσάτ πασᾶς.
 17 Δεραήμ. Μουφιτ βέης.
 18 Δεβρών. Ἰσμαήλ βέης.
 19 Δζεδδὰς. Κασήμ Ζεϊνέλ ἐφέντης.
 20 Διαρβεκίτης. Ἀρήφ ἐφέντης.
 21 Δράμας. Ριζά καὶ Ἀγκαζ βέηδες.
 22 Ἐλβασάν. Ἀπτούλλαζ Μακίρ ἐφέντης.
 23 Ἐρζερούμης. Ὀχανίς Βαρκίς.
 24 Ἐρζιντζάν. Ἀχμέτ Φεβζῆ ἔφ., Ὀσμάν τζαζῆ.
 25 Ἐρτογρουλ. Μεχμέτ βέης, Μεχμέτ Σεβκι.
 26 Ζόρ. Χαουκί Λουφιτ ἐφέντης.
 27 Θεσσαλονίκης. Δζαβίτ καὶ Τακίμ βέηδες, Γ. Ἀρτας, Γ. Χωναῖος, Καραάσοο καὶ Βλάχωφ.
 28 Ἱεροσολύμων. Ρουχί-ἔλ-Χαλιδῆ.
 29 Ἰκονίου. Ἰσμαήλ πασᾶς, Σεχζαδέ Ἀμπισίν, Χαφειλί Μεχμέτ, Σαλίμ, Μεχμέτ Ἐμίν καὶ Χατζῆ Μουσταφᾶ ἐφένδ.
 30 Ἰτσιλ. Μπαϊράμ ἐφέντης.
 31 Ἰωαννίνων. Δ. Κίγκος, Κ. Σούρλας.
 32 Καισαρείας. Χ' Κασήμ καὶ Ὀμέρ.
 33 Καλλιπόλεως. Σ. Ναρλῆς.
 34 Καρᾶ-Χισάρ. Ριζά πασᾶς, Κιγιήλ ἔφ., Σαλίμ βέης.
 35 Καρᾶ-Χισάρ Σαρκῆ. Ὀμέρ Φειζῆ καὶ Σεφδάζ Ζαδέ Μουσταφᾶ ἐφέντηδες.
 36 Καραοῆ. Σεβφίκ, Χαφίζ Ἀπτούλ Ἀζίζ Μετζηδῆ, Μουχαρέμ Χουσιή, Ἀλή Γαλίπ καὶ Βασφῆ ἐφέντηδες.
 37 Κασταμονῆς. Ἰσμαήλ Μαχίρ, Γιουσούφ Κεμάλ βέης, Ὠατζῆ Μαχίρ καὶ Σουκρῆ βέης.
 38 Κένδζ. Μεχμέτ ἐφέντης.
 39 Κήρ-Σεχῆρ. Μαχμούτ Μαχίρ, Ἀλή Ριζά.
 40 Κιουμουσχανέ. Ἰβραήμ Λουφιτ πασᾶς καὶ Μηνιρῆ Χαϊρή.

41. **Κοζάν.** Μπογιατζιάν Χαμπαρτσούν.
42. **Κορυθαῖς.** Σικὴν Νακὴ βέης καὶ ἰατροὺς Μισέ.
43. **Κοουφοπεδίου.** Σαῖτ ἐφέντης.
44. **Κουτάχιας.** Μουσταφᾶ Σαρβέτ πασᾶς, Ἀζεμάλ βέης, Μουνακὴ Ζαδὲ Ἀπουλλάχ καὶ Χόδζα Ζαδὲ Τασιῆ ἐφέντηδες.
45. **Κων/πόλεως.** Ἀχέτ Ριζᾶ βέης, Μανιασὴ Ζαδὲ Ρεφιζ βέης, Μουσταφᾶ Ἀσὴμ ἐφ., Χουσεῖν Ἀζαχίτ βέης, Ἀχμέτ Νεσημὴ βέης, **Κ. Κωνσταντινίδης, Π. Κοσμίδης,** Πιτροὺς Χαλατζιάν, Κιρκὸρ Ζογράτ, Ἀλβέρτος Φεράδζη.
46. **Λαζισιάν.** Ἀχμέτ βέης, Ἰβραχίμ Φεράδ.
47. **Λήμνου.** **Μιχαλάκη ἐφ. Στέλιος.**
48. **Μαλατείας.** Μεχμέτ Τεβφιζ καὶ Ἀχμέτ ἐφέντηδες.
49. **Μαμουρετι-οὐλ-ἀζήζ.** Μεχμέτ Νουφῆ, Χ΄ Ζιᾶ, Ἀσὴμ καὶ Λουτφῆ βέηδες.
50. **Μεδινᾶς.** Ἀπουλ Καδῖρ.
51. **Μέκκας.** Ἀπουλλάχ Σιράδζ.
52. **Μεντεσέ.** Χαλὴλ καὶ Χαμζᾶ βέηδες.
53. **Μεράν.** Χ΄ Χουσεῖν Φεχιμῆ ἐφ. καὶ Σουκοῆ βέης.
54. **Μερσίνης.** Χιζμέτ ἐφέντης.
55. **Μετρώων.** **Δημ. Ζαφειρόπουλος.**
56. **Μιτυλήνης.** **Π. Μποσιάνης καὶ Μιχ. Σάλτας.**
57. **Μοναστηρίου.** Μεχμέτ Βασφῆ, **Τ. Νάλλης,** Πάντος Λόρεφ καὶ Δημήτρουβιτς.
58. **Μπολοῦ.** Χασιπ Χ΄ Ἀπουλ Βαχίπ Τάζ, Χ΄ Ζαδὲ Μουσταφᾶ ἐφέντηδες καὶ Σερήφ βέης.
59. **Μπόρδουρ.** Μουχδέλ Ζαδὲ Ὅμιερ.
60. **Νεαπόλεως.** Σέιχ Ἀχμέτ Χαμᾶ.
61. **Νίγδης.** **Γ. Κούρτογλους.**
62. **Νικομηδείας.** Μουφιτ βέης, Χαφιζ Ρουσιῆ ἐφ. καὶ **Ἄν. Μιχαηλίδης.**

63. **Οὔρφας.** Σέιχ Σαβαφέτ, Μαχμουτ Νεδήμ.
64. **Παλαιστίνης.** Ρουζή οὐλ Χαϊδὴν, Σέιτ οὐλ Χουανῆ, Χαφιζ Σαῖδ.
65. **Πρεσρένης.** Μεχμέτ Ἐμίν, Σερήφ, Γιαχγιᾶ.
66. **Πρεστίνης.** Χ΄ Μουσταφᾶ ἐφ., Χουᾶτ πασᾶς, Χασὴν βέης καὶ Στογιάνοβιτς.
67. **Προύσης.** Ταχίρ βέης, Χ΄ Ὅμιερ Σαμπροῆ καὶ Χαφιζ Ἀχμέτ.
68. **Πτολεμαῖδος.** Ἐσαδ Σινάη.
69. **Ραιδεσιού.** Ἀγκὼπ Μπομπικιάν.
70. **Ρόδου.** **Θ. Κωνσταντινίδης.**
71. **Σαάρι.** Ἀπουρεζᾶν ἐφέντης.
72. **Σαράνια Ἐκκλησιῶν.** Ἀσὴφ βέης, Ἐμρουλάχ ἐφ.
73. **Σαρουχάν.** Σεκίπ Σαῖτ Ἐλαμῆ καὶ Χαϊδάρ βέηδες.
74. **Σένιτσε.** Χασὴν ἐφέντης.
75. **Σερβίων.** **Κ. Δριζας, Γ. Μπούσιος.**
76. **Σερρών.** Μιδᾶτ βέης, **Ν. Δίγκας** καὶ Λαῖτσοφ.
77. **Σινώπης.** Χασὴν Φεχιμῆ, Ριζᾶ Νουφῆ βέης.
78. **Σκόδρας.** Σαῖρ βέης.
79. **Σκοπίων.** Νετζίπ βέης, Χότζα Σαῖδ, Θεόδωρος Παῦλοφ καὶ Λ. Πάρης.
80. **Σμύρνης.** Μεχμέτ Σαῖτ ἐφ., Σαῖδ βέης, **Ἀριστείδης πασᾶς Γεωργαντζόγκου, Παῦλος Καρολίδης,** Νεσὴμ Μαζλιχ καὶ Στεπᾶν Σπάρταλης.
81. **Σπάρτης.** Σουλεῦμίν καὶ Ἐσορέφ.
82. **Συρίας.** Σεφιζ-ἔλ-Μουγεῖδ.
83. **Τάσλιζας.** Βασφῆ βέης.
84. **Τεκέ.** Ἐμπουζᾶ Τεφιρ βέης καὶ Χ΄ Ἀχμέτ ἐφέντης.
85. **Τζαντι.** Ναῖλ βέης, Μεχμέτ Ἀλῆ βέης καὶ Χ΄ Ἀχμέτ ἐφέντης.

86. *Τζεπέλλ Μπερεκέτ*. Τασίη εφέντης.
87. *Τοκάτης*. Τομαήλ πασάς Σαμπρη, Χ' Μανσταφά εφέντης.
88. *Τραπεζοῦντος*. Έμίν, 'Αλή Νουή, Τζε και 'Αλή Ταδὲ 'Οσμάν έφ., Μαχμουτ βέης, Σιασάδιν έφ. και **Ματθαίος Κωφίδης**.
89. *Τριπόλεως τῆς Συρίας*. Φουάτ Χουλουσή έφ.
90. *Τσόρουμ*. Μουνήρ βέης, 'Αλή 'Οσμάν.
91. *'Υοσατίης*. Έδία και Χαϊρουλλάχ εφέντης.
92. *Χαλεπίου*. Μουσταφά εφέντης.
93. *Χίου. Μ. Τσελεπίδης*

ΣΚΕΨΕΙΣ

Υπάρχουν τριῶν εἰδῶν φίλοι, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι μισοῦν, χωρὶς ποῦς νὰ παύσουν διὰ τοῦτο νὰ εἶναι φίλοι, καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἀδιαφοροῦν ἐὰν εἴῃ κανεὶς ἢ ἂν ἀπέθανεν.

Εὐμακάρια τὸν εὐρετὴν τῆς τυπογραφίας, ὡς ἐταλάνισα τοὺς ἠλιθίους, τοὺς μεταχειριζομένους τὸ θεῖον αὐτὸ εἶρημα, χωρὶς νὰ τρέμωσι τὸν δι' αὐτοῦ ἀποθανατισμὸν τῆς μορίας των.

Υποδέχονται ἕκαστον κατὰ τὰ ἐνδύματα τὰ ὅποια φέρει καὶ τὸν ἀποχαιρετοῦν κατὰ τὸ πνεῦμα τὰ ὅποιον ἔδειξε.

ΕΙΧΟΜΕΝ ΠΟΤΕ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ :

Α.

Ἐξ οὗ χρόνου ὑπάρχει ἑλληνικὴ ἱστορία, ὁ δικαιοδικὸς καὶ ἠθικός βίος τοῦ ἡμετέρου Ἔθνους, εἴτε σπριγγώντος καὶ ἀκμάζοντος, εἴτε πίπτοντος καὶ φθιρομένου, εἴτε πρὸ Χριστοῦ εἴτε μετὰ Χριστόν, δὲν εἶχεν ἐκείνοτα, ὡς πρόγραμμα τῶν μεγάλων αὐτοῦ κατορθωμάτων, πνεῦμα τι τοῦ αἰῶνος· δὲν ἔπραττε τοῦτο, ἢ δὲν ἠδραγαθεῖ ἐκείνην τὴν ἀδραγαθίην, διότι ἦτο τοῦ σαρκοῦ, ὡς εἶπεν, ἢ διότι περιοδικῶς ἐκυριατεύετο ὑπὸ τούτου τοῦ παροξυσμοῦ, ἢ ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς, ἢ ἐκείνης τῆς μενίας πρὸς ἐπιδικτικίους, ἵνα δῆθεν διαλαμψῇ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐπικινήθῃ ὑπὸ τῶν ἰθῶν. Οὐχί. Ἡ φύσις τοῦ Ἑλλήνος ἦτο, ἐν πάσῃ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ στιγμῇ, φιλία καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ μανθάνειν, φιλία καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ πρᾶγμα πᾶσαν γνώσιν εἰς τελείαν καὶ αὐθεντικὴν ἐπιστήμην. Ἡ φιλία δὲ αὕτη καὶ ἀγάπη δὲν ἦτο μόνον συναισθηματικῆς χαρακτὸς καὶ εὐτυχίας τοῦ Ἑλλήνος, ἀλλὰ βαθεῖς συνείδησις καθέκωντος, ὅπερ ἐξεπλήρου καὶ ὁρμηφόρος καὶ λελογισμένος, οὐχὶ διότι ἡ θρησκεία αὐτοῦ ἴσως ἢ ὁ πολιτικὸς νόμος, ὑπισχενέτο αὐτῷ ἀμοιβὰς παρούσας ἢ μελλούσας, ἀλλὰ διότι τοῦτο ἐπίστανεν ὡς μόνον δίκαιον καὶ ἐπιπέδον καὶ ἀληθές, τὸ δ' ἐναντίον ὡς μὴ δυνατόν, ὡς ἄτακτον, ὡς ἀδικον. Τοιοῦτον ὑπῆρξε καὶ εἰς εἶ τι εἶναι τὸ ἡμέτερον ἔθνος· πίπτον καὶ ἐγερόμενον, σφαλλόμενον καὶ ἀνορθούμενον, πάντοτε θέλει καὶ ὁ μὲ πρὸς θεραπείαν τοῦ ἀγχοῦ, πρὸς κτῆσιν καὶ καλλιέργειαν γνώσεων.

πρὸς τελείωσιν τῆς ἐπιγείου αὐτοῦ σταδίουδρομίας, οὐδὲ εἶναι ἀνάγκη νὰ περιγράψω ἐγὼ αὐτὰ, πρὸς Ἕλληνας μάλιστα ἀποτεινόμενος.

Ἡ ἱστορία ἡμῶν λέγει ὅτι ἐν τῷ ἀγαθῷ πάντοτε τὴν κακίαν ἐκάμφαμεν, καὶ πᾶν σκολιὸν λίτον καὶ ὀμαλὸν ἀπαδείξαμεν· διότι καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν προσηρικῶν χρόνων, τέκνα γνήσια ὄντες τῆς ἐπεράστου ἡμῶν χώρας, πάντοτε προσηρούσαμεν τὰς ἐνδομύχους ἡμῶν διαθέσεις πρὸς τὸ περὶ ἡμᾶς θεῖον κάλλος· ἐλκτριεύσαμεν τὸν οὐρανὸν ἡμῶν, τὰ γλαφυρὰ ἔειπα ὄρη, τὰ μοναδικὰ πελάγη, ἀπὸ Εὐξείνου πόντου μέχρι Ἰονίου κόλπου, ἀπὸ Σικελίας μέχρι Κιλικίας· ἐλαλήσαμεν τὴν γλῶσσαν τοῦ Διὸς, τοὺς ἀγρούς ἐξημερώσαμεν, ἐπιστήμην ἐγενήσαμεν καὶ φιλοσοφίαν, ἐξ ἧς καὶ οἱ δαίμονες ἀρούμενοι εἰς ἀγγέλους μεταμορφοῦνται.

B.

Ἄλλ' ὅ τι μέγα καὶ ἄριστον ἔχομεν παρὰ τῶν πατέρων ἡμῶν λαβόντες, παρ' αὐτῶν οὐχ ἤττον ἐδιδάχθημεν ὅτι καὶ ἡμεῖς τὸν τόκον τοῦ κερλαίου τούτου ὀφείλομεν νὰ καταβάλλωμεν, ὀφείλομεν νὰ φαινώμεθα ἀντάξιοι κληρονόμοι, οἷοι εὐχριστοῦντες, εὐσεβεῖς καὶ τελεειφόροι· διὰ τῶν ἔργων τὴν μνήμην ἐκείνων γαρζίζοντες. Τοῦτο τὸ πάντων ὕψιστον καὶ ἱερώτατον καθήκον ἐπιτελοῦμεν, γινόμενοι τοιοῦτοι πρὸς τοὺς συγχρόνους καὶ μεταγενεστέρους, οἷοι πρὸς ἡμᾶς οἱ ἡμέτεροι πατέρες, ἐν ἰθρῶτι προσώπου καὶ ἀγνῷ αἵματι, ἀλλὰ καὶ θεῖα ἔμπνεῦσι καὶ ἀρχτῶ ἐνθῆφ ζήλῳ. Οἱ ἱερῶι, τελοῦντες ἐν Ἀθῆναις καὶ Παιρικῇ λαμπαδοδρομίᾳ, ἤλευνον ἱερῖπποι ἐν κύκλῳ, ὄφουντες δὲ τὴν λαμπάδα ἱερῖπτον αὐτὴν δεξιῶς ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον καὶ οὕτω ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον με-

τεδίδετο τὸ φῶς. Τὸ ὄφρῖον τοῦτο ἀγωνίσμα εἶναι εἰκὼν πιστοτάτη τοῦ ἑλληνικοῦ ἡμῶν βίου. Εἶχομεν πατέρας, προπάτορας, προγόνους· ἀπκντες ἱππευσαν τὸν ἵππον τῆς ζωῆς, ἀπκντες συναπλήρωσαν τὸν κύκλον καὶ ἀπκντες ἀλλήλοις μετίδωσαν τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ προγόνων εἰς προπάτορας, ἀπὸ τούτων εἰς τοὺς πκτῆρας· καὶ ἀπὸ τούτων εἰς τὰ τέκνα. Μετίδωσαν φῶς ποιήσεως, ἐπιστήμης, σοφίας, ἠθικῆς, καὶ ὅσῳ μάλλον μετεδίδετο τὸ φῶς εἰκίνο τὸ ἀνέσπερον ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, τόσῳ πλείον ηὔξανον καὶ ἐπληθύνοντο οἱ μάκκρῖοι αὐτοῦ ἀτόχοι· ἐπὶ Περικλέους ὕπῆρχον ἤδη ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν ταῖς ὕπ' αὐτῆς ἡμερωθείσαις χώραις τριακοντακισχιλιοὶ λόγοι καὶ σοφοί. Ἦλθον ἵππῖτα οἱ χρόνοι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου κληρονόμοι τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους. Τὰ ἔθνη ἀλλεπαλλήλα ἐξημερώθησαν, καὶ αὐτὰ μὲν ἴσως εἶχον τὴν ἐντύπωσιν ὅτι πνεῦμα τοῦ αἰῶνος καὶ τῆς ἑλληνικῆς κατακτησεως ἦτο τὸ ἐξημεροῦσθαι· ἀλλ' ὁμως ἡμεῖς οἱ ἐξημερωταὶ ἐπολιτίζομεν αὐτὰ ἐκ καθήκοντος· καὶ οὐχὶ βιαίως, διότι ἡ φύσις τοῦ Ἑλλήνος ἤθελε πανταχοῦ τὸ καλόν, τὸ ἀληθές, τὸ ἀγαθόν. Ταύτην δὲ τὴν εὐγενῆ διάθεσιν οἱ Ῥωμαῖοι κατενόησαν, καὶ τέλος ὁμολόγησαν ὅτι ἡ Ἑλλάς ἠττηθείσα, ὑπέταξε καὶ ἐπιθόσευσε τὸ νικῆσαν θηρίον.

Εἶναι ἀνάγκη, μετὰ τὰ βῆθῖντα, ν' ἀνεἴξω τὸν ἡμέτερον βίον καὶ ὡς Ἑλλήνων χριστιανῶν, τὴν ἱπανκλήφην τῆς αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ πορείας, καθ' ἣν τὸ δεῦτερον ἀνεἰλῆσομεν τὴν ἀνθρωπίνην ἐξυγίανσιν, φέροντες σταυρὸν μαρτυρίου, ἐκχίοντες ποταμὸν πολυτίμου αἵματος, εαἰῶνων διακύνοντες ζωὴν συντετραμμένην καὶ πάντας διδάσκοντες ὅτι, ἂν γινώσκωμεν νὰ ζήσωμεν ἀπολαύοντες ἰδανικῶν ἀγαθῶν, γινώσκωμεν καὶ ν' ἀ-

ποθάνωμεν πάλιν ὑπὲρ αὐτῶν τούτων; Ἀρκοῦσι, νομίζω, ὅσα μέχρι τοῦδε ἀδείτως ἀνέπτυξεν, ὅπως νοητὸν καταστήσω ὅτι οὐδεὶς ἄλλος λαὸς πλὴν τοῦ ἡμετέρου τόσον ἐνδομύχως ἐνόησεν ὅτι ὁ ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου πολυθέλητρος καὶ ποιητικώτατος τοῦ ἀνθρώπου βίος ἔχει κύριον πυρῆνα τὴν ἐπιμοχθον πάλιν τοῦ καθέκαστος, τὸν αἰώνιον ἀγῶνα ὑπὲρ κτήσεως ἀγαθοῦ εἶνος, οὗ τὴν ἔλλειψιν καὶ τὴν στέρησιν αἱ λοιπαὶ ἀπολαύσεις δὲν δύνανται ν' ἀναπληρώσωσιν.

Γ.

Ἄλλ' ἂν καὶ ὀρείγη ὁ Ἕλληνας εἰς τὴν φύσιν τὸν διανοητικὸν καὶ ἠθικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα, ἂν καὶ μὴ ὑπῆρξεν προσκαιρῶς κρατοῦσαι ἰδέει καὶ προοδικοὶ συμμοὶ πατέρεις τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ μοναδικοῦ ἡμῶν βίου, ὅμως ἀπαιτεῖται σήμερον τὸ κοινωνικὸν γινῶθι στυτόν, ἂν θέλωμεν νὰ ἐργασθῶμεν ὑπὲρ ἀληθοῦς κοινωνικῆς τοῦ λαοῦ ἡμῶν ἀγωγῆς· ἀπαιτεῖται ἡ συνείδησις ὅτι, ὑπὲρ τῶν ἄλλων μέχρι θανάτου καταδραπανθέντες καὶ ἀπροόπτως ἐκ νεκρῶν ἀναστάντες, εἴμεθα νῦν μέλος τῆς παγκοσμίου πεπολιτισμένης οἰκογενείας, καὶ ἐπομένως ὑφιστάμεθα τὴν δράσιν τῶν περὶ ἡμᾶς ἰσχυροτέρων· ἀπαιτεῖται προσέτι ἡ συνείδησις ὅτι ὡς ὄγκος καὶ πλῆθος πολλῶν μὲν ἄλλων ἐλαττούμεθα, ὀρείλομεν δ' ὅμως νὰ μὴ ἐλαττωθῶμεν ὅτι μόνον ἐν παντὶ ὄγκῳ καὶ πλῆθει καίτοι πάσῃ ἰσχύϊ. Ἡ δύναμις ἡμῶν ἀνέκαθεν ἐν ἀσθενείᾳ ἐταπεινώθη· καὶ ἡμεῖς ἄρα εἰς τὴν δράσιν ἐκείνην ἔχομεν ν' ἀντιτάξωμεν ἐτίρην δράσιν, αὕτη δὲ ἡ ἀντίδρασις εἶνε εὐχεριστάτη εἰς τὸν ἔχοντα ἠθικὰ κεφάλαια ἑλληνικὸν λαόν.

Τὰ ἠθικὰ ταῦτα κεφάλαια, τὴν φυσικὴν δὴλον ὅτι εὐγένειαν καὶ ζωηρὰν αὐτοῦ νοημοσύνην, ἰλλόγως καὶ μεθοδικῶς

ἀναπτύσσοντες οἱ θέλοντες καὶ δυνάμενοι, τοῦτο καὶ μόνον ἂς ἔχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες δὴλον ὅτι ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν δὲν εἶχομεν ποτε κατὰ καιροῦς καὶ περιστάσεις μεταβαλλόμενα προγράμματα ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ βίου· δὲν ὑπῆρξεν ἑμὸς σπασμωδικῶς ἐπόμενος νῦν μὲν εἰς τοῦτο καὶ ἄλλοτε εἰς ἐκείνο τὸ ἐφήμερον πνεῦμα τοῦ αἰῶνος· παρὰ τινὰς φαινόμενὰς ἀστάσεις, ὧν μάλιστα ἔγινεν αἰείποτε ὀξεία τις πολιτικὴ διακροαὴ, ὁ λαὸς ἕνα καὶ μόνον εἶχε θεῖον πυρῆνα ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, τὴν κατὰ τοῦ κακοῦ ἀνένδοτον ἀντίδρασιν. Ἡ οὐδέποτε κοιμηθεῖσα, ἡ οὐδέποτε νουστήξασα θεόδοτος αὕτη ἀντίδρασις εἶνε τὸ ἀληθές, εἶνε τὸ μόνον περ' Ἕλλησι ἀένχον πνεῦμα τοῦ αἰῶνος, τοῦτο δὲ τὸ πνεῦμα θὰ ἐμπνέῃ αὐτοῦς μέχρι τελικοῦ θανάτου, ἐν ὅσῳ ὑπάρχει καὶ ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ Ὁμήρου ἐπὶ τῆς γῆς.

Δ.

Δότε λοιπὸν εἰς τὸ εὐγενές τοῦτο ἔθνος τὴν ὑπερτριχλιετὴ αὐτοῦ ἱστορίαν διδάξατε αὐτὸ τὸν ἀληθῆ αὐτῆς νοῦν, ὅστις εἶνε αὐτὸς ὁ νοητὸς ἄζων τῆς παγκοσμίου ἡμερώσεως, καὶ τότε δὲν θὰ ἔχη τι νὰ φοβηθῆ, καὶ ἂν αἰφνίδιοι λαίλαπες πλήττωσιν αὐτὸ (τὰ νῶτα δυστυχῶς καὶ οὐχὶ τὰ πτήθη), καὶ ἂν βέραθρα ἀνοίγωνται περ' ὧν οὐκ ἴδει πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Εἰς ταύτην τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν δύναμιν τοῦ Ἕλληνος ἔχω πίστιν ἀδιάσειστον ὅτι ὡς κενὸς θὰ ἐκλίπωσιν οἱ πολέμοι ἡμῶν· εἰς ταύτην ὅταν ἀτενίσωσι, μαγευθῶσιν ὑπ' αὐτῆς καὶ ἐξημερωθῶσι, τότε αὐτοὶ θὰ κατασχίσωσι τὰς σελίδας τῆς Ζοροῦδου καὶ ἀσιλήνου αὐτῶν ἱστορίας οἱ δωρεὰν ἡμᾶς μυσήσαντες καὶ ἀγνωμονοῦντες· τότε θὰ φω-

νώσει κλαίοντες και κατησχυμένοι πρὸς τὰ πέρτα τῆς γῆς·
«Ω ! Ἄς μὴ εἶχομεν τοιαύτην ἱστορίαν, τοιοῦτον παρελθόν!»

Ἄλλὰ και τότε πάλιν ἡμᾶς θά εὐρωσι λίαν ἐπεικείς, ἡ-
μᾶς, τοὺς και σήμεραν ἔτι κατὰ τῆς ἀδικίας ἀντιδρῶ τας δι'
αἰτήσεως οὐχί οἰκτου και ἰλέους, ἀλλὰ δικαιοσύνης· ἡμᾶς, λέ-
γω, θά εὐρωσιν οἱ κατησχυμένοι ἡμῶν πολέμοι ἀμνηστικᾶκος
και παρηγόρους γαίτονας, διότι ἀπὸ Πιττακοῦ και Σωκράτους
και Ἀριστοτέλους μέχρι τοῦ θεοῦ Ἰησοῦ ἐδιδάχθημεν και ἐ-
διδάσκμεν ὅτι συγγνώμη τιμωρίας ἀμείνων, ὅτι καλὸν ἀντὶ
κακοῦ ἀνταποδοῦναι δεῖ.

Δ. ΜΟΣΤΡΑΤΟΣ

ΕΔΩ ΚΙ' ΕΚΕΙ

Ὁ Μέγας Ναπολέων ἦτο πρὸς τὰς γυναῖδας βάνανσος
και ἀπότομος.

Μίαν ἡμέραν εἶπε πρὸς μίαν κυρίαν τῆς αὐλῆς, γνωστὴν
δι' ἐρωτικᾶς καταστάσεως :

— Κυρία, ἀγαπᾶτε πάντοτε τοὺς ἄνδρας ; . . .

Ἡ κυρία ἀπήντησεν ὑποκλιθεῖσα :

— Μάλιστα, Μεγαλειότητε, ἀλλ' ὅταν εἶναι εὐγενεῖς.
Τὴν ἐπιούσαν ὁ σύζυγος τῆς τολμηρᾶς κυρίας ἐπαύετο.

..

Ἡ γυνὴ ἀδυνατεῖ νὰ πράξῃ τὰ ἐξῆς τρία πράγματα :

1ον) Νὰ διέλθῃ πρὸ ἐμπορικοῦ καταστήματος χωρὶς νὰ
σταματήσῃ.

2ον) Νὰ ἴδῃ μικρὸν παιδίον χωρὶς νὰ τὸ φιλήσῃ.

3ον) Νὰ παρατηρήσῃ ὠραίαν δαντέλλιαν χωρὶς νὰ ἐρω-
τήσῃ : Πόσον κοστίζει ὁ πήχυς ;

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΣΑΓΙΩΡ

Περὶ τοῦ Σαγιῶρ ὅ,τι και ἐν γράφῃ κανεὶς θά εἶναι περι-

τόν. Ὁ ἀμφητος αὐτὸς ἠθοποιός, ὁ κρύπτων ἐντός του τὰ

ἀληθινόν πῦρ τῆς κωμικῆς τέχνης ἔχει τόσον πολὺ κατακτῆ-
σει τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον ἐν γένει καὶ τὸ κοινόν τῆς Κων)πό-
λεως ἰδιαιτέρως, ὥστε ὁ κόσμος δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην τοῦ
τύπου διὰ τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀντιληφθῆ τὴν πραγματικὴν
τοῦ ἀξίαν.

Ὁ Σχγιῶρ ἐπιβλήθη εἰς τὸ δημόσιόν μας ἀπ' αὐτῆς τῆς
ἐμφανείας του καὶ μάλιστα τῆς ἐρεταινῆς. Ἐρέτος ὁ Σχγιῶρ
κατεχειροκροτήθη καὶ ἐπαιρημήθη εἰδικρινῶς, δὲν ἔμεινε δὲ
Κωνσταντινουπόλιτις ὁ ὅποιος νὰ μὴ τὸν εἶδεν.

Ὡς Νικολέττος Πεταινάρης — μπεναστάντης, κτηματίας
κτλ. — ἰθριάμβευσεν. Οἱ συγγραφεῖς τῶν «Παναθηναίων» ἐν
τῷ προσώπῳ τοῦ Σχγιῶρ εὔρον τὸν ἄνθρωπόν των, ὁ ὅποιος
γενικῶς ἀναδεικνύει τὴν ὀραίαν αὐτῶν ἀθηναϊκὴν ἐπιθειώρησιν.

Ὁ Σχγιῶρ εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν κωμικὸς τοῦ σκηνιοῦ. Λε-
πτός, πολὺ λεπτός εἰς ὅλα του, προκαλεῖ ἀβάστατον γέλωτα.

Ὁ κόσμος τὸν θέλει, τὸν ἀγαπᾷ. Καὶ ὁ Σχγιῶρ τὸ αἰσθά-
νεται καὶ προσπαθεῖ πάντοτε νὰ φανῆ ἀντάξιός τῆς πολλῆς
ἐκτιμήσεως τῆς ἀγάπης τοῦ δημοσίου.

ΜΕΓΚΟΥΛΑΣ

Ὁ Μέγκουλας εἶνε ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἠθοποιούς μας οἱ ὅ-
ποιοι ἐγεννήθησαν διὰ τὴν σκηνὴν μὲ τὸν ἱερόν πρὸς αὐτὴν ἔ-
ρωτα ἐντός των, μὲ τὸ πῦρ τῆς τέχνης τὸ ἀσβίστον, τὴν ἰδιο-
φυίαν καὶ τὴν ἀληθινὴν καλαισθησίαν. Ἐχει ὅλα τὰ προσόντα
ἀρίστου δραματικοῦ. Φυσιογνωμίαν, ὕψος, περιστεμα, φωνήν,
μορφασμούς, κινήματα. Γνωρίζει νὰ κινήσῃ πάντοτε τὴν καλ-

λιτέραν χρῆσιν τῶν προσόντων τούτων μὲ τὴν σφραγίδα τῆς
τέχνης τὴν ὁποίαν τόσον ἠσθάνθη καὶ τόσον ἐψυχολόγησεν,
τὴν ὁποίαν τόσον ἐλάτρευσεν καὶ ἦν ἀριστέωθι ὀλόκληρος. Εἶνε
ὁ ἠθοποιός ὁ ἐνσπείρων ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὰ βίγη τὰ πραγμα-
τικά τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ τρόμου, τὰς ἀληθινὰς φρικιά-
σεις καὶ τοὺς ἀναπαλμούς καὶ τὴν ἔκστασιν, ὁ ἠθοποιός ὁ μα-
γεύων τὸν θεατὴν μὲ τὴν βροντώδη του φωνήν, τὴν ἀνερχο-
μένην εἰς τὰ ὕψη τῆς παραφορᾶς καὶ τῆς λύσσης διὰ τὴν ψυ-
χορραγήσῃ μετ' ὀλίγον καὶ νὰ σθεσθῆ εἰς ἓνα στόνον ὀδύνης
καὶ σπαραγμοῦ, ὁ ἠθοποιός ὁ σαγηνεύων μὲ τὴν ἀρρενωπὴν
τῆς μορφῆς του ἔκφρασιν, μὲ τὰς ἐμφανείας του τὰς μεγαλο-
πρεπεῖς, μὲ τὴν ὀραίαν του ἀπαγγελίαν, μὲ τὴν φυσικότητα,
μὲ τὴν ψυχραιμίαν μὴ ἦς πάντοτε περιστάνει. Ὅσοι τὸν ἐ-
γνώρισαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς δὲν δύνανται ἢ νὰ ἀνομολογήσουσιν
ὅτι ἐκάστη λέξις του, ἐκάστην κίνημα καὶ μορφασμὸς του εἶνε
καὶ μία θεατρικὴ ἐπιτυχία.

Γ. Φ. Δ.

ΑΣΤΕΙΑ

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς, ἔλεγεν εἰς κύριος εἰς τὸν ὑ-
πηρέτην του, ὅστις τὸν ὑπερέτει κάμιστον, ὅτι οἱ κύριοι εἶνε
πολὺ δυστυχεῖς διότι δὲν δύνανται νὰ ζήσουσιν χωρὶς ὑπηρέτας.

— Ἐγὼ, φρονῶ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὅτι οἱ ὑπηρέται
εἶνε ἀκόμη δυστυχετέροι, διότι δὲν δύνανται νὰ ζήσουσιν
χωρὶς κυρίους.

ΑΓΓΕΛΑ ΓΑΒΡΗΛΙΔΟΥ

Τὴν ἐνθουσιώμεθα ὅταν ἦλθε πρὸς τετραετίας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ πρώτην φοράν. Ἡ Γαβριηλίδου τότε δὲν

ἦτο τίποτε. Ἐπαίξεν εἰς τὸ ὕδατον μερικὰ ρολάκια χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἠμποροῦσε ποτὶ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν περιωπὴν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρυσκεταὶ τῶρ. Διότι ἐπίτονος μᾶς ἦλθεν ἡ πεταχτή, ἡ γελαστή, ἡ ὀμιλητικὴ Ἀγγέλα, πρώτης τάξεως καλλιτέχνης—εἰς τὸ εἶδος τῆς—ἐννοεῖται. Οἱ Κων)πολίται εἰνε ἐνθουσιασμένοι—ὄλοι ἀνεξαίρετως—μὲ τὴν ἀβία-

στον καὶ φυσικὴν ὑπόκρισιν τῆς καθὼς καὶ μὲ τὰς πολλὰς σκηνακὰς τῆς ἀρετᾶς.

Ἡ Γαβριηλίδου κρούπει μέσα τῆς τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς τέχνης τῆς, τὴν ὁποίαν κοριολεκτικῶς λατρεύει. Ἡμπορεῖ νὰ ὑποδοῖται μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας πολλοὺς καὶ διαφόρους βόλους.

Ἐκεῖ αἴφνης ποῦ τὴν βλέπεται ἀμίμητον Ἀθιγγανίδα—καί, ἀμίμητον—ἐκεῖ τὴν βλέπεται μετατροπομένην εἰς σιμνὴν κόρην μὲ τὸ ἐρόθημα τῆς αἰδοῦς εἰς τὸ πρόσωπον. Ὅταν θείῃ νὰ κάμῃ τὴν καντσονετίσταν, γίνεται μὲ τὸ παραπάνω. Καὶ τότε νομίζετε ὅτι βλέπεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καμμίαν Γαλλίδα χαριτωμένην, ἡ ὁποία τραγουδοῦ ἕνα πεταχτὸ τραγουδάκι καὶ σὰς θέλγει. Πολὺ ὠραία τὴν ὠνόμεσιν ὁ κ. Καλιόρας «Parisienne d'Orient».

Ἡ Γαβριηλίδου εἰνε μία πολυποικίλος ἠθοποιός, ἡ ὁποία ἔχει τὴν θέσιν τῆς τόσον εἰς ἕνα θέατρον ὅσον π.χ. καὶ εἰς τὴν «Γκαρνὲ Ροσιουόρ». Ὅταν ἀπομμεῖται αἴφνης τὸν Ζὺπ—καὶ τὸν ἀπομμεῖται τελείως—εἰς τὰ παλαιὰ «Παναθήναια», τί ἄλλο εἰνε πλὴν μία καρφισαντανίστα ἡ ὁποία ἕμωσ κατορθώνει νὰ κίξῃ καὶ εἰς τὸν «Μητσέλον», μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας.

Ἡ Γαβριηλίδου εἰς τὴν σκηνὴν παρουσιάζεται πολὺ χαριτωμένη τόσον ὥστε ὅταν τὴν ἴδῃς εἰς τὸν δρόμον νὰ μὴ πιστεύσῃς ὅτι εἰνε ἡ γυναίκα ποῦ ἐπαίξεν εἰς τὸ «Ἐξω Φρινῶνα» ἢ ποῦ ἔκαμε τὴν ναπολιτάναν μὲ τὸ παχὺ ἐκείνο λάμδα καὶ τὰς τραλλὰς ἐκείνας κινήσεις.

Ἡ Γαβριηλίδου εἰνε, ἀναμφισβητήτως, μία καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα. Ἰσως τὸ μόνον ἀτόχημα τῆς ἰδιοφυΐας αὐτῆς εἰνε ὅτι ἐγεννήθη ἑλληνικὴ καὶ ὄχι γαλλικὴ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΕΡΩΝΗΣ

Ὁ κ. Δημήτριος Βερώνης εἶναι γνωστότατος ἀνά τὰ πανελλήνιον.

Ὡς ἠθοποιός διέπλεσεν ἕνα τύπον, τὸν τοῦ Μπαρμπά Χρόνη τῆς Βασκοπούλας, ἀλλὰ τὸν διέπλεσεν ἀμμητῶς.

Ὡς θεσάρχης διακρίθη πάντοτε καὶ διακρίνεται. Ἐνεργητικός, φιλότιμος, δραστήριος, ἱκανός, παντοῦ προθάνει καὶ πάντοτε ἐπιβάλλεται.

Ἡ θεατρική του πύρα δὲν εἶναι μικρὰ καὶ αἱ πολλαὶ συμπάθειαι ὧν ἀπολαύει εἶναι ἡ τρανωτέρα ἰνδιξίς τῆς ἀξίας του καὶ τῆς ἐκτιμητικῆς δι' αὐτὸν ἡ ἑλληνικὸς κόσμος καὶ ὁ ξένος τὸν περιβάλλει.

Ὡς ἄνθρωπος εἶναι φίλος ἀσφαλῆς, πατριώτης, θερμὸς καὶ μετρίφρων, γλυκύτατος τοῦ τρόπου καὶ εὐγενέστατος. Εἶναι τύπος τὸν ὅποιον ὁ κόσμος ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾷ πολὺ δικαίως.

Γ. Φ. Δ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΕΡΩΝΗΣ

Ν. ΠΑΔΜΥΡΑΣ

Εἶνε τὸ ἀργὸν γκαρὲ τῆς παρακῆς κωμῶνται. Εἶνε ὁ κωμικός ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποῖου τὸ δημόσιον εὐρίσκει καὶ τὸν καλλίτερον οικογενειακὸν φίλον. Ὁ Πηλεῦς· ἢ ὁ Κούρτελης—καὶ μὲ τὰ δύο ἀνόμκτα τὸν γαυρίζουν—ἀναίει εἰς τὴν τάξιν ἐκείνων τῶν καλλιτεχνῶν οἵποιοι ἔγιναν καλλιτέχνη οὐχὶ διὰ νὰ πλουτίσουν ἀπὸ τὸ θέατρον ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ ἐξυπηρετήσουν.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὅταν πρὸ τετραετίας ἦλθε διὰ πρῶτην φοράν εἰς τὴν πόλιν μαζῆ μὲ τὸν Χρητομάνον εἰδείξεν ἀμέσως τὸ τί ἠμποροῦσι νὰ γίνῃ.

Καὶ δὲν ἤγγισε νὰ γίνῃ αὐτὸς τὸν ὁποῖον σήμερον χειροκροτοῦμεν, δηλαδὴ ὁ κωμικός τοῦ κόσμου, ὁ κωμικός ποῦ παίζει σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς τέχνης, ποῦ ἔχει μέσα του πολλὴν καλλιτεχνικὴν καὶ δυνάμιν.

Είς δὲ τὰς τὰς λεπτοὺς εὐρωπαϊκὰς κωμωδίας ὁ Κούρτελς διακρίπει.

Εἰς τὸ «*Ezio Fregoso*» καὶ τὰ «*Parathraia*» ὁ Κούρτελς ξετραλλάνει τὸν κόσμον. Τὸν εἶδατε καὶ εἰμπορεῖτε νὰ ἐνοήσετε κατὰ πόσον ἔχω διάκον ἢ ὄχι.

Ὁ Κούρτελς σήμερα ἀνῆκει εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν ἠθοποιῶν. Αὐτὸ ἴδιος τὸ ὀρέγεται εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν πνοὴν τοῦ Χρηστομάνου, ὁ ὁποῖος εἶδωκε τὴν μεγαλειότητα ὠθεῖσιν εἰς τὸ τάλαντόν του. Ἄλλωστε αὐτὸ τὸ ὁμολογεῖ καὶ ὁ ἴδιος καὶ κρυφῶς μάλιστα.

Ἐκτός τῶν καλλιτεχνικῶν τούτων ἔργων, ὁ Κούρτελς ἔχει καὶ τὸ τάλαντον τῆς ποιήσεως. Ἐδημοσίησε πρὸ ἔτους ὠρχίαν συλλογὴν ποιημάτων του, αἱ ὅποιαι ἤρισαν πολὺ. Ἄλλὰ μήπως καὶ μυθιστοριογράφος δὲν εἶνε; Εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχει ξετραλλάνει κόσμον ἢ «*Nix Φρόνη*» του καὶ τὸ «*Διακίωμα ὁ Ἐρωῦς*», ἀνεκγνώσματα πρώτης γραμμῆς.

Ὁ Κούρτελς ὁμοιάζει κατὰ τοῦτο πρὸς τὸν ἰνδοῦξον συνάδελφόν του Γκαλιπῶ, ὁ ὁποῖος καὶ ὡς ἠθοποιὸς εἶνε λαμπρὸς καὶ ὡς συγγραφεὺς ἔξοχος.

ΑΣΤΕΙΑ

— Σοφία, τὸ ζουμί ποῦ μοῦ ἔφερες εἶναι κρύο. Ἔλα, πάστο ἀπ' ἐδῶ.

— ὦ, κυρία, πῶς γίνεται; Ἐγὼ ὅταν τὸ ἔφερα τὸ ἐδοκίμασα καὶ ἦταν ζεστό.

— Πῶς; Ἐδοκίμασες λοιπὸν τὸ ζουμί μου;

— Ὅχι, δὲν τῶβαλα στὸ στόμα μου. Ἐβαλα μόνον μέσα τὸ δάκτυλό μου.

ΠΕΤΑΤΕ!...

*Πετάτε νιοί, κ' ἄν λαβωθῆ κανεὶς στὴν παραδίλη
Καὶ σέρη ἀνιάτο γτερό στὴ γῆ, πετάτε πάλι !...
Ὅσο γὰ βγῆ ἀπ' τὰ στήθια σας ἡ ὕστερη προή σας
Πετάτε ! Ἐρχεται χιονιάς καὶ θὰ κοπῆ ἡ ὄρμη σας...
Ἄν βάτος ἄγριος στενὰ τὸ ρόδο τριγυρῆ,
Συλλογισθεὶ πῶς γλυκὰ τὸ λούλουδο μυρῆ.
Ποῖος θὰ τρομάξῃ ἀπ' ἀγκαθίδε καὶ ποῖος θ' ἀπογοισίῃ
Ἄρθὸ γὰ μὴ μυρῆ ; ...*

*Γιατί ἔχει πίκρις ἢ χαρὰ, θ' ἀπαρηθοῦμε, γίλοι,
Γέλια, τραγοῦδα καὶ γιλιὰ σ' ἐρωτημένα χεῖλη;
Γιατί θαλώρουρ δάκρυα τῆς μέθης τὸ ποτήρι
Θὰ τὸ σεντρίψω; Ζουντανὸ θὰ γίρω κοιμητήρι,
Καὶ στὰ ψυχρὰ τὰ στήθια μου γιὰ πάντα θὰ σιγήσῃ
Ἡ πορευμένη μου καρδιά σὰ μαδσο ἐρημοκλήσι;
Γιατί θὰ γάρβῃ χειμωνιά, ἀναίσθητη γὰ μείνη
Στοῦ ἕρπον τὸ γέλιμα, τὴν Ἄροιξη, ἢ μυρῆρη,
Καὶ στὰ καθάρια τῆς νερά ἡ ἄσπιλη ἀνεμῶρη
Νὰ μὴ θωρᾷ τὰ κάλλη τῆς, γιατί θὰ γάρβῃ χιόνι;*

*Ἄνάθεμα σὶ χείρονα ποῦ θὰ μὲ πῆ γὰ κλεισῶ
Τὸ στόμα μου ποῦ τραγοῦδᾷ, τὴ λῆρα μου γ' ἀρήσω
Καὶ τὴ μορφή ποῦ μὲ πλανᾷ γὰ στίσω ἀπ' τὴν καρδιά μου*

Γιατί μὲν ὦρα πῶς μπροστὰ θ' ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά μου.
 Ὠχ ! ἄς ἀσπρίσουνε !, ἀφοῦ ὁ κόπος μὰς προσμένει,
 Ἀφοῦ σιμάδι μας στὴ γῆ μιὰ φοῦχτα χῶμα μένει....
 Πρὶν τὴν καρδιά στὰ στήθια μου νοιώσω γεμγὴ καὶ στείρα
 Στὰ δάχτυλά μου ἀναίσθητη πρὶν ἀπομείν' ἡ δόρα,
 Ὅσα τραγοῦδια θάχ' ἢ μιὰ κι' ὅσους παλμοὺς ἢ ἄλλη
 Θὰ τὰ σκορπίσω, κι' ἄς πηγῶ στὸ βίον τ' ἀφοργιάμι..

ΟΜΗΡΟΣ ΜΠΕΚΕΣ

ΑΣΤΕΙΑ

Ἐνῶ Ἕλληνας τις ἐταξίδευεν μεταβαίνων εἰς Ἀμερικὴν ἐπὶ ὑπερωκεανίου ὁ κίων του ὀλισθήσας ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Σταθῆτε ! ἀνέκραξεν ὁ Βρετανὸς σπείρας πρὸς τὸν πλοίαρχον.

— Ἀδύνατον, ἀπήντησεν οὗτος. Ὁ κανονισμὸς ἐπιτρέπει νὰ σταθῆ τὸ πλοῖον μόνον ὅταν ἄνθρωπος πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ὁ Ἕλληνας ἀριστος κολυμβητὴς, ἀπεδύθη τὸ ζακέτον του καὶ εὐρέθη δι' ἑνὸς ἄλματος ἐντὸς τῶν ὑδάτων. . . .

ΑΘΙΓΓΑΝΟΙ

Ἐξῆλθεν ἀθουρῶως τῆς σκηνῆς του. Ὑπὸ τὸ ὄχρον τῆς σελήνης πῶς ἐβάνη ὁ ἄνθρωπος ἐν ὄλῃ του τῆ εἶδεχθαι δυσμορφία καὶ παιδρότητα. Οἱ ὀρθαλμοὶ του ἔλαμπαν παραδόξως εὐθὺς ὡς εὐρέθη ἐκτὸς τῆς κρύπτης του καὶ περιέφερε γύρωθεν βλέμμα ταχύ, κητσκοπευτικόν. Εἶτα βεβιασθεὶς ὅτι οὐδαὶς ὑπῆρχε πέραξ του, ἐπροχώρησε βραδέως πρὸς τὸ πλησίον κοιμητήριον, στριβόμενος ἀνά πάσαν στιγμὴν, περιφοβὸς καὶ σύννοος. Ἐρῆσεν πρὸ τοῦ ταχυώματος. Καταμέτρησε διὰ τῶν ὀρθαλμῶν τὸ ὄψος καὶ τὴν ἔκτασιν, ἐστράφη ἐκ νέου διὰ νὰ βεβιασθῆ μίαν εἰσέτι φορὰν ἐὰν κινεῖς τὸν παρηκολούθει, καὶ εἶτα ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ κοιμητηρίου. Πηδῶν ἔπεσεν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἐπροξένησε μικρὸν θέρυθον. Ἐμεινεν ἀκίνητος, κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν του, ὡς ἀπολιθωθεὶς. Ἦκουσε κᾶτι, ὠστράνη κᾶτι. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ σπανίως ἀπκτώνται. Μετὰ μικρὸν μίαν μῆραν μᾶζα ἐβάνη ἀναθρώσκουσα ὡς τολύπη κηπευτοῦ ἐκ τῆς χλόης. Καταχθένος δαίμων ἐξερχόμενος τοῦ ἄδου. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐταράχθη, ἔκυψεν ἀθουρῶως διὰ νὰ περιφρασθῆ προσεκτικώτερον τὸ ἀναθρώσκον ἀντικείμενον καὶ εἶτα συνεχρατῆθη κητκηνίγων ἐντὸς τῶν λιουκῶν του ὀδόντων γλιωτα κυτόχρημα διαβολικόν.

«Γιὰκὶ ἐβ' Ἡ μῆραν μᾶζα εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τούτου ἐστράφη καὶ ἤρχισε νὰ ἔρηπ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀθιγγάνου. Οὕτως ταχύς ὡς ἀστραπὴ ὤλισθησε διὰ μέσου τῆς

χλόης και τῶν φυτιῶν ὡς ἄλλοι ἰχθύς και ἐξηπλώθη κάτωθεν θάμνου. Ὁ ἄλλος ἤρξατο ἀναζητῶν πλησίον τοῦ μέρους, ὀπίθεν ἠκούσθη ἡ φωνὴ ἐξερχομένη. Εἰς μάτην ὅμως ὄλοι του αἱ προσπαθεῖαι.

«Γιάκα!» ἠκούσθη ἐκ νέου ἐκ τῆς θάμνου και ὁ ἀθίγγανος ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἠκούσθη τὸ ὄνομα του. Ἔτρεψε τὴν θάμνον, ἀπέσπασε φυτίαις, κατεπύτησε τὴν χλόην, οὐδὲν ἴχνος. Ὁ ἄνθρωπος ἐπιδειξίως πάλιν ἐξηρχνίσθη. «Γιάκα!» ἠκούσθη ἐκ τρίτου και τὴν φορὴν ταύτην ὁ ἀθίγγανος ἀνετινάχθη ὡς λαγῶς, κερυνόπλητος ἐκ τοῦ φόβου, και νομίζων ὅτι ἦτο φωνὴ νεκροῦ τινος, ἦτις τὸν ἐκάλει, ὤρμησε ὀρμητικῶς πρὸς τὸ τείχος, ἐπήδησεν ἐξω και ἐξηρχνίσθη εἰς τὸ σάιτος τῆς νυκτός.

Ὁ ἄλλος ἀνηγέρθη γελῶν και εἰσῆλθεν εἰς τὸ κοιμητήριον. Ἔστη πρὸ νεοῦ τάφου και ἐπάτησε τὸν πόδα ἐπ' αὐτοῦ. Ἐγονάτισε και ἤρχισε νὰ ἀνασηκώσῃ τὸ χῶμα. Αἶφνης ἐστάθη. Διὰ μίσου τῶν ἀτάκτως ἐρριμένων τεμαχίων γῆς ἀνεφάνη τὸ ἄκρον περισκελίδος· ἀνέσυρε τὸ ἀντικείμενον και τὸ ἐθαύμασεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Εἶτα, μὴ δυνάμενος νὰ ἀντιστῆ εἰς ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν, τὸ περιεβλήθη, και ἐπανήρχισε τὴν ἐργασίαν του.

Τὸ εὔρημα τῆς περισκελίδος ἐπηκολούθησεν ἡ ἀνακάλυψις ζεύγους χειροκτίων, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμειυσεν ἀριόκτως πρὸς κόσμησιν τῶν χειρῶν τοῦ νεκροῦ. Ὁ ἀθίγγανος ἀνηγέρθη, τὰ περιεβράσθη, ἀπέτιναξε μετὰ προσοχῆς τὸ ἐπ' αὐτῶν ἐπικαθήμενον χῶμα και τὰ κατέχωσεν ἐντὸς τῶν εὔρων θυλακίων τῆς νίας περισκελίδος του, ὡς ἄνθρωπος πρῶτων τὸ συνθέσπειρον τῶν πραγμάτων. Εἶτα, βλέπων ὅτι ἡ ἐργασία του δὲν

ἠδύνατο νὰ διακρίθῃ περισσύτερον ἐκεί, ἐτακτοποίησε τὴν ἀνακακρεῖταιν γῆν, ἐνέπηξε τὸν καταπεσόντα σιδηροῦν σταυροῦν και ἀπεμακρύνθη ἀθορύβως, ἐπιζητῶν νέαν λείαν.

∴

Ὁ Γιάκα αἰγχνύθη διὰ τὴν ἐπιειδέστατον φυγὴν του και ὑποπτεύσας τείχοςμα ἴστη πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Χαμῶ και ἠκροκασθη. Οὐδεὶς θόρυβος ἐντὸς αὐτῆ. Ἀνετήκωσεν ἱλαρῶς τὸ παραπέτασμα και παρατήρησεν ἐντὸς αὐτῆς. Οὐδὲν ἴχνος ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Αἱ ὀπώνοιαι του ἤρχισαν νὰ μεταβάλλωνται εἰς πεποιθήσεις. Αἱ μυστηριώδεις ἐκείναι φωναὶ ἦταν λοιπὸν τεχνάσματα τοῦ Χαμῶ. Αὐτὸς τὸν ἀπεμακρυνὸν ἐπιδειξίως διὰ νὰ μείνῃ κύριος τοῦ πεδίου τῆς μάχης... Ὁ Γιάκα ἀρῆκε τὸ παραπέτασμα νὰ καταπίσῃ και ἔλαθε τὴν πρὸς τὸ κοιμητήριον ἀγούσταν. Καθ' ὁδὸν στανικὸν σχεδίων συνίλαθιν ἡ φρυκτασία του. Ἐβρῆκε τυχίως, ἀνερχήθη διὰ τοῦ ἀπέναντι τειχώματος και ἐπροχώρησεν ἀθορύβως ἐντὸς τῆς κατοικίας τῶν νεκρῶν. Ἀπισύσθη εἰς μίαν γωνίαν και ἀπεδύθη ὄλα του τὰ ράκη. Παντελῶς γυμνός ἐγονάτισε πρὸ νεοῦ τάφου, ἀνέσκαψε ὀλίγον τὸ χῶμα, ἐξηπλώθη και ἐτακτοποίησε κατόπιν διὰ χειρῶν και ποδῶν τὴν γῆν οὕτως ὥστε νὰ ἦναι παντελῶς ἀόρατος. Μετὰ τινα λεπτά ὁ Χαμῶ ἐπρόβλεψε κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας του φέρεμα, ζεύγος ὑποδημάτων και ἄλλην περισκελίδαν. Ἔστη πρὸ τοῦ τάφου κάτωθεν τοῦ ὁποῖου ἐκρίπτετο ὁ Γιάκα και ἐρῆνη διατάζων. Εἶχεν ἤδη ἀποκομίσει ἀρκετὴν λείαν. Εἶτα, ὑπείκων εἰς πλιονεκτικὴν ὁρμὴν, ἀρῆκε τὰ λάφυρα του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐγονάτισε και ἤρχισε νὰ ἀνασηκώσῃ τὴν γῆν. Μόλις ὅμως ἀνεσῆκωσεν ὀλίγον τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου

συσσωρευμένον χῶμα καὶ ἐν σώμα ἀνθρώπινον ἰσχυρὴ κινούμενον, ἐγειρόμενον καὶ συλλαμβάνον τὸν Χρῆμῶ ἀπὸ τῆς χειρὸς. Ὁ ἱερέσυλος, αἰσθινόμενος τὴν χεῖρα του ἰσχυρῶς κρατούμενην ὑπὸ τῆς τοῦ νεκροῦ, ἤσθάνθη τὸ αἷμα παγῶνον εἰς τὰς φλέβας του, τὰς δυνάμεις του ἐκλειπούσας, τὸν ἐγκέφαλόν του σκοτιζόμενον. Ἐκλονίσθη καὶ κατέπεσεν ἀνείσθητος ἐπὶ τῶν λαφύρων του.

Γέλων ὁ Γιάκκ ἀνηγύρθη, περιβλήθη τὰ ῥάκη του, παρέλαβε τὴν λείαν τοῦ Χρῆμῶ καὶ ἀπῆλθε διὰ τοῦ ταχυώματος.

Ἡ χιζὲ νὰ ὑπορώσκη. Ὁ Χρῆμῶ ἀνέλαθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς αἰσθήσεις του, ἐκινήθη καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ νεκροῦ, ἀνεγειρομένου ἐκ τοῦ τάφου καὶ συλλαμβάνοντος αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐπαγῆλθε τρομακτικωτέρη εἰς τὴν ἐσκοτισμένην του διάνοιαν.

Ἀνετινάχθη χωρὶς νὰ ἴδῃ ὀπίσω του, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν λείαν του καὶ δρομαίος ἀπῆλθε πρὸς τὴν σκηνὴν του.

Γ. Φ. Δ.

ΑΣΤΕΙΑ

Κύριός τις κακοπληρωτῆς ἔλεγε πρὸς τὸν ὑπηρέτην του :

— Μὰ τί ἀνησυχεῖς Γιάννη; Εἰξεύρεις πολὺ καλὰ πῶς ὁ μισθός σου τρέχει ἐνώσω εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου καὶ νὰ ἦσε βέβαιος ὅτι πάντοτε θὰ ἦσαι.

— Γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα, ἀφέντη ἀνησυχῶ. Φοβοῦμαι πολὺ μήπως δὲν μπορέσω ποτὲ νὰ τὸν πιῶσω...

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΊΨΕΝ

ΕΔΔΑ ΚΑΜΠΛΕΡ

Ἴδου ἐν δράμα τοῦ Ἰψεν, ἄγνωστον εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον, ἐν τῷ ὅποιῳ ὁ μέγας Νορβηγὸς ζωγράφος μίαν διὰ βολικὴν φυσιογνωμίαν γυναικίαν.

Ὁ Τίσμαν νερὸς τὴν ἡλικίαν ἀλλὰ σοφός, εἶνε ὑποψήριος εἰς τὴν καθηγητικὴν ἔδραν τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ Τίσμαν ἀντρέφει ὑπὸ δύο στενῶν συγγενῶν του γερωντοκορῶν Ἐχει ὡς ἀντίπαλόν του τοῦ Λόρμπορ, συγγραφεὶς μὲ μιγάλας ἐκλάμψεις ἰδιοφυΐας ἀλλὰ ζῶντ' ἀκόλαστον. Ὁ Τίσμαν ψυχὴ ρωμικτικὴ, δὲν εἶνε ἀνθρώπος πρακτικός. Εἶνε νυμφευμένος μετὰ τῆς Ἐδδα; Γακμπλερ, νεανίδος ὀφριοτάτης, θυγατρὸς ἐνὸς στρατηγοῦ. Σημειωτέον ὅτι ὁ Λόρμπορ ἐπειραθὴ νὰ ἐξαχρηώσῃ μετὰ τῆς Ἐδδα; ἥτις τὸν ἀπέκρουε διὰ περιστροφῆς. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀρχίζει τὸ δράμα ὁ Λόρμπορ ἔχει παύσει τὴν ἀκόλαστον ζωὴν. Δὲν πίνει πλέον. Χρῆς εἰς τὴν τρυφερότητα κῆποις κυρίως Τίς νομίζει τις ὅτι ἀνεγεννήθη. Εἰς ἐπίματρον ἰδημοσίευσεν ἐν ἱστορικὸν ἔργον, τὸ ὅποιον θεωρεῖται ὡς ὅλου τοῦ κόσμου ὡς ἀριστοῦργημα σκέψης καὶ κρίσεως.

Ἡ Ἐδδα; μεθάνουσα ὅτι ἡ Τέα εἶνε ἡ γυνὴ, ἡ ἐμπνεύσασα τὸ ἀριστοῦργημα, ἀρχίζει νὰ ζηλοτυφεῖ. Δὲν ἀγαπᾷ τὸν

Λόρμπορ ἀλλ' ἀναγνωρίζει τὴν ὑπεροχὴν του καὶ πάσχει φρικωδῶς.

Ὁ Λόρμπορ μίαν ἡμέραν χάνει τὰ χειρόγραφα τοῦ δευτέρου τόμου τοῦ ἔργου του. Τὰ εὐρίσκει ὁ Γίσμαν καὶ τὰ δίδει εἰς τὴν Ἑδδα. Αὕτη τὰ ρίπτει εἰς τὸ πῦρ καὶ τὰ καίει.

«Εἰς τὴν φωτιάν, ἰψιθύρισε, τὸ τέκνον τοῦ Λόρμπορ καὶ τῆς Τίρας. Ἡ ἀπειπισία τοῦ Λόρμπορ εἶνα μεγάλη. Εὐρίσκει τὴν Ἑδδα καὶ χωρὶς νὰ ἔχη μάθη τὴν διαβολικὴν πράξιν της τῇ ἐκράζει τὸν βελούττον νόνον του διὰ τὴν ἀπολείαν τῶν χειρογράφων καὶ τῇ ὁμολογεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον εὐλιπι μέλλον δι' αὐτόν.

— Ὅ,τι θὰ καμῆς νὰ τὸ καμῆς μὲ τὴν σραγγίδα τοῦ κάλλου;

Καὶ τῷ δίδει ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ περίστροφο, τὸ ὅποιον ἄλλοτε διεθύρισε κατ' αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀγγέλλεται ἡ αὐτοκτονία τοῦ Λόρμπορ! Ἡ Ἑδδα μανθάνουσα τὸ τραγικόν αὐτὸ τέλος ψιθυρίζει τὰ ἑξῆς:

«Ἀπηλλάγη! ὁ ἄτοχος! Ναι, ἀπηλλάγη! Ὑπάρχει ἀκόμη εἰς αὐτόν τὸν κόσμον κἄτι γενναῖον καὶ εὐγενές, κἄτι ποῦ ἀτινοβολεῖ μέσθ' εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχάν. Ὁ Λόρμπορ εἶχε τὸ θάρρος νὰ διευθετήσῃ τὴν ζωὴν του κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ. Καὶ ἰδοὺ τώρα ἱπατάει κἄτι μέγα μὲ τὰς ἐκλάμπρους τοῦ κάλλου ἀκτίνας. Εἶχε τὴν δύναμιν καὶ τὴν θέλησιν νὰ ἐγκαταλείψῃ τόσφ γρήγορα τὸ συμπόσιον τῆς ζωῆς. Δὲν παρέρχονται ὅμως πολλὰ ὥρα καὶ μανθάνει ἡ Ἑδδα ὅτι ὁ Λόρμπορ εὐρίθη νεκρὸς εἰς τὸ δωμάτιον μιᾶς ἑταίρας.

«Εἶχε μεταβῆ εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον ζητῶν κἄτι, τὸ ὅποιον τοῦ εἶχον κλέψι. Ὡμίλει ἀσυναρτήτως περὶ τέκνου τινος

τὸ ὅποιον εἶχε χάσει, ἐκράτει δὲ περίστροφο, εἰς τὰς χεῖρας. Ὁ θάνατος ἐπῆλθε ἀκαριαίως.

Ἑδδα Γκάμπλερ. Μία σραγγὶς εἰς τὸ στῆθος τοῦ! Ἔ;

— Ὅχι εἰς τὴν κοιλίαν του.

Ἑδδα. Τὸ κορῦμα τῆς ἀθλιότητος. Ἐξέπνευσεν εἰς τὸ δωμάτιον μιᾶς ἑταίρας καὶ ἡ σραγγὶς ἐνεπήχθη εἰς τὴν κοιλίαν του! Α! τὸν γελοῖον καὶ ἡ ταπεινότης νομίζει κανεὶς, ὅτι ὡς κατὰρ μὲ καταδιώκουσιν!

Ἡ Ἑδδα αὐτοκτονεῖ πυροβολούσα εἰς τὸν κρόταφόν της. Ἦθελε ν' ἀποθάνῃ ἐμὲ τὴν σραγγίδα τοῦ κάλλου!

Περὶ τοῦ ἐκκεντριχωτάτου τούτου ἔργου ὄντοι ὀλόκληροι ἐγράψασαν ὑπὸ τῶν τεχνοκριτῶν τῆς Ευρώπης.

ΛΑΚΜΑΝ

ΑΣΤΕΙΑ

— Γιάννη, πήγαινε εἰς τὸν σταθμὸν νὰ μάθῃς κατὰ ποίαν ὥραν φεύγει ὁ τελευταῖος σιδηρόδρομος.

Ὁ Γιάννης ἐπιστρέφει μετὰ δύο ὥρων ἀπουσίαν:

— Γιατί ἀργήσας Γιάννη;

— Δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνη στοὺς ὑπαλλήλους, κύριε, καὶ ἔμεινα ἕως ὅτου φύγη τὸ τραῖνο διὰ νὰ ἤμαί πλέον βέβαιος.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΕΝΟΣ ΤΡΕΛΛΟΥ

Ποιός γνώρισε, βρ' ἀδέλφια, τῆ Μάλιαμο,
 Πούχε τὰ μάτια μαύρα, λαμπιερὰ
 Κι' ἀλόξαθα μαλλιάκια σὰν τὴν ἄμμο
 Κι' ἀμέτρητα σακούλια τὸν παρὰ ;
 Τῆς εἶχα κάρη ἀλόλευκο φουστάνι·
 Εἶχα κι' ἐγὼ σακούλια περισσά....
Τ' ἀγέρι τοῦ βουροῦ θὰ μὲ τρελλάνη,
 Τ' ἀγέρι ποῦ σὰ δαίμονας φουσι....

∴

Ποιός χάθηκε, βρ' ἀδέλφια, πείστε ἀλήθεια,
 Τῆς πέρδικας τὰ στήθια τ' ἀπαλά ;
 Ποιός εἶδε καὶ τῆς Μάλιαμος τὰ στήθια
 Στῆς πλώση γὰ πηλοδρε σὰν τρελλὰ ;
 Γι' αὐτὰ θὰ τῆς χαρίσῃ κι' οἱ Σουλτάνοι
 Τῆς Πόλης τὰ παζάρια τὰ χρυσά....
Μὴν παιζετε, παιδιὰ, θὰ μὲ τρελλάνη
 Τ' ἀγέρι ποῦ σὰ δαίμονας φουσι....

∴

Τὴν ἔβλεπα καὶ θάμπωναν τ' ἀστέρια
 Σὲ κότσαλι καὶ σ' ἔπερε τὸ ροῦθ.
 Σὰν μ' ἔδινε τὰ κάτασπρά τῆς χέρια,
 Αἰς κράταγα δύο χρέια τοῦ βουροῦ.

Κι' ἄρ μ' ἔττοναν τὸ πιὸ βαρὺ καρτάνι,
 Κι' ἄρ μ' ὠρίζαν Βεῦδρη καὶ Πασι,
 Δὲ θάχαρ' ἀλλαγή.... θὰ μὲ τρελλάνη
 Τ' ἀγέρι ποῦ σὰ δαίμονας φουσι....

∴

Σὰ διάβαινε ἀρθόστανε τὰ χόρτα,
 Τὴν φαίτανε μ' ἀρθάκια τὰ κλαδιά·
 "Ας πάμε γὰ χτυποῦμε πόρτα πόρτα,
 Ρωτῶντας γὰ τὴν εἴφουμε, παιδιὰ.
 Μὲ ρώταγε ἄρ ποτέ τῆς θὰ πιθάνη,
 "Αν σβένουρε τ' ἀστέρια τὰ χρυσά
 Καὶ γέλαγε ὁ κοντός... θὰ μὲ τρελλάνη
 Τ' ἀγέρι ποῦ σὰ δαίμονας φουσι....

∴

Τόσο 'ταν ἀγγελόπλαστη, π' ἀκόμα
 Προβάλλανε τ' ἀηδόνια στὰ κλαδιά,
 Ἐπλώσαν καὶ τὰ χρέι' ἀπὸ τὸ χῶμι,
 Σὰν ἔπερε τ' ἀγέρι τὴν ποδιά
 Καὶ φαίρονταν τὸ πόδι τῆς... ἄχ! φτάνει,
 Δὲ χάρηκα τὰ κάλλη τὰ χρυσά....
Γραφτό 'τανε, παιδιὰ, θὰ μὲ τρελλάνη
 Τ' ἀγέρι ποῦ σὰ δαίμονας φουσι....

∴

Μιὰ μέρα ποῦ τὴν εἶδ' ἀπὸ τῆ λούπη
 Νὰ κλαίη, καθὼς κλαίτε τὰ παιδιὰ,
 « Μάλιαμο μου, τῆς εἶπα, τί σοῦ λείπει ; »
 Καὶ μοῦλε : « ἢ ἐλπίδ' ἀπ' τὴν καρδιά... »

Ἄχ! πῶστε ποὺ πονοῦν καὶ ποῖος τὴ φτιάρει,
Σὰς δὶνω τὰ φλουριά μου τὰ μισά....
....Γελᾶστε με, παιδιὰ· θὰ μὲ τρελλάρη
Τ' ἀγέρι ποὺ σὰ δαίμονας φροῦ....

Καὶ μοῦλε πῶς μιὰ μάγισσα στὴ βρόση
Τῆς εἶπε μ' ἓνα τρόπο μυστικὸ
Πῶς αἴριο πρῶτ' θὰ ξεψυχῆση,
Τὴν ἔπιασε τὸ μᾶτι τὸ κακό.
Καὶ μοῦλε : «Πρὶν τ' ἀράκι σου πεθάνη,
Τραγοῦδη' το τραγοῦδια περισσά»....
....Ἄχ! κλάψτε με, παιδιὰ· θὰ μὲ τρελλάρη
Τ' ἀγέρι ποὺ σὰ δαίμονας φροῦ....

Καὶ μπήγεια τ' ἀνήμερό μου τ' ἀτι,
Πῶχνι ρουθοῦνι μαῦρο, φλογερὸ,
Καὶ χάθηκα ταχιά καὶ σὲ κορμάτι
Τῆς ἔφερα τ' ἀθάρατο νερό
Καὶ μοῦλε : «Πρὶν τὸ χρίνο σου πεθάνη
Ναροῦρη' το μὲ λόγια περισσά»....
....Ἄχ! κλάψτε με, παιδιὰ· θὰ μὲ τρελλάρη
Τ' ἀγέρι ποὺ σὰ δαίμονας φροῦ....

Τὴ γήτειφα, τῆς ἔφερα βοτάνια
Κι' ἀγιάσματ' ἀπὸ κάθε μιὰ μεριά,
Τῆς ἔταξα στολίδια καὶ φρονιτάνια,
Τῆς ἀνάφα κι' ἀμέτρητα κεριά

Καὶ μ' ἔλεγε : «Πρὶν τ' ἄστρο σου πεθάνη
Τὰ κάλλη του τραγοῦδα τὰ χρυσά»....
....Μὴν κλαίτε, βρῆ παιδιὰ· θὰ μὲ τρελλάρη
Τ' ἀγέρι ποὺ σὰ δαίμονας φροῦ....

Τοῦ χάσου !... μὲς σὲ ἄφράτα τηε τὰ στήθη
Φωλιάσαρ τῶν ματιῶντε τὰ καρριά·
Ξεψέχησε σὰ λάλησε τ' ὄφριθι,
Τ' ὄφριθι τῆς αὐγῆς στὴ χωραφιὰ...
Μαλάμω μου, Μαλάμω, τί ἔχεις κάρη
Τῆς φύσης τὰ στολίδια τὰ χρυσά ;...
....Ἄχ! δώξτε με, παιδιὰ· μ' ἔχει τρελλάρη
Τ' ἀγέρι ποὺ σὰ δαίμονας φροῦ....

ΟΜΗΡΟΣ ΜΠΕΚΕΣ.

ΑΣΤΕΙΑ

— Κώστα αἴριον τὸ προῦ νὰ μ' ἐξυπηθήσῃς εἰς τὰς πέντε.
Μὴ τὸ ξεχάσῃς.

— Θὰ ἔχετε, ἔπιζω, κύριε, τὴν καιροσίνη νὰ μοῦ κτυπή-
σετε τὸ κουνδοῦνι.

Χωρικός τις, ἰδὼν ἐν ποταμῷ πλοῖον φορτηγόν, τὸ ὁποῖον
ὡς ἐκ τοῦ φορτίου, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἔδειξε τοῦ ὕδατος μίαν
σπιθαμίν, ἀνέκραξεν : «Ἐάν τὸ ὕδωρ ἦτο μίαν σπιθαμίν ὑ-
ψηλότερον ἤθελε καλύψει ἀφείκτως τὸ πλοῖον».

ΔΙΛΗΜΜΑ

Κεκυρώς πρό του γραφείου του συνέτασεν ἐπιστολήν· Ἦτο ὠχρῶς. Ἦ χεῖρ του σχεδόν ἔτρεμε καὶ τὸ βλέμμα του, ἀνήσυχον, προσκλυτοῦ ἐπὶ τῆς πρό αὐτοῦ εἰκόνας τῆς μητρός του, ὡσεὶ θέλον νὰ ἀντλήσῃ θάρρος καὶ δύναμιν ἐξ αὐτῆς. Ἦ συνείδησις ἐπάλκιον ἀκόμα κατὰ τῆς φιλοχρηματίας.

∴

Ἦ ἐπιστολὴ ἐπαρτώθη. Ἐσφραγίσθη καὶ ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῆς πλησίον τοῦ γραφείου κειμένης τραπεζῆς. Εἶτα ἔστρεψεν ἕνα σύρτην, ἐξήγαγεν ἐκείθεν εἰκόνα ὠραιοτάτης νεανίδος καὶ τὴν περιτήρησε μὲ βλέμμα σπινθηροβολοῦν. Μετὰ ταῦτα ἤνοιξε τὴν θυρίδα τῆς θεμακτῆς καὶ ἔρριψεν αὐτὴν ἐντός, μετὰ σωροῦ γραμματίων καὶ ἐπιστολῶν. Μὲ ὄρθλητους ἐργονιώντας παρηκολούθησε τὴν πυρπόλησιν τοῦ ἔρωτός του. Ἦ δύναμις τοῦ χρηματός ἦτο ἰσχυροτέρα, ἐνῶς τὰ πάντα. Μὲ προϊξ μεγάλη καὶ ἐλπίδες ἐπὶ τῆς κολοσσιαίας περιουσίας τοῦ γέροντος πατρὸς του . . .

Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ φλεγόμενον μέτωπόν του, ὡσεὶ θέλων ν' ἀποδιώξῃ ὀδυνηροὺς διζλογισμούς. Τὸ χεῖμα ὑποδουλῶναι τὰ πάντα καὶ καταπνίγει πᾶν αἰσθημα φιλοτιμίας καὶ αἰδοῦς. Θὰ νυμφευθῇ τὴν Ἑλλην ! Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ὑπογραφῇ τὸ συμβόλαιον καὶ θὰ γαίνη κάτοχος δεκαπέντε χιλιάδων λιρῶν. Ὅποιον ὄνειρον ! Ἴδού ἄρθρον χεῖμα διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς σκοποὺς του, διὰ νὰ προχθῇ εἰς τὴν

ἐπιστήμην, διὰ νὰ λάμψῃ εἰς τὸν κόσμον. Εἶχεν ἐπιθυμήσει τὸ χεῖμα διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἄνεσίν του καὶ τώρα τὸ εὗρισκεν ἄρθρον· θὰ νυμφευθῇ τὴν Ἑλλην !

Καὶ ἡ Ματθίλδη ; Ἰαγγιζ... Προσπειθεὶ νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι θὰ εὖρηθῃ τρόπος ἐπανορθώσεως, ὅτι θὰ τὴν καθησυχάσῃ. Γνωρίζει ὅμως κατὰ βάθος τὸν χαρακτήρα τῆς καὶ φοβεῖται, φοβεῖται καὶ προκασιθάνεται κακῶν.

Ἦ Ματθίλδη... τὴν ἠγάπησε μὲ ὄλην τὴν ὁρμὴν τῆς ψυχῆς του. Ἐκείνη τὸν ἐλάτρευσε καὶ παρεδόθη εἰς αὐτὸν ψυχῇ τε καὶ σωματῇ. Ἦτο βεβιαία ὅτι θάπτον ἢ βράδιον θὰ καθίστατο σύζυγός του...

Κρύπτει τὴν κεφαλὴν ἐντός τῶν χειρῶν καὶ σιέπτεται...

∴

Ἐλαττὸν ὠθησικῆ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ μίξ νεάνις ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς φλοίας.

— Ἦ Ματθίλδη ! ἐφέλλισεν ὁ Ἰωάννης ὠχρῶστας.

— Ἦ Ματθίλδη ! Περίεργον ! Ἐπλήττισθε ; δὴν δέχεσθε λοιπὸν συγχαρητήρια διὰ τοὺς ἀρραθῶνας σας ;

— Ἐμαθατε...

— Ἐμαθον καὶ ἄλλον νὰ σὰς συγχαρῶ...

Ἐκάθησε μὲ φανομενικὴν ἀπάθειαν ἀπέναντί του καὶ προσήλωσε τὸ ὠρσιόν τῆς βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ. Ἦτο κάτωχρος. Ἦ χεῖρ τῆς σπασμωδικῶς ἐφέρετο ἀπὸ τῆς καρδίας εἰς τὸ μέτωπόν τῆς.

— Οὕτω λοιπὸν νυμφεύσθε...

— Ματθίλδη...

— Ὁ, αἱ τρυφερότητες εἰλεψᾶν ἀπὸ πολλοῦ μεταξὺ μας.

Ἐχομεν ὅμως ἕνα ἰκκριμὴ λογαριασμόν. Σιέρατε ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ μείνω νόμιμος σύζυγός σας ;

Ὁ νεανίας ὠχράσε καὶ προσέβλεψεν εἰς τὸ ὄρολόγιον.

— Ἦλθα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἀναγγεῖλω μερικά ἰνδιαφέροντα πράγματα εἰς τὸν μέλλοντα πενθερόν σας, μὲ τὸν ὅποιον ἔχετε συνέντευξιν ἰδῶ εἰς τὰς δέκα. Θὰ ὑπογραψῆ τὸ συμβόλιον τοῦ γάμου, ἂν δὲν ἀπατώμαι, αἶ; Δικαπίντε χιλιάδες λίραι, ἰδοὺ προῖξ ἀνταξία ἐνὸς ἐπιστήμονος ὡς ὑμεῖς. Αὐτὸ τὸ χρῆμα εἶναι πολὺ δολιαστικόν....

Καὶ ἀνελόθη εἰς γέλωτα νευρικόν, γέλωτα ἀπάσιον.
Φοβερωτέρη ἐξηκολούθησεν.

— Ἐνα πτωχὸ κορίτσι σὰς ἠγάπησε καὶ τὸ ἠγαπήσατε. Ἐπλάσατε μαζί ὄνειρα ροδίνου μέλλοντος καὶ εὐτυχίας. Τὸ ταλαίπωρο ἀρέθη εἰς τὴν διάκρισίν σας διότι ἐπίστευσεν εἰς τοὺς ἀπατηλοὺς σας λόγους. Σὰς ἔδωκε τὴν καρδίαν του καὶ τὴν τιμὴν του. Σίς, τὸ διώχνετε σήμερον διὰ νὰ νυμφευθῆτε μίαν πλουσίαν... Ἦρπει νὰ τὰ μάθη αὐτὰ ὁ μέλλον πενθερός σας....

— Ματθίλδη, καταστρέφεται τὸ μέλλον μου! ἀνερώνθησιν ἀπέλπις ὁ νείος.

Ἐρθώθη ἀπειλητικῆ καὶ τὸν προσέβλεψεν ἀγρίως.

— Δὲν κατεστρέφεται, εἶς τὸ ἰδικόν μου! Ὁρθαλμὸν ἀντὶ ὀρθαλμοῦ λοιπὸν διὰ νὰ εἶμεθα δίκαιοι.

— Σὰς ἀγαπῶ, ἐψθύρισε .. σὰς ἀγαπῶ, ἀλλὰ τὸ χρῆμα μου εἶναι ἀναγκαῖον. Εἶμαι πτωχός. Διὰ νὰ γνωρισθῶ εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ δρῶσω ὡς ἐπιστήμων ἀπαιτεῖται χρῆμα πολὺ. Σὰς ἀγαπῶ καὶ θὰ σὰς ἀγαπῶ πάντοτε. Μὴ προκαλέσητε σκάνδαλον. Θὰ εἶσθε ἠρωμένη μου, προσέθισεν ταπεινῆ τῆ φωνῆ.

— Νυμφευθῆτε με καὶ ἂ; γεινῆ ἠρωμένη σας ἡ κόρη τοῦ μεγαλεμπόρου, ἀπήνησεν ἀπαθῶς ἰκείνη.

Εἶτα εἰς μίαν στιγμὴν ἐξάψεως, ἀδυναμίας, ἐλπίζουσα ὅτι ὑπῆρχεν εἰσέτι καιρὸς νὰ τὸν καταπείσῃ, ἡ νεανίς ἠγύρηθη καὶ ἐνώουσα τὰς χεῖρας ἱκετευτικῶς.

— Ἐλατε, ἐλατε, ἠρώνησε, φωνήτε ἀνὴρ. Περιφρονήσατε τὸ χρῆμα καὶ διαμείνετε τίμιος. Σὰς ἀγαπῶ τόσο πολὺ. Θὰ ζήσωμεν εὐτυχῆς. Εἶσθε νείος, ὑγιής. Εἶσθε ἐπιστήμων. Θὰ ἐργασθῶμεν ἑμεῦ καὶ θὰ πλουτίσωμεν, καὶ τὸ χρῆμα ἰκείνο, προτὸν τῆς ἐργασίας καὶ τῶν κόπων μας, θὰ εἶναι πολὺ γλυκύτερον αὐτοῦ, τὸ ὅποιον τώρα σὰς προσφέρουν καὶ τὸ ὅποιον ἀποκτάτε μὲ τὴν ἀπώλειαν τῆς τιμῆς σας. Δείξτε ὅτι εἶσθε ἀνὴρ... Σὰς ἀγαπῶ, σὰς ἀγαπῶ τόσο ἀκόμη!...

Καὶ ἰσύρηθη εἰς τοὺς πόδας του, κλαίουσα δίκην παιδίου.

Ἐκείνος τὴν προσέβλεψε μὲ βλέμμα συμπαθείας καὶ οὐκτου, μὲ βλέμμα τεθλωμένου, ἐν ᾧ ἀπαικονίζετο ὅλη ἡ ἀγωνία καὶ ἡ ἐν τῇ ψυχῇ του θύλλα.

— Δὲν ἔμπορῶ, εἶπε μὲ βραχνὴν φωνήν. Ἐχω χρῆν, ἐν νοστήτε, ἔχω χρῆν, προσέθηκεν ὑποκόπως καὶ θὰ φυλακισθῶ ἂν δὲν τὰ πληρώσω.

— Ὑπάρχει τρόπος νὰ καταπραυνθοῦν οἱ πιστωταὶ σας, ἀλλ' οὐδὲν δύναται ἂ ἱπανορθώτῃ τὸ κακόν, τὸ ὅποιον μοῦ κάμνετε νυμφευόμενος ἄλλην. Σὰς ἐξορκίζω εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μητρὸς σας....

Ἐκείνος τὴν παρατήρησεν ἡλιθίως.

— Φθάνει, ἐφέλλισεν, ἀρκεῖ.... Θέλετε λοιπὸν νὰ παραφρονήσω;

Καὶ ἐπίστε τὴν καρδίαν διὰ τῶν χειρῶν του, ὡσεὶ θέλων νὰ συγκρατήσῃ ἐν αὐτῇ τὸ λογικόν τὸ ὅποιον ἐκλονίζετο.

Ὁ κτύπος τοῦ ὄρολογίου τὴν ἀνετίναξε.

— Δίκα ! ἰψίλλισε. Μιθθαλδθ, πρέπει νά φύγετε....

— 'Όχι ! 'Όχι ! ἀπάντησεν ἰκείνη, θά μείνω διὰ νά τὰ εἶπω ὅλα !...

'Ερρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς ἰκεταύων.

— 'Όχι ! 'Όχι ! ἰπανίλαθεν.

'Ο νεκρὸς ὠχρίσεν ἀπεισίως καὶ ἡ χεὶρ του ἔψαυσεν ἀσυ-
νκισθῆτως τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης περίστροφον.

'Ο κώδων τῆς ἐξωθύρας ἤχησε καὶ μετ' οὐ πολὺ ἠκούσθη-
σαν εἰς τὴν κλίμακα τὰ βήματα τοῦ ἀνιρχομένου μεγάλεμπόρου.

'Ο 'Ιωάννης ὠρθώθη τρομερός.

— Πρέπει νά φύγετε ! ἰψιθύρισε μὲ φωνὴν ἰσθισμένην.

— 'Όχι ! 'Όχι !

'Ο νοῦς του ἰσκατίσθη. 'Εκφρων ἤγυρε τὸ περίστροφον καὶ
ἐπίεσε τὴν σκανδάλην....

'Η ρλόξ ἔλαμψεν ἀπεισίκα καὶ ἡ σφριχ ἰσρηνώθη εἰς τὸ
μέτωπον τῆς ἀτυχούς.

Βαρὰ καὶ σπυδόντα βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὸν προ-
θάλαμον.

Πρὶν ὅμως προφθάσων νά εἰσελθοῦν δεύτερος ἤχησε πυρο-
βολισμὸς καὶ συγχρόνως ὁ γδοῦπος πίπτοντος σώματος.

Γ. Φ. Δ.

ΦΙΛΙΑ ΜΕΛΙΣΣΙΑ

*Πικρα τὰ χεῖλη μου μαρναίρει
ποῦ τὰ μέλισσα κι' ἄρ μ' ἀφήσουν,
τὸ πειὸ γλυκὸ τους ἀνθομέλι
δὲρ θὰ μπορέσουν νὰ τὴ σβύσουν.*

*Φέρε τὰ χεῖλη σου στὸ στόμα
κι' ἔλα σφιχτὰ νὰ τὰ φιλήσω,
ἔλα τὸ μέλι τῆς καρδιάς σου
μ' ἕνα φιλή νὰ τὸ ροφήσω.*

*Φίλα τὰ χεῖλη τὰ χαμμήνα
χρὸς μ' ἄρθό, δροσιά, μῆθει,
νὰ πῶ τραγοῦθια μυρωμένα
γὰ σὲ παρθένα μου—μελίσει.*

Ο. ΜΕΝΤΖΟΣ

ΑΣΤΕΙΑ

'Ο δήμαρχος χωρίου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ δήμιος ἐξήτει εἰ-
κοσι φράγκα διὰ θανατικὴν καταδίκην, ἦν εἶχεν ἐκτελέσει, δι-
μαρτύρητο εὐρίσκων ὑπέρογκον τὸ ποσόν.

— Εἶναι ἀδύνατον, κ. δήμαρχε, νὰ λάβω ὀλιγότερα, ἀπὴν-
τησεν ὁ δήμιος ἀπαθῶς. 'Η τιμὴ αὐτὴ εἶναι ἐξοκομένη . . .
Πιστεύσατέ με ὅτι θὰ ἐξήτουν τὸ ἴδιον ποσὸν εἰάν ἐπρόκειτο
νὰ παρίσχω τὴν ἰδίαν ὑπηρεσίαν καὶ εἰς σῶς τὸν ἴδιον.

· Ο ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗΣ ·

Υπάρχουσι ἄλλῳς κοινωνικαί τινες πληγαί, τὰς ὁποίας οὔτε ὁ χρόνος οὔτε αἱ ἐπὶ τὸ βέλτιον διατάξεις καὶ διασκευαὶ τῶν νόμων θὰ δυνηθῶσι ποτε νὰ ἐπουλώσωσι.

Ἐλευθερὸν εἶδονα μιᾶς τοιαύτης ἀπιστίας μάστιγος μᾶς παρουσιάζει εἰς ἕν νεώτατον διήγημά του ὁ κ. P. J. Brebner, εὐφήμως γνωστὸς ἄγγλος διηγηματογράφος. Ὁ κ. Brebner ἐπιτίθεται κατὰ τῶν συνοικισίων ἐλαίνων, ἅτινα συνάπτονται ἄνω τῆς συγκαταθέσεως τῆς εἰς γάμον ἐρχομένης κόρης. Θέλει νὰ ἐγείρῃ κραυγὴν κατὰ τῆς μάστιγος ταύτης τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν καὶ νὰ κηδεύῃ τὰ λυπηρὰ ἐπακόλουθα τῶν τοιαύτων ἐνώσεων.

Πρὸς τοῦτο δὲ δὴν συντάσσει πραγματεῖαν μικροσκοπῆ, οὗτε σωρεῖται ἄρθρα ἐπὶ ἄρθρων. Ἀπλούττατα γράφει ἐν διήγηματι τριῶν σελίδων.

Ὁ ἰατρός Sperling, περὶδύζων ἐξηνητημένος, ἀπέρχεται εἰς τὴν δυτικὴν Γαλλίαν πρὸς ἀναψυχὴν καὶ ἀρῆνι ἀναπληρωτὴν του τὸν βοηθὸν του Crewdson. Ὁ τελευταῖος εἶναι ἄνθρωπος ἐντίμου χαρακτήρος, ὄχι ὅμως πολὺ δραστήριος καὶ ἐργατικὸς, ἀμὴ ἔχων σκοπὸν, ὡς λέγει ὁ Sperling, νὰ ἀποθανάτιση τὸ ὄνομά του εἰς τὰς δέλτους τῆς ἐπιστήμης.

Ἀναλαμβάνει τὴν πελατεῖαν τοῦ Sperling.

Μίαν ἡσπέρην τὸν προσκαλοῦν εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς ἀσθενοῦς τοῦ ἀπελθόντος ἰατροῦ.

— Ἡ κυρία Briant θέλει νὰ σὰς ὁμιλήσῃ....

— Ἡ κυρία Briant, ἀναλογίζεται ὁ Crewdson : Κἄτι μοῦ εἶπεν ὁ Sperling δι' αὐτήν. Ἄ! ἰθὺμοῦμαι !... Μία ἑρξία γυνὴ μὲ σύζυγον ὑποχονδρικών....

Ὁ ἰατρός ἐπισκεπτεται τοῦς Briant. Ὁ δικασμὸς τοῦ οἴκου καὶ ἡ ὑπηρεσίαι προδίδουσιν εὐάρεσκον μαγνην. Ἡ κυρία μόλις 28 ἰτῶν εἶναι ὠραιοτάτη καὶ κομψή, ἐνῶ ὁ πάσχων σύζυγός της, τοῦλάχιστον κατὰ 30 ἰτα πρεσβύτερος αὐτῆς, παχύσαρκος καὶ νευρικός. Ὁ Crewdson τὸν ἐξετάζει ἐπισταμένως καὶ ἀκούει τὴν ἔκθεσιν τῆς συμβίβης του, ἀλλὰ τίποτε δὴν κατορθώνει νὰ ἐξαραιώσῃ, τίποτε νὰ κηρωρίσῃ.

— Ἐσκίφθην ὅτι μία δευτέρα γνώμη δὴν θὰ ἦτο κακὴ, λέγει ὁ πάσχων. Τί νὰ σὰς εἶπω ! Ἡ θεραπεία τοῦ δόκτορος Sperling δὴν μὲ ὠφέλησε πολὺ. Ἐπανέλθετε σὰς παρακαλῶ, ἰατρί, ἱπανέλθετε...

Ὁ Crewdson, ἀν καὶ δὴν ἠνόησε τίποτε ἀκόμη ἀπὸ τὴν πάθεισιν τοῦ κ. Briant, ἀκολουθεῖ τὴν θεραπείαν τοῦ Sperling. Ἡ σύζυγος, πάντοτε πλησίον του, παρακολουθεῖ καὶ τὰς λεπτοτέραις ἐξετάσεις του, τὰς ἐρωτήσεις του, τοὺς μορφασμούς του, τὰς κινήσεις του, τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας του, τὰ πάντα, μὲ νευρικὴν ταρχῆν, μὲ ἀνυπομονησίαν.

Ὁ ἰατρός ἐπισκεπτεται δὴς, τρίς, τετράκις τὸν πάσχοντα, ἐνῶ ἡ κυρία Briant τὸν ἐρωτᾷ πάντοτε μὲ ἀδημονίαν :

— Αἱ, ἰατρί. Πῶς εἶναι, τί σκέπτεσθε διὰ τὸ νόσημά μου !

— Δὴν κηρωρίωσιν ἀκόμη νὰ ἐνοήσω τί τρέχει, ἀπαντᾷ βραδέως ὁ Crewdson, ἀλλὰ ἔλπίζω ἐντός ἡμέρας....

Ὁ ἀναπληρωτὴς ἰατρός λαμβάνει ὑπονοίας καὶ ἐντείνει ὁ-

λας του τὰς δυνάμεις. Τὸ μὲγξ ἰνδικερίον τῆς κ. Briant, αἱ ἀλλόκοτοι ἰαφράσεις τοῦ προσώπου τῆς, αἱ ἱρωτήσεις τῆς, ἡ ταρχή τῆς τὸν ἰμβάλλουσι εἰς ὑποψίσεις.

Μίαν ἡμέραν ἀφου ἰζήτησε καλῶς τὸν πάσχοντα καὶ διέταξε φάρμακὸν τι μεταβίβειν εἰς τὸ πλῆσιον δωμάτιον καὶ προσκαλεῖ τὴν κ. Briant.

— Ἀνεκλύψατε τίποτε, ἰατρί ;

— Ἀνεκάλυψα ὅτι τοῦ δίδετε βραδύ δηλητήριο, ἀπαντᾷ ἀπαθῶς ὁ βοηθός τοῦ δόκτορος Sperling.

Ἡ κ. Briant δὲν ἀπαντᾷ, ἀλλὰ στηρίζεται εἰς ἓν ἀνάκλιτρον καὶ ὠχρότης διαχέεται ἐπὶ τοῦ ὤραίου τῆς προσώπου. Ὁ Crewdson ὀρίζει κατ' ὄνομα μὲ ψυχρότητα τὸ δηλητήριο, ἐκθέτει τὰς ιδιότητάς του, τὴν προφίλευσιν του, τὰ ἀπατηλὰ συμπτώματτα. ἅτινα παράγει.

Ἡ σύζυγος τοῦ γηραιοῦ ζαπλοῦτου ἐγείρεται καταβεβλημένη.

— Ὡστε ἰσθήκατε παγίδα διὰ νὰ μὲ συλλάβετε, λέγει.

Καὶ τί σκέπτεσθε νὰ κάμητε τώρα ;

— Δὲν γνωρίζω...

— Θὰ ἀρνηθῶ τὰ πάντα, λέγει ἡ κ. Briant, ἐπιβουασα πρὸς αὐτόν. Δύνασθε νὰ γνωρίζητε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῆτε νὰ πρὶθετε εἰς ἀποκλύψεις. Ὁ δόκτωρ Sperling θὰ γελάσῃ μὲ τὴν ἀνακλύψιν σας. Πότε μετέβην εἰς τὰς Ἰνδίας ; Τί γνωρίζω ἀπὸ ἰνδικὰ δηλητήρια ; Δὲν δύνασθε ἀκόμη νὰ ἀποδείξητε ὅτι εἰμαι μίξ δυστυχῆς γυνή, ὅτι ὁ γάμος αὐτός ἐγινε πρὸ τῆς θείλησίν μου, ὅτι ἠγάπησα ἄλλον ἄνθρωπον κατόπιν. Ὁ σύζυγός μου θὰ γελάσῃ μαζί σας, δὲν θὰ σὰς πιστεύῃ· τί δύνασθε νὰ ἀποδείξητε ;

— Τὸ δηλητήριο...

— Κάμειτε ὅπως θέλετε, λέγει ἡ νεκρὰ γυνή.

Καὶ περιβαλλομένη τὴν σάρκην τῆς ἐγκαταλείπει τὴν οἰκίαν ἐν ταρχῇ.

Ὁ Crewdson ἐπιστρέφει εἰς τὰ ἴδια μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ εἰδοποιήσῃ μετ' ὀλίγον τὴν ἀρχὴν. Ὅποια ἡ ἐκπληξίς του ὅταν συναντᾷ εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν Sperling πρὸ μικροῦ ἀφικθέντα.

Ἐπὶ ποτε καταβεβλημένος ὁ δόκτωρ παρουσιάζει ὄψιν ἀνθρώπου φρικτῆ ὑποφύροντος ἠθικῶς.

— Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἴσυχάσω... Οἱ ἀσθινοὶς μου... Ἐκεῖνος ὁ Briant...

— Ἄ ! οἱ Briant...

Καὶ ὁ Crewdson διηγείται τὰ πάντα. Ὁχρότης θανάτου διαχέεται ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Sperling. Ὁ βοηθός του σταματᾷ τὴν διήγησιν ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Ἐξεκολληθήκατε, λέγει ὁ Sperling μὲ φωνὴν ἰσθεσμένην.

Καὶ ὁ Crewdson περτωίνει τὴν διήγησιν.

— Καὶ ἡ κ. Briant ὠμολόγησε τὰ πάντα ;

— Ναί· τί σκέπτεσθε νὰ κάμειτε τώρα ;

Ὁ Sperling δὲν ἀπαντᾷ. Ἐγείρεται κλονούμενος καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν θερμαστῆραν. Ἐκεῖ ἴστανται ὀλίγον καὶ εἴτα αἴφνης πίπτει ὕπτιος. Εἶναι νεκρός. Ὁ ἱερατὴς καὶ συνίνοχος τῆς κ. Briant κεραινοῦται. Βεβιαίως δὲν ἀνέμειν τοιαύτην λύσιν. Ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἰξωτικὸν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εὐρεθῇ πρὸ τετελεσμένων γεγονότων κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του· ἀνέβη πρὸ θερμαστῆραν τοῦ θύματός του εἰς τὸν βοηθόν του, βεβιαίως ὦν ὅτι αὐτός θὰ ἐπίσπειυε μὲ καρμὴν ἀδεξιότητά του τὸν θάνατον. Ἡπατήθη.

Ἰδοὺ τὸ μέγαλον κοινωνικὸν ἐ-διακρίνοντος διήγημα τοῦ κ. P. J. Brebner. Εἶναι μίαν μάζην εἰκὼν φοβερὰς μαστιγὰς τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Ὁ ἄγγλος διηγηματογράφος μὰς ἀποκαλύπτει ὅλην τὴν ἀλγαιὴν ἀλήθειαν.

Πόσας κυρίας Briant δὲν κρύπτουν εἰς τοὺς κόλπους των αἱ νεώτεροι κοινωνίαι ! Πόσοι γονεῖς δὲν καταδικάζουσι τὰ τέκνα των, χάριν ἐξυπηρετήσεως συμφερόντων ἢ ἄλλων σκοπῶν, εἰς ἀκασιόους γάμους, οἵτινες ἀποθνήσκουσιν ὀλίγοι, ἐνισχύουσι τὸν κοινωνικὸν ἰκρυλισμὸν καὶ φέρουσι τὴν σαρπίνα εἰς τὴν οἰκογενειακὴν στέγην ! Πόσκι δὲν μὰς λέγει ἡ ἡρώς τοῦ Brebner ! Ἡ γυνὴ αὕτη ἐνομιρεύθη παρὰ τὴν θελήσιν τῆς γηραιῶν ζήλουτον, διὰ τὸν ὅποιον οὐδὲν ποτε ἠσθάνθη, ἔσως δὲ κατὰ βλάβης ἀπιστῆριτο. Καταδικάσθη δηλαδὴ εἰς τὴν φοβερωτέραν ἐπίγειον καταδίκην Ἐ. ὄραϊον πλάσμα κατὰ τὴν ἀνθρωπινὴν τῆς ζωῆς του ἐποχὴν διὰ νὰ ἀναζητήσωσιν ὑλικῶς οἱ γεννήτορές του, οἱ σθέντες τὴν ἐκκοῦργον ἰδέαν νὰ θυσιάσωσιν οὕτω πως τὸ τέκνον των. Κεὶ ὄχι μόνον ὑπέμεινεν ἡ γυνὴ αὕτη, ὅλας τὰς ἐπιθυμίας ἐνὸς γέροντος, ὅλας του τὰς ἰδιοτροπίαις, τὴν ζήλοτυπίαν του, ὄχι μόνον ἐξικλήρωσεν ὅλας τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς θελήσεις του, ὄχι μόνον τὸν περιποιήθη καὶ τὸν δυσκείδασιν ἀλλὰ καὶ τὴν διακρίνουσαν τὰς γυναίκας λεπτότητα δὲν ἀρῆκέ ποτε νὰ ὑποθήσῃ ὅτι δὲν ἠσθάνθη τίποτε δι' αὐτόν, εἰς τόσον δὲ βαθμὸν ὥστε εἶναι βεβία ὅτι τίποτε δὲν θὰ κλονίσῃ τὴν περὶ αὐτῆς ἰδέαν τοῦ συζύγου τῆς.

Ἦνοῦσατε τί λέγει ; ε'Ὁ σύζυγός μου δὲν θὰ σὰς πιστεύσῃ θὰ γελάσῃ μαζί σας....»

Ἡ γυνὴ αὕτη ἠγάπησε παραφόρως—καὶ ἦτο ἰπόμενον—

ἐν τῇ ὁρμῇ δὲ τοῦ πάθους τῆς κατῆλθεν εἰς τὸ ἐγκλήμα. Νομίζετε ὅμως ὅτι ἔχει ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς πράξεώς της ; Νομίζετε ὅτι οἱ καταδικάσαντες αὐτὴν γονεῖ, ἢ κηδεμόνες δὲν εἶναι συνένοχοι εἰς τὸ ἐγκλήμα τῆς ; Ὑπάρχουν ἀληθῶς περιπτώσεις, αἱ ὁνόμος δὲν προβλέπει καὶ διὰ τὰς ὁποίας καμμία δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ποινὴ. Ἀλλὰ καὶ ὁ πλέον ἀπηνῆς δικαστής, ὁ πλέον σκληροκάρδιος λειτουργὸς τοῦ νόμου θὰ διδῆ τὸ ἐγκλήμα διὰ τοῦ ἐγκλήματος καὶ θὰ παραδεχθῆ ὅτι τὸ ἐν ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τοῦ ἄλλου.

Ἡ γυνὴ τῆς συγχρόνου κοινωνίας ἀποδικονύεται τόσον ἀσθενῆς, ῥέπει δὲ τόσον εὐκόλως πρὸς τὸ κακὸν καὶ εἶναι ὑποβεβλημένη ὑπὸ τὰς συνθήκας τοῦ σημερινοῦ βίου εἰς τόσας παρεκτροπὰς, ὥστε τὸ διήγημα τοῦ κοινωνιολόγου ἄγγλου δὲν ἔρχεται νὰ μὰς ἐκπλήξῃ ἀλλὰ νὰ μὰς ἐμβάλη εἰς σκέψεις. Οἱ πορρωσταὶ καὶ οἱ μισογύναι θὰ ἀτε ἴσωσιν ἀπλῶς πρὸς τὸ ἐγκλήμα καὶ θὰ τριψώσιν ἐκ χαρᾶς τὰς χεῖρας. Ἀνέλθετε ὅμως εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἐξετάσατε μετὰ προσοχῆς τὸ ζήτημα.

Ἡ γυνὴ αὕτη θὰ κατῆρχετο εἰς τὸ ἐγκλήμα, εἴαν δὲν τὴν ὑπάνδρουν παρὰ τὴν θελήσιν τῆς ;

Γ. Φ. Δ.

ΑΣΤΕΙΑ

Κατὰ τὸ τελευταῖον ταξίδιον τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου εἰς Ἀγγλίαν :

Ἐδουάρδος.—Τί σὰς ἐκπλήσσει περισσότερο ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ ;

Γουλιέλμος.—Τὸ νὰ βλέπω ἑαυτὸν ἐδῶ.

ΑΠ' ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ Π' ΑΝΤΙΚΡΥΣΑ

Ἄπ' τὸν καιρὸ π' ἀντίκρυσα
τὴν πρώτη σου ματιά,
χρυσὸ πουλίκι κόρευε
σὴ δόλια μου καρδιά.

Χρυσὸ πουλίκι ἀρχίησε
χαρούμενο σκοπὸ,
ποῦ τρέχει σὰν τὴ ρηματιά
καὶ λέει «σ' ἀγαπῶ».

Ἄπ' τὸν καιρὸ π' ἀντίκρυσα
τὴν πρώτη σου ματιά,
γλύστρησε σὴν καρδοῦλιά μου
μὰ γλυκοχρωματιά.

Γλύστρησε σὴν καρδοῦλιά μου
σὰν τὴν ἀγρή γλυκό,
ποῦ σκόρπισε τὲς πίκρες μου
καὶ ψέγει σ' ἀγαπῶ.

Mlle Longchamps

ΛΩΠΟΔΥΤΑΙ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ὅπως ὅλα περιήλθον εἰς μεγάλην ἀκμὴν ἐν τῇ γαλλικῇ πρωτεύουσῃ καὶ προήχθησαν εἰς βεβημένον ἀπίστευτον σκιδόν, κυρίως μετὰ τὴν Ἐκθεσὶν τοῦ 1900, οὕτω καὶ ἡ λωποδυτικὴ τέχνη σπουδαίας κατήγαγε προόδους κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ ἀνήχθη εἰς περιωπὴν, τὴν ὁποῖον θὰ φθονήσουν ἀνεμφυβόως οἱ εἰς ἄλλαι πόλεις συναδέλφοι τῶν παρισινῶν λωποδυτῶν. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἔχουν ἐπίστασις ἐπιστημονικὰς καὶ προδίδουν εἰς τὸ ἔργον των μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν, κατέπιν ὑπολογισμῶν ἀλανθιῶτων καὶ σχεδίων τὰ ὁποῖα κατὰστρέφουσιν λεπτομερῶς καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιτυχία εἶναι πάντοτε ἐξασφαλισμένη. Πλούτος ἐπιυερίσεων καὶ πρωτοτυπιῶν σχεδίων οὐδέποτε παύει χερσικτηρίζουσα τοὺς δεινοὺς αὐτοὺς μύτικας τῆς λωποδυτικῆς τέχνης. Τὰ χονδρικοῦ ἔργα εἶναι, ὡς ἐγίνετο χροῖσις εἰς παρελθούσας ἐποχάς, εὐλειψαν ἀπὸ πολλοῦ καὶ ἀντεκατεστάθησαν ὑπὸ κομφῶν καὶ εὐχαριστῶν ἐκ νικηθίου μηχανημάτων, ὡς ἡ ἐνέργεια εἶναι ἀσφαλῆς καὶ τρυφίτι καὶ τῶν ὁποίων μίγαν ἄριθμὸν δύναται τις νὰ φέρῃ ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐκαστος ἐκ τῶν λωποδυτῶν φέρει μὲθ' ἑαυτοῦ χάρτην, ἐν ᾧ ἀπεικονίζονται λεπτομερῶς αἱ διαφοραὶ διαίσεις, ὁδοί, λεωφόροι, ὑψώματα, λάκκοι τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσῃς καὶ ἐν ᾧ σημειοῦται τὸ ἀνκλογον ἐκαστοῦ δρόμου μῆκος καὶ πλάτος,

ή έκτασις αὐτοῦ κτλ. Ὁ χάρτης αὐτός εἶναι ὁ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ παρισινῷ λωποδύτου.

Ἐπί τῆ βῆσει αὐτοῦ ὑπολογίζει καὶ ρυθμίζει τὰς ἐνεργείας του. Ὁ ἠλεκτρικὸς φανὸς ἀποτελεῖ ἐπίσης ἐν ἀπαραίτητον ἐφόδιον διὰ τοὺς λωποδύτας τῶν Παρισίων. Ἄριστο κατὰ μέρος τὰ πολυπληθῆ μηχανήματα, δι' ὧν ἐφοδιαζονται, τὰ φιαλίδια τὰ περιέχοντα ναρκωτικὰ καὶ ἄλλας διαλύσεις ὀξέων, τῶν ὁποίων ἀκάνθιστον κίχουσι πάντοτε χρῆσιν, τοὺς ἐπιτοχευτάτους μετασχηματισμοὺς τῶν ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι. Ἡ ἐκτατος ταχύτης καὶ εὐκίνησις εἰς τὸ δυσκολώτατον ἄλλως τι ἔργον τῶν κατήντησαν παραδειγματικαὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπέστησαν φήμην διεθνή, τὴν ὁποίαν δικαιοῦν τὰ ὁσημέρι πολλὰ πλοισιζόμενα θεομαστα ἄθλα τῶν.

••

Διακρίνονται δὲ ἀναλόγως τοῦ ἔργου ἐκάστου καὶ τῆς εἰδικότητός του, εἰς διαφόρους τάξεις, ὧν ἡ μαλλον γνωστὴ καὶ συνήθης εἶναι ἡ τῶν cambrioleurs, οἵτινες κλέπτουν τὰς οἰκίας.

Ἔχουσι κατόπιν τοὺς caroubleurs, κλέπται ἔργαζόμενοι δυνάμει ἀντικλειδῶν καὶ τοῦ fric-frac, τῶν ὁποίων ἔργον εἶναι νὰ παραδικῶσι τὰς θύρας καὶ νὰ εἰσχωρῶσι εἰς τὰς οἰκίας διὰ τῶν κήπων καὶ τειχωμάτων. Ὑπάρχουσι ἄκομη οἱ λεγόμενοι vanterniers, οἱ εἰσχωροῦντες εἰς τὰ οἰκήματα διὰ τῶν παραθύρων, καὶ οἱ boncarniers ἡ κλέπται τῶν κατῆστατων.

Ἔπεται δὲ μίᾳ ἄλλῃ τάξει, τὴν ὁποίαν ἀποτελοῦσιν λωποδύται ἀποκλειστικῶς ἐν ταῖς ὁδοῖς ἔργαζόμενοι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, καὶ τῆς ὁποίας πολλὰ ὑπάρχουσιν ὁ-

ποδικεῖσις. (Goupineurs, ramastiqueurs, mastaroubleurs, bonjourrés, charrieurs, tireurs κτλ.) Αὐτοὶ ἀποταλοῦν τὸ ἄθος τῆς λωποδυτικῆς συντεχνίας καὶ εἶναι οἱ μᾶλλον τολμηροὶ καὶ ἐπιτήδαιοι. Σύγκινται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, εἰς σωματίων, ἅτινα διεθνοῦν ἀρχηγὸς καὶ τὰ ὁποία ἐκτελοῦν προεγγραμμένον σχέδιον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξέλιξις διαρκεῖ ἐνίοτε ὀλοκλήρου ὤρας. Διακρίνονται εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἐδῶ μὲν συνκιντῶνται καὶ συμβολικῶς συνειννοῦνται, ἐκεῖ δὲ ἀποχωρίζονται καὶ ἐνεργοῦν κατὰ τὰ συμπεφωνημένα καὶ πάλιν συνέρχονται ἐν ἄλλῃ ὁδῷ, κατὰ τρόπον ἀποκλείοντα τὴν παρεμικρὰν ὑπόψιν. Ὁ εἰς ἐκθέσει τί περιττήρησι καὶ τί κρίνει καλὸν νὰ γένη, ὁ ἄλλος προτάει μέτρον, ὅπου θεωρεῖ καταλλήλων καὶ ἀποτελεσματικῶν καὶ ἡ πλειονοψηφία ἀποφαίνεται καὶ καθορίζει τὸ μᾶλλον γενέσθαι, ὅποτε παύουν αἱ συζητήσεις καὶ αἱ θεωρίαι καὶ ἀρχεται ἡ ἐνεργεια καὶ ἡ πρᾶξις. Διάφοροι στατιστικαὶ δημοσιευθεῖσαι κατὰ κειρὸς εἰς εὐρωπαϊκὰ φέλλα, ὑποδεικνύουσιν, ὅτι αἱ κλοπαὶ αὐξάνουσι ὀλον ἐν Παρισίῳ. Οἱ πρῶσιζόμενοι κριτικοὶ εἶναι σχεδὸν ἀπίστευτοι. Καὶ τὸ ἀσυντότερον, ὅτι ἡ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσίᾳ ἀπεδείχθη πολλὰκις ἐνίκαντος πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν φουβερῶν αὐτῶν κινθροῶν.

Θαυρῶ περιττόν καὶ ἀσχοπον νὰ ἀκριβήσω τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν, ἅτινα ἀνέρχονται εἰς μυριάδας καὶ τὰ ὁποία, ὅχι μόνον διεγείρουσι τὴν ἐκπληξιν, ἀλλὰ προκαλοῦν ἀπορίαν καὶ θαυμασμόν, ἐνίοτε δὲ καὶ δυσπιστίαν.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐξεμετακλειθῆσαν τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς διαφόρους μηχανικὰς ἐφευρέσεις, καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, καταστήσαντες τὸ ἐντίμον ἔργον τῶν ἀνετιώτερον καὶ μαλλον ἀποτελεσματικόν.

Ο ΣΠΥΡΟΣ

Ποτέ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ πιστεύσω ὅτι θνητὸς τοῦ πλανήτου μας κατώρθωσε νὰ παρουσιάσῃ φρικωδεστέραν εἰκόνα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, πλέον ἀπαισίαν, πλέον εἰδεχθῆ, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ὁ Σπῦρος προτείνει εἰς τοὺς διαβαίνοντας στενὴν τοῦ Γαλατᾶ ὁδόν.

Ὁ Σπῦρος! Ὅλη σχεδὸν ἡ πόλις μας τὸν γνωρίζει. Τὸν ἐγνώρισε καὶ ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερικὴ ἀόκητη. Αἱ ἀμαζαὶ τῶν κατὰ τὴν ἀνοιξιν ἐπισκεπτομένων τὴν Κωνσταντινουπόλιν περιηγητῶν ἐκαναῦσαι τοῦ Τελωνείου διέρχονται ἐνίοτε (ἂν ὄχι ὅλαι, μέρος τοῦλάχιστον αὐτῶν) διὰ τῆς ὁδοῦ ὅπου ὁ Σπῦρος ἔχει ἀπὸ 15 περίπου ἐτῶν ἐγκαθιδρυθῆ. Αἱ κεφαλαὶ τῶν Εὐρωπαίων ἢ Ἀμερικανῶν προβάλλουσι περίεργοι καὶ τὰ ἐκθαμβὰ ὄμματα τῶν περιεργάζονται τὸ ῥάκος ἐκεῖνο τὸ ἀνθρώπινον, τὸ συμβολίζον τὴν φοβερωτέραν ἀποκτίνωσιν. Ὁ Σπῦρος τότε **ποζάρει** ἐπερηφάνως, χαιρετᾷ μετὰ σεβασμοῦ καὶ εἶναι κατενθουσιασμένος βλέπων ὅτι τῆς μεγαλειτέρας προσοχῆς καὶ ἀπὸ τὰ περίεργα ἀόκητη τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τὰς ἀρχαιότητος καὶ ἀπὸ τὰ μνημεῖα καὶ ἀπὸ τοὺς σκύλλους καὶ ἀπὸ τὴν λάσπην, τῆς μεγαλειτέρας προσοχῆς, λέγω, ἔτυχεν αὐτός.

Ἄλλὰ δὲν σᾶς τὸν περιέγραφα. Φαντασθῆτε ἓνα μεσήλικα ἰσχνόν, γεννηῖδαν, κεκαλυμμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἀπὸ ῥάκη. Ἐπὶ τῆς θαναμασίας του κάρας θὰ φέρῃ τοῦλάχιστον δεκάδα καλυμμάτων τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ καλυμμάτων παντὸς εἶδους, παντὸς σχήματος, πάσης προελεύσεως,

ἐρείτια ἐννοεῖται τῶν παλαιοπολεσίων, τὰ ὅποια ἀφοῦ ἔκαμαν τὸν γῦρον ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ὅλων τῶν βαφείων, καὶ ὅλων τῶν ἐπιδιορθωτῶν, ἀφοῦ ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγυῖας καὶ κατεξεσχίσθησαν ἀπὸ τοὺς σκύλλους, περιεσπλέθησαν ὑπὸ τοῦ Σπύρου καὶ ἐκόσμησαν ἐπὶ ἔτη τὴν κορυφὴν του. Νομίζω ὅτι πλανώδιός τις φιλόανθρωπος κουρεὺς ἀνέλαβε νὰ **κουρεύῃ** κατὰ διαιτίαν καὶ πενταετίαν τὸν ἀλήτην. Λιὰ νὰ ἔχετε ὅμως πιστὴν εἰκόνα τοῦ **φαινομένου** τούτου πρέπει νὰ φαντασθῆτε τὸ σῶμά του, τὸ ἰσχνόν ἐκεῖνο καὶ ὀστεῶδες σῶμα, καλυπτόμενον ἀπὸ δέκα τοῦλάχιστον **κοστούμια** παντὸς χρώματος καὶ παντὸς σχήματος, γούνας, ἐπανωφόρια, ῥάσα, στρατιωτικὰς περιβολὰς, ἀποκρεωτικὰς ἀμφιέσεις, τὰ πάντα ἐν καταστάσει τῆς τελειότερας ἀποσυνθέσεως καὶ διὰ τῶν ὁποίων ὅλων αὐτῶν κατορθώνει ὁ πολὺς ἐπαίτης νὰ ἀφίνει νὰ φαίνωνται αἱ σάρκες καὶ τὰ ὀστά του. Τὸ θέαμα ἀξίζει ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τὸν κόπον.

Ἐντὸς κιβωτίου, τὸ ὁποῖον θὰ περιεῖχεν ἔμπορεύματα καὶ ἐρρίφθη ἐκεῖ που ὁ Σπῦρος κατοικεῖ ἀπὸ ἐτῶν... Διέρχεται δηλαδὴ τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος ἐκεῖ, τὰς παγετώδεις, ὄφρων ἀπολαυστικώτατα τέιον τὸ ὁποῖον ἐντὸς βρομεροῦ δοχείου φιλόανθρωπός τις **καφετζῆς** τοῦ προσφέρει μετὰ βλασφημιῶν καὶ ὕβρεων.

Λιότι πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι εἶναι τερατωδῶς ἰσχνός. Οἱ περίεργοι καταστάντες **τεμπέληδες** τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτάν Μετζῆτ ἐὰν ἔξον σήμερον θὰ ἠδύναντο νὰ διαφιλονικήσωσι μετὰ τοῦ Σπύρου τὸ ῥεκόρ τῆς ὀκνηρίας. Ὡς γνωστὸν δύο ἐξ αὐτῶν, αἱ ὑπατοὶ κορυφαὶ τῆς **τεμπελιάς** ἔξον ἐπὶ ἔτη ἐντὸς δωματίου χωμένοι μέσα εἰς δύο κρεββάτια εὐρισκόμενα ἀπέναντι ἀλλήλων, ἐκεῖ τρώγοντες, ἐκεῖθεν ὀμιλοῦντες καὶ ἐκεῖ ἐπὶ 20 ὥρας τοῦλάχιστον κατὰ ἡμερονύκτιον εἰς ὕπνον βαθὴν παραδιδόμενοι.

Μίαν ωραίαν ανοιξαίτικην πρωίαν ιδέα φαινή διήλθε τοῦ νοῦς τοῦ ἐνός.

— Τί λές, ν' ἀλλάξουμε; Νὰ ἔλθῃς ἐσὺ εἰς τὸ κρεββάτι μου, καὶ νὰ περάσω ἐγὼ εἰς τὸ ἰδικόν σου; . . .

Ἐπιπέσει ἔξω ἀπὸ τῆς θρασείας ταύτης προτάσεως καὶ ὤκτειρε τὸν ἄνδρα διὰ τὸ θυροκίνδυνον τοῦ πράγματος. Παραδόξως ὅμως μετ' ὀλίγον ἐνθαρρυνθεὶς ὡς ἐκ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου καὶ ἀποφασίσας νὰ προβῇ εἰς μίαν θυσίαν ἀπεδέχθη τὸ προτεινόμενον καὶ ἡ ἀλλαγὴ τῶν θέσεων ἐγένετο. Πόσῃν ὥρᾳ διήρκεσε τὸ ἀνέκδοτον δὲν ἀναφέρει.

Ὅτε ὅμως, λέγει, οἱ δύο περίφημοι ἀγάδες εὐρέθησαν ἐκ νέου ἀπέναντι ἀλλήλων, χωμένοι ὁ εἰς εἰς τὸ κρεββάτι τοῦ ἄλλου, ἤγειραν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐπίσνησαν συγχρόνως ἐν καταπλήξει καὶ θαυμασμῷ :

— Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! τί φοβερὸν πρᾶγμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος! . . . Τί ἀναλαμβάνει καὶ τί κατορθώνει εἰς τὸν κόσμον αὐτόν! . . .

Καὶ πῶς νομίζετε ὅτι ὁ Σπῦρος διέρχεται τὸν καιρὸν του; Ἀπλούστατα.

Διασκεδάζει ὁ καθύμνος ἀπὸ προΐας μέχρι ἐσπέρας. Ὁ βίος του διαρρέει ἐν μέσῳ παντὸς εἶδους εὐφυολογιῶν καὶ χαριεστάτων ἐπεισοδίων. Τὰ χαμίνια εὐρον ἐν αὐτῷ τὸ ἀντικείμενον καθημερινῶν σαρκασμῶν καὶ γελώτων καὶ κατέστησαν τὸν ἐπαίτην σημείον σκοποβολῆς πρὸς ὃ ἀεννάως βάλλουσι.

Τὸν περιούσιον διὰ ψυχροῦ ὕδατος τὸ ὅποιον κενούσι κατὰ κάδους ἐπ' αὐτοῦ, ἄλλοτε ἐπωφελοῦμενοι στιγμιαίῳ ἔπαινον του πυροπολῶν μέρος τοῦ πλοῦτου τῆς περιβολῆς του,

πολλὰς φορὰς τὸν καρφάνουν ἐντὸς τοῦ κιβωτίου ὅπου ἐγκλείεται τὴν νύκτα, ἐνίοτε τὸν δέγουν καὶ τὸν ῥίπτουν εἰς τὴν θάλασσαν ὁπόθεν ἀνασύρεται ἐντὸς ὀλίγου, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἡ σατανικὴ φαντασία τῶν ἀγριοπαίδων δύταται νὰ παραξῆ τίθεται εἰς ἐνέργειαν καὶ ἐφαρμόζεται κατὰ γράμμα.

Ἐπιπέσει ὅμως τὸ ἐξῆς ἐρώτημα. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις, καθὰ λέγεται ὑπῆρξε ποτὲ ἔμπορος εὐεπλόητος, ἐν τῇ ἀποκτηνώσει του ταύτη εἶναι ἄραγε εὐτυχής; . . .

Προβάλλει ὅμως τὸ ἐξῆς ἐρώτημα. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις, καθὰ λέγεται ὑπῆρξε ποτὲ ἔμπορος εὐεπλόητος, ἐν τῇ ἀποκτηνώσει του ταύτη εἶναι ἄραγε εὐτυχής; . . .

Εὐτυχὴς ἴσως δὲν εἶναι ἀλλὰ καὶ δυστυχὴς δὲν φαίνεται νὰ εἶναι. Μερικοὶ λέγουν ὅτι ἡ ὀκνηρία του ὑπῆρξεν ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς καταστάσεως ἐν ἣ εὐρίσκειται ἀπὸ τόσων ἐτῶν, ἄλλοι δὲ ὅτι ἐρωτικοὶ λόγοι εἶναι οἱ ὠθησαντες τὸν ἄνδρα εἰς τὸ . . . ἀπονενομημένον αὐτὸ κίνημα. Ὅποσδήποτε καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα ἢ κατάστασις ἐν ἣ ὁ Σπῦρος διατελεῖ σήμερον, ἀποτελεῖ ἐν μέγα ἐρωτηματικόν, εἶναι ἓνα βαθὺ μυστήριον πρὸ τοῦ ὁποίου διερωτᾶται τις χιλιά δυὸ πράγματα, πολλάκις ἀδυνατῶν νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅ,τι βλέπει καὶ κυρίως εἰς ὅ,τι λέγεται περὶ τοῦ Σπύρου.

Α. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

ΑΣΤΕΙΑ

Ἡμέραν τινὰ εἰς τῶν ἐνοριτῶν τοῦ Βοιωτοῦ ἔδερε τὴν σύζυγόν του προσκληθεὶς ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας ὅπως δώσῃ πέρας εἰς τὴν πάλιν αὐτὴν ἀφοῦ παροστήρησεν ἐπὶ μικρὸν τοὺς μαχομένους ἀπῆλθε λέγων : Καὶ οὗς ὁ Θεὸς συνέβησεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

Μέσ τῆν καρδοῦλά σου γὰ ζω, Μ. . . . προτιμοῦσα,
μακρὰν ἀπὸ λευκώματα, ἐσένα γ' ἀγαποῦσα.
Τί εἶρε τὸ λευκῶμα παρὰ εἰς τύπος, προσωπίον,
ταριχευμένην καὶ παστὴν ἐνθύμησον ἐγκλίτορ.
Τί ἄλλο εἶρε; Σάββατον, ὅπου σαβατωμένη
εἰς κάθε φέλλορ μὲ καρδιὰ θρηρεῖ. Δημοσημένη.
Δὲν θέλω ἐγὼ μνημόσυνα, γὰ μ' ἐνθυμείσαι θέλω
καὶ ξυρρεῖ ἡ ἐνθύμησις ποῦ μένει τῆς φιλίας;
Ὅχι στὸν ροθν, ὁ ροθς ξεγρῆ, στὸν ροθν δὲν θ' ἀρατέλλω,
καλλίτερον γὰ μὲ κρατῆς στὴν μνήμην τῆς καρδίας.

ΟΜΗΡΟΣ ΓΚΙΟΥΛΛΟΓΛΟΥΣ

ΑΣΤΕΙΑ

Χωρικὸς μεταβίβς εἰς μεγαλοῦπολιν εἰσηλθεν εἰς κατάστη-
μα ὅπου ἐπωλοῦντο δίοπτρα καὶ ἐδοκίμασε διάφορα ζεύγη
κρατῶν συγχρόνως ἐφημερίδα διὰ τῆς μιᾶς χειρός. Ὑπάλλη-
λος, παρατηρήσας ὅτι ὁ χωρικὸς ἐκράτει τὴν ἐφημερίδα ἀν-
τιπαρόφως ἐπλησίασε καὶ ἠρώτησεν αὐτόν:

— Μήπως δὲν γνωρίζετε ἀνάγνωσιν; . . .

— Μὰ γι' αὐτὸ ἴσια ἴσια, ἀπήντησεν ὁ χωρικὸς, δοκιμά-
ζω τὰ γυαλιὰ, γὰ νὰ εὔρω κανένα ζευγάρι, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ
μπορῶ νὰ διαβάσω . . .

ΑΣΥΡΜΑΤΟΝ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Μετὰ τὸν ἀσύρματον τοῦ Μαρκόνη Τηλέγραφον, ἰδοῦ ὁ
εὐλιὸν οὗτος: τῶν θεμάτων περὶ ἡμῶν καὶ τὸ ἀσύρματον
Τηλέφωνον. Κεῖ ἦτο ἐπέμεινον!

Ἐρ' ὅσον ὁ τοῦ; τοῦ ἀνθρώπου ἐλευρίσκει, ἐρ' ἔπον τὰ δαι-
μόνια πνεύματα ἐναρτάνονται ἐν τῷ κόσμῳ, τὰ πάντα ἀνεμέ-
νομεν. Ὅ,τι διὰ τῶν ἀκουστικῶν σωλήνων ἡ ἀνθρώπινη φωνή
μεταδίδεται εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων τιῶν μέτρων, ἐ-
θιωρίτο ὡς πρακτικὴ ἐφευρεσις τῆς μεταδόσεως τοῦ ἤχου καὶ
ἐχρησιμοποιήθη μέχρι τινος. Ἐπῆλθε κατόπιν τὸ διὰ σύρμα-
τος τηλεφῶνον, ὅπερ, πρακτικώτερον, ἐπιστάσει τὸ πρῶτον.
Καὶ ὄντως ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἐκρίθη λίαν πρακτικὴ καὶ ἐσχημα-
τίσθησαν τηλεφωνικαὶ κεντρικαὶ σταθμοὶ εἰς ὅλας τὰς μεγά-
λας πόλεις, ἡ δὲ ἀνθρωπίνη φωνὴ μεταδίδετο διὰ πολυπλό-
κων μηχανημάτων καὶ διὰ συρμάτων ὑπὸ καὶ ὑπὲρ τὴν γῆν,
εἰς μεγάλας ἀποστάσεις. Ἡ διατήρησις ὅμως καὶ τοποθέτη-
σις τοιούτων τηλεφωνικῶν συρμάτων κταναλίσκουσι τοσαῦτα
ποσά, ὥστε αἱ διοικήσεις τῶν τηλεγράφων ἀναγκάζονται νὰ
εἰσπράττωσι βραχέα τέλη.

Μεγάλως ἐδυσχέρανε τὴν πρόθεσιν τοῦ διὰ σύρματος τηλε-
φῶνου ἡ ποιότης τοῦ ἰδάρου, ἐν ᾧ ἐτοποθετοῦντο εἰ τὰ γυ-
μνά σύρματα φέροντες πύσσλοι. Ἐκώδεις ἰδαρος εἶναι ὅλας ἀ-

κατάλληλον πρὸς τοῦτο. Ἐπί τῶν ὁρίων οἱ ἐνίοτε πίπτοντες ὀγκόλιθοι, κόπτουσι τὸ σύρμα. Τετράκις ἤδη εἰς τὴν μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ Μαρκόκου θάλασσαν ἐτοποθετήθη ὑπερῶχιον τηλεφωνικὸν σύρμα, ἀλλ' ἔν και τὸ πάχος αὐτοῦ ὑπερβίβαινε τὰ 10 ἑκατοστόμετρα, τὸ θαλάσσιον ρεῦμα ἀπέκοπεν αὐτό. Ποτάμια σύρματα ἐκόπτοντο ἀπὸ τὰς ἀγκύρας τῶν πλοίων, θαλάσσια δὲ ἐν μέρει μὲν διὰ τῶν διαφόρων ἀλιευτικῶν ἰργαλείων, ἐν μέρει δὲ ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ σύρματος συσσωρευομένης χονδρομεροῦς ἄμμου, ἀποτελούσης πολλάκις στρώμα 50 μέτρων πάχους εἰς διάστημα ἐνὸς ἴτους, καὶ καταστρεφούσης τὴν ἀπομόνωσιν τοῦ σύρματος. Συντόμως εἰπεῖν πολλά καὶ διάφορα εἶναι τὰ πρὸς διαδόσιν τοῦ τηλεφωνικοῦ πλέγματος ἐκάστοτε ἀναφαινόμενα ἑμπόδια.

Καὶ ἤδη ἐγεννήθη φυσικῶ τῷ λόγῳ τὸ ζήτημα : δὴν δύναται σήμερον ἢ μετὰ τῆς ἐπιστήμης συνεργαζομένη τέχνη νὰ κατορθώσῃ τὴν κατάργησιν τοῦ σύρματος; Δὲν ὑπάρχει ἐλπίς ὅπως συντόμως πραγματοποιηθῇ ὅτι ὁ Ἄβριων ἔφρασε εἰπὼν :

Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ὅπότεν πάντες θὰ περιέλθωμεν εἰς λήθην, καθ' ἣν τὰ ἐκ χαλκοῦ σύρματα, γυμνά τε καὶ περιτετυλιγμένα, θὰ εὐρίσκωνται τὸ πολὺ ἐν τῷ μουσεῖῳ τῶν ἀρχαιοτήτων. Τότε ὁ οὖδς τοῦ ἀνθρώπου, θέλων νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τινος συγγενοῦ ἢ φίλου καὶ μὴ γνωρίζων τὸν τόπον τῆς διαμονῆς αὐτῶν, θὰ φωνάξῃ μετὰ φωνῆς ἡλεκτρικῆς τῆ ὑποῖαν αὐτὸς μόνος δύναται ν' ἀκούσῃ, φέρων τὸ αὐτὸ ἡλεκτρικὸν οὖδς : Ποῦ εἶσαι; Καὶ ἡ ἀπάντησις θὰ κατορθώσῃ εἰς τὴν ἀκοὴν αὐτοῦ : ἐντὸς μεταλλίου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἄνδεων, ἐντὸς ἀτραπέλου ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ ὠκεανοῦ. Ἡ ἴσως εὐδαίμων

θὰ λάθῃ ἀπάντησιν καὶ τότε θὰ μάθῃ ὅτι ὁ συγγενὴς ἢ φίλος αὐτοῦ ἀπέθανε! Εἶδος προφητείας φαίνονται οἱ λόγοι οὗτοι, εἶναι ἀληθεῖς, ἀλλ' ἴσως ἡ ἡμέρα αὕτη ἔρθασιν, ἢ εἶναι ἐγγυτάτη. Καθ' ὅτι πρόβλημα δίδεται σήμερον τῇ νεωτέρῃ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ παρὰ πᾶσι αὐτῆς συμβαδίζουσῃ τέχνῃ. Ἀμρότεροι ἐργάζονται ἤδη πρὸς ἐπίλυσιν αὐτοῦ. Καὶ αἱ προσπάθειαι αὐτῶν θὰ στεριώσιν ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Τινὲς τρόποι δυνάμεθα σήμερον νὰ σκερθώμεν περὶ τῆς πρακτικῆς λύσεως τοῦ προβλήματος τούτου, κατωτέρω γενήσεται λόγος.

Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι εἰς τὸ οὖδς ἡμῶν καταρθάνουσι 15 — 20000 ἑλαττικαὶ κυμάσεις ἀέρος, ἀποδίδουσαι εἰς αὐτὸ τὸν λόγον. Αὗται ἀντιστοιχοῦσιν εἰς μῆκος κυμάτων ἀπὸ 20 μέτρων μέχρις 20 ἑκατοστών. Πρακτικῶς πρὸς τὸ μῆκος τῶν κυμάτων, ποικίλει καὶ τὸ ποῖόν τοῦ ἤχου κατὰ τὴν ὀμιλίαν. Ἡ μελέτη τῶν ἄλλως τε λίαν πολυπλόκων ἡχητικῶν κυμάτων προήχθη πολὺ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διὰ νῆον τῆς φυσικῆς μίσιον. Πιστὴν εἰκόνα τῶν κυμάτων τούτων ἔχομεν π.χ. ἐπὶ τῆς πλάκῃς τοῦ Γραμμαφῶνου. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι τὸ ὄργανον τοῦτο ἀποθίδει ἀκρίτως πιστῶς τὸν ἤχον, ὑπὸ πάσαν ἐποψίν. Κατὰ τὴν ἐγχάρειν τοῦ λόγου εἰς τοῦ στόματος διὰ τῆς μεταλλικῆς γραφίδος ἐπὶ τῆς ἐλαστικῆς πλάκῃς καὶ τὴν εἰς αὐτῆς κατόπιν ἀνταπόδοσιν ἐκ τῆς μεμβράνης εἰς τὸ οὖδς ἡμῶν, ἐπινεργοῦσιν αἱ κυμάσεις τοῦ ἀέρος. Ὁ λόγος ἐν τῷ μεταξύ ἀποτευπόυται πιστῶς καὶ πλαστικῶς ἐπὶ τῆς πλάκῃς καὶ δύναται νὰ μεταφερθῇ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.

Καὶ ἤδη μεταβίβωμι εἰς τὸ κυρίως θέμα, χρησιμοποιῶν ὡς μίσην μεταβίβωσι τὸν Τηλεφωνογράφον τοῦ Λανού Πάουλσιν.

Ἐν αὐτῷ ἢ ἐκ σκληροῦ ἑλαστικοῦ πλῶξ τοῦ Γραμμοφώνου, ἀντικαθίσταται διὰ μεταλλικῆν σύρματι. Θά ἦτο βεβίως δυσχερέστατον ἔργον ν' ἀποτοπωθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἤχητικὰ κύματα ! Δὲν ὀφίσταται ὅμως τοιαύτη ἀνάγκη. Ταῦτα ἀποτοπῶνται μαγνητικῶς. Ἀπλούστατον πείραμα, ὅπως εὐκόλως δύναται παρ' τις νὰ ἐκτελέσῃ εὐχερῶς, θὰ χρησιμεύσῃ ἡμῖν πρὸς διασάφην. Γράφομεν διὰ τοῦ ἄκρου μαγνήτου τινος ἀπολλύγοντος εἰς ὄξιν ἀκρῆν, ἐπὶ τινος χαλυβδίνου ἑλάσματος, οἷον μεγάλου τινος ἰατρικοῦ ὥρολογίου. Ἐὰν ριψώμεν ἐπ' αὐτοῦ κόνιν σιδήρου, τότε μόνον ἐπὶ τῶν μερῶν τῆς διαβάσεως τοῦ μαγνήτου προσπολλύεται αὕτη. Ἄντι τοῦ γράφοντος μαγνήτου χρησιμεποῦμεν τὸν μαγνήτην τοῦ τηλεφώνου τοῦ ὁποῦ ἡ ἐντασις ρυθμίζεται ἐκ τῆς ὀμίλης, καὶ ἐνονομεν μετ' αὐτοῦ τὸ σύρμα. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου αἱ κυμάνσεις τοῦ ἤχου μεταδίδονται ἀκριβῶς διὰ τῆς διαφόρου ἐντάσεως τοῦ μαγνητισμοῦ. Πρὸς ἀπόδοσιν δὲ τῆς φωνῆς, ἐνονομεν τὸ μηχανημα μετὰ τινος μαγνητικοῦ τηλεφώνου.

Πειραματικῶς ἀπιδείχθη ὅτι ὁ μαγνητισμὸς δὲν δεσμεύεται ἐπὶ τοῦ μετάλλου μόνον καὶ ὅτι τὸν μαγνήτην δυνάμεθα ν' ἀντικαταστήσωμεν διὰ πηνίου σύρματος, δι' οὗ διέρχεται ρεῦμα ἠλεκτρικόν. Καὶ τοῦ πηνίου αὐτοῦ δὲν ἔχομεν κυρίως ἀνάγκην. Πάν σύρμα, δι' οὗ διαχετεύεται ρεῦμα ἠλεκτρικόν, περιβάλλεται ὑπὸ δυνάμει μαγνητικῆς, ἡ ὁποία καθίσταται μᾶλλον καταρκνῆς ὅταν ὑπάρχῃ σίδηρος. Πρὸ πάντων ὅταν ὑπάρχῃ περίξ αὐτοῦ περιτετυλιγμένον σύρμα, εἰς ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρως στροφῆς. Πάν ἠλεκτρικόν λοιπὸν ρεῦμα, περιβάλλεται ὑπὸ μαγνητικοῦ ὀρίζοντος, ἐν ᾧ ὁ μαγνητισμὸς διαδίδεται μετὰ καταπλακτικῆς ταχύτητος, ὡς τὸ φῶς, 300

000 χιλιάμετρα κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον. Ἄλλ' ἅπασι ὁ παρρηχόμενος ἠλεκτρομαγνητισμὸς δὲν μετατίθεται. Μῆρος αὐτοῦ διασκορπίζεται καθ' ἑδὼν, διότι παρ' μαγνητικῆς ἀγωγῆς παρελαμβάνει μέρος αὐτοῦ. Οἷτος πάλιν παραγί ἠλεκτρικὸν ρεῦμα. Ἐπὶ τῆς συνεργασίας ταύτης στηρίζεται ἅπασα ἡ ἀκτινοτυπιογραφία. Ἐὰν εἰς ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ ἀέρος εὑρισκόμενον σύρμα φέρομεν ἠλεκτρικὸν ρεῦμα μεγάλης ἐντάσεως, τότε ὁ ἀγωγὸς οὗτος παράγει μαγνητικὸν ὀρίζοντα ἐξαπλούμενον εἰς μεγάλας ἀποστάσεις καὶ προκαλοῦντα πολλαχῶς ἠλεκτρικὰ ἐπαγωγικὰ ρεύματα. Ἡ ἐντασις αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἐκ το βαθμοῦ τοῦ ἐν τῷ διαστήματι εὑρισκόμενου μαγνητισμοῦ. Ἐὰν ἄντι τοῦ χαλυβδίνου σύρματος ἐν τῇ συσκευῇ τοῦ Πάουλ-σεν ἐπιθέσωμεν ἠλεκτρομαγνητικὸν τι πηνίον, τοῦ ὁποῦ α μαγνητικαὶ κυμάνσεις εὑρίσκονται ἐν τῷ διαστήματι καὶ δυναθῶμεν νὰ ἐκτυπωσωμεν ἐν αὐτῷ τὰ ἤχητικὰ τοῦ λόγου κύματα, ὡς ἐν τῷ χαλυβδίνῳ σύρματι, τότε εἰς δέποτε δέκτης εὑρεθῆ ἐκεῖ πλησίον, θὰ δυναθῆ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν λόγον. Αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς ἐπιτεύχθη κάλλιστα, οὐχὶ μόνον θεωρητικῶς ἐντὸς ἐργαστηρίου φυσικῆς ἀλλὰ πρακτικῶς. Μὴ δυναμίως δυστυχῶς νὰ περιγράφω ἐνταῦθα τὰ διάφορα συστήματα ἀσυρμάτων τηλεφώνων, τὰ ὅποια μέχρι τῆς σήμερον ἐδοκιμάσθησαν, περιορίζομαι μόνον ν' ἀναρίσω τὸ ὑπὸ τοῦ ἰταλοῦ καθηγητοῦ κ. Μαγιόρρανι ἀνεκαλυθῆ ἄνω σύρματος τηλεφώνου δι' οὗ οὗτος ἠδυνήθη νὰ συνομιλήσῃ τῇ μὲν 4 Δεκεμβρίου 1908 μετὰ τῆς οὐ πολυμῶς παρούσης Σικελίας καὶ ἰδίᾳ μετὰ τῆς πόλιος Τραπεζάνου (Trapani) ἀπιοχούσης ἐκ Ρώμης 342 ἀγγλικᾶς λεύγας, τῇ δὲ 18 Δεκεμβρίου ν. ἡ ἦτοι 10 ἡμέρας πρὸ τῆς μεγάλης σεισμικῆς ἐν τῇ νήτῳ Σι-

κελίχ πικνωλίθρα: ἐκ Μεδιολάνων μετὰ τοῦ Πιλλέρμου εἰς ἀ-
πόστασιν 600 ἀγγλικῶν λευγῶν.

Μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ βίου ἔτους τοῦ καλλίστου «Βο-
ζαντινοῦ Ἡμερολογίου», φρενῶς ἐπι καὶ ὁ Ἄγγλος μηχανικός
ὅστις ἀνέλαβε νὰ συνδέσῃ τὴν ἐν Παρισίοις Πύργον τοῦ Ἐἰφιλ
μετὰ τοῦ ἐν Νέξ Ὑόρκη τῶν Ἠνωμένων Πολιτικῶν τῆς Ἀμε-
ρικῆς πύργου ἐν τῷ μεγάλῳ ἀσφαλιστικῆς τινὸς ἐταιρείας, θὰ
τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ καὶ οὕτω κατὰ τὸ νῆον τοῦτο
ἔτος 1909 θὰ δύναιτο πᾶς τις νὰ ἑμιλῆ μετὰ τῶν ἐν Ἀμε-
ρικῇ διὰ τοῦ ἀνευ σφραγιστοῦ τηλεγράφων καὶ εἰς τὴν μεγάλην
σειρὰν τῶν θαυμάτων τοῦ μόλις ἀρχιζομένου 20οῦ αἰῶνος θὰ
προστιθῆ καὶ νῆον ! !

Ν. Γ. ΒΟΥΡΟΣ

ΑΣΤΕΙΑ

Κακοῦθιμος ἐρωτώμενος ἐάν ἀληθῶς διέπραξεν ὅλα τὰ κα-
κοσυγγήματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐκατηγορεῖτο ἀπεκρίθη:

- Ἐπραξα καὶ ἄλλο τι χειρότερον ...
- Τὸ ποῖον;
- Τὸ νὰ σταθῶ νὰ με συλλάβουν.

ΑΧΙΛΛΕΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ ΚΡΗΣ

Α'.

*Νυκὸς Κρητικὸς ἐκέτταξε μὲ μάτι θο.λωμένο
Ἐπὶ τῆς Θήρας τὸ νησί τῆν ἔρημην τῆν Κρήτην,
Ἐπὶ τῶν ἐκείνων ποδ κατὰ μὲ χεῖλοι διψασμένο
Νερὸ τὰ χεῖρη ποταμοῦ χρυσταλλομένῳ κοίτη.
Μαυρίαν σὰν τὸν κόρακα, τὰ γένηα, τὰ μαλλιά του,
τὰ δοὸ σμαγμῆνα φρόδια του καὶ ἡ μαῆρη φορισμά του.*

— Γεμί σου, τοῦ εἶπα Κρητικέ, καὶ ἐκάθησ' ἀρτερόν του
Πάλι τῆς Κρήτης σου θρηρεῖς τῆν ἀδικη τὴ μοῖρα !
Ἐστράφη καὶ μ' ἐκέτταξε ἡμέρωσ' ἡ μορφή του.
Κ' εἶπε:— Καλῶς τὸν ποιητὴ, καλῶς τηρε τὴ λῆρα,
Ἵπου τῆς Κρήτης στόλισε τὸ σάβανο μὲ χεῖρα,
μαζὺ μὲ τ' ἀδελφάκι του ποδ εἶναι στήν Ἀθήνα.

— Ἦτανε μέλαι τῶν Παθῶν, ευχταῖς Ἐπιτοχίου
Κι' ἀγαπημένῳ πέθανε τοῦ Ἐθρῶν θεγατῆρα...
Μὰ βάλθη πάλι, Κρητικέ καὶ ἡ τόξα τοῦ Νευριῶν
Θὰ ψάλλωμε καὶ Ἀνάστασι ἐκεῖ χαμμιὰν ἡμέρα.
Δὲν γέννησε ἡ θάλασσα γὰρ τὴ σκλαβιά τῆν Κρήτην,
Μήτε γὰρ πόδι ἀγαρηνὸ τὸ γέρο Ψηλορίτη !

— Χώρας τὴν πικρὰ στὴν καρδιά γιὰ τὸν ἀπελευθερωμένο,
καὶ κλαιδεὶ παρηγοριὰ τὸ σπλαχνικὸ σου στόμα.
Μὰ ξέρω, εἶπε, πῶς ἐκεῖ ψιλά εἶναι γραμμένο,
Νὰ μὴν ἀνθήσῃ ἐλευθεριὰ στὴς Κρήτης μου τὸ χῶμα.
Ἐμεῖς δὲν ἔχομε Θεὸ σὺν οὐρανὸ καίριον.
Κι' αὐτὸς ἀλλαξοπίστησε, τὸν ἔχον τουργεμμένα.

Γνωρίζω, ξέρω τί θὰ πῆς· μὰ σὸ πᾶσι, τὰ ἴδια
Μοῦλεγε χθὲς κ' ἔνας παπᾶς... Μ' ἄγω σὸ τοῦ μου ἑλάτη
Σκοτάδι μπρὸς τὰ μάτια μου καὶ στὴν καρδιά μου γυθιά.
Θεὸς δὲν εἶναι καὶ γιὰ μᾶς, τὸ ξαναλέγω πάλι.
Ὅποιος πιστεύει σὸ Σταυρὸ σταυρὸς τότε προσμένει.
Καὶ ὅποιος στὴν ἐλευθεριὰ, σὰ σίδερα πεθαίνει.

Ἐλευθερία, εἰς τᾶςμα, ψέντρα θεῖα, ἀγέρα
Ὅπου οἱ σκλάβ' οἱ δούτοι καὶ δάκρυ ἀναζητοῦνε
Ὅχι μὲ ἀνδοροῦ πωρή, τοῦ Χάρου θυγατέρα,
Πάγωσε, γέλα τοὺς τρελλοὺς ὅπου σὲ προσκυνοῦνε.
Σέρε, μωροὶ δὲν εἶμαστε γὰ μᾶς γελᾶσης πάλι
Καὶ εἴχης τὸ ἀνάθεμα τοῦ κόσμου προσκεράλι.

Ἄχ, γαί· τοῦ δούλου τὴν καρδιά ζητεῖ γὰ τὴν ἀνάθη,
Μονάχα δεῦρ ἢ παλιὰ χλαμίδα τῆς ξιθάρας
Καὶ θέλει αἶμα, κόκκινη σὰν πρῶτα γὰ τὴ βιάγη....
Χιλιᾶδες ἄν' ἀροῖθουνε δὲν τὴν περιάλλει τάφοι.
Τὴ γθάρει ῥ' ἔτσι μ' ἔμμορρη χλαμίδα στολισμένη
Κι' ἄς χύρετ' αἶμα δι' αὐτὸ κι' ὁ κόσμος ἄς πεθαίνει!

Γιὰ πᾶς μου, πᾶς μου ποιητὴ ποιὸς τόπος καὶ ποιά χώρα,
Προστέρο τῆς Κρήτης μου τὴν ἔχου λατρευμένα,
Ποῦ χρόνος γάρηκε σὲ μᾶς, ποιά μέρα καὶ ποιά ὥρα,
καὶ δὲν τὴν ἀπαρτήσαμε μὲ μάτια δακρυομένα ;...
Ἢ μὴ γενιὰ τὸν πόλεμο στὴν ἄλλη τὸν ἀγίρι,
Πήρτομε, σηχοκόμαστε, μὰ ἡ φωτιά δὲ σβένει.

Ἄχ ! ἄν τὰ κόκκαλα βαλθοῦν τὸ ἔρ ἀπάρω στ' ἄλλο,
Τῶρ Κρητικῶν, ποῦ λυθεριᾶς ἐφοῦχτωσαν μαχαίρα,
Τί πυραμίδα, τί βοτῶνὸ θὰ κάρανε μεγάλο !
Τὸν Ψηλοῖτη θ' ἀσθάναν, θάγγιλαρε τ' ἀστέρια,
Κι' ἐπάρω τῆς Ἐλευθεριᾶς θὰ ἴσσηναν τὸ θρόνο
Τίτσιου θροῦ τῆς ἀσπλαχνῆς θεᾶς τῆς πρίπτι μύρο.

Σ' ἐμᾶς δὲ βρέσκεται διεύρη, μὴ πῆχη γῆς, χορτάρι,
Ποῦ αἶμα δὲν τὸ γάρανε ὅπου κι' ἄν ἀκάρης τῶρα
Τῆς Κρήτης ἔρα θεῖα βρῆς θαμμένο παλληκάρι
Ἄχ, κοιμητῆρι γένηκε ἀτίλειωτ' ὅλη χώρα !
Ἄπ' τοῦ Ρωμαίου τὸν καιρὸ ὡς τὴ στιγμὴ ἐσοῦνη
Στὴν Κρήτη παῖλι τὸ σπαθὶ κι' ἀνάγει τὸ μαροῦνη.

Κανίς ἄπ' τὰ λουλούδια τῆς ποτὲ του μὴ μυρσῆς
Μηδ' ἄπ' τὰ δένδρα τῆς καρπὸ γεθῆ καίριον στόμα
Στὸ χῶμα, σὶδὸ χορτάρι τῆς ποθάρη μὴν πατήνη...
Ἐκεῖ χορτάρια καὶ καρποὶ καὶ λουλούδια καὶ χῶμα
Εἶν ἀπὸ σάρκα Κρητικὰ... κι' ὅσοι καρδιά γροικοῦνε,
Μ' αἶμα καὶ σὰρξ ἀνθρώπινη δὲν πρίπτει γὰ διεπρόθενη!

Β΄.

Πες μου γὰ ἴησ' ἡ Λύρα σου στὸ μῆμα σου ἀπάνω,
 Ποιὰ γῆ ὁ Φράγκος ἔσχευ' ἐπὶγ' Ἐλληνοποδία ;...
 Ποιὰ σὲ κατάρτι Ἀρμυστή ἐκρέμασε Ρωμαιο,
 κ' αἰῶνας ποιὰ ἐπάλασε ξαφιάτωση καὶ δοῦλα,
 Ἐδῶθε μὲ τὸ ἄγιο τῆς Βενετίας Λιοντάρι
 κ' ἐκείθε μὲ τὸ σκοτεινὸ τοῦ Ὁσμαν.λῆ φεγγάρι;..

Ἔμεις, αἰῶνα ἔμεις ἀπόστειρε τὸ χέρι
 κ' ἐπολεμοῦσα ἢ ἔσχη ἀπόστειρε κ' ἐκείνη,
 Καὶ εἰς τὰ δόγματα σφίγγατε τὸ μαδρό μας μαχίται
 Ἔσομι δὲ σφίγγα κ' ἔμεις ποτὲ μας μὴ ἴσκη.
 Δὲ γόρασι σὲ ἤσχο μὴ τὸχτα προσκίραδι
 Κ' ἀνάστασι δὲρ ἄδασι σὴν Ἐκκλησιὰ σὰν ἄλλοι!

Πόλεμος πάντα πόλεμος, δὲ χαιδεύει μπιζία
 Τῆν ἄγρια ἡμῶν κίρα λῆ παιδι σὰν γόνατά μας
 Δὲρ ἐπαθίσαμε ποτὲ κ' ἔμεις καμμιὰν ἡμῶν,
 Καὶ σὰ θερὰ γυρῶλασι σὰν ἔρημα βοῦρά μας.
 Νόχτα καὶ μέρα τρέχασι γυμνοὶ καὶ πειρασμένοι,
 Χωρὶς φωτιὰ, χωρὶς ἴωμι, μ' ἀλήθει' ἀρματομένοι.

Καὶ δὲ ἀντὶ γὰ τὸσομα τῆς Αεοθερίας, γῆ ἀένα,
 Μητρικὴ τῆς Κρήτης, κ' ἔσπερα γῆ π.ληρωμὴ μας δῖραις,
 Σίδερα, πάντα σίδερα καὶ χρῶρια σκλαβωμένα...
 Τ' ἀδερὰτὸ σου τὸ σταθὶ πῶς κάτω δὲρ τ' ἀρῖαι ;...
 Τί τὸ κράτιστε;.. Δὲρ εἶν' αὐτὸ γῆ τ' ἀπαλό σου χέρι
 Σκλαβῶν καὶ ἴεμμα μοραχὰ γὰ τὸ κρατήσῃ ἔξω !

Εἰς τὸ Βαρέ, ποῦ χάθηκαν οἱ σέντροφοὶ μου δ.λοι,
 Δὲρ ἄρησα σὴν κρέα γῆ τὸ μαδρό μου κοφάρι.
 Για μένα ἐλυπήθηκε ὁ Χάρος ἔρα βόλι. . .
 Κ' ἐγὼ τοῦ Κόρακα παιδι... Ξαδέλφι τοῦ Κριάρη,
 Σὲ στρώμα τὸ θλιμμένο μου θὲ γὰ σγαλιῶ μᾶτι
 Καὶ ἔμωσ Ἀγιο Κρητικοὶ πεθαίνουν στὸ κρεββάτι !

Νὰ εἶμαι μὲσ' τὰ ρυῖατα μου, εἰκοσιπέντε χρόνοι
 Νὰ μοῦ στερήσουν τὴν καρδιά, τὸ αἷμα μου γὰ καίρι.
 Σταθὶ καλοῦ παλληκαριοῦ τῆ μίσση μου γὰ ἴωση
 Καὶ γὰ σαπίλω ἀπρακτος, καὶ Σ κ λ ἄ β ο γὰ μὲ ἄερε!
 Νὰ μὴ μπορῶ σὲ ἄνθρωπο τὰ μάτια γὰ στηλωσω...
 Τὸ ὄρον' αὐτὸ σὰν σπλάχνα μου θερὰ τὸ μαχουρώσω.

Σ κ λ ἄ β ο γ ! Κατὰρα θεϊκή, ζευγάρισμα θλιμμένο
 Ζῶον κ' ἄνθρωπον, τῆς νεροπῆς αἰῶριο σημάδι
 Σκλάβος ! Φορεῖο νεκρικὸ μὲ σίδερα κλεισμένο,
 Ποῦ ἢ ἀθίρατη ψυχὴ σαπίσει στὸ σκοτάδι.....
 Καταραμένο βήγισμα, ποῦ ἄνθρωπος ἀλλοῦ
 Τ' ἄνθρωπον τ' ἄγιο ὄρομα καὶ δοῦλο τὸν κραῖσι !

Γ΄.

Ἀπελπισμένοι κάθησι σὲ μία βράχον ἄρη
 Καὶ ποτὲ κάτω ἴδ.λεπε καὶ ποτὲ τὸ ρησί του
 Τὸ χαιδεύει μὲ τῆ ματιὰ θολὴ ἀπὸ τὸ δάκρυ,
 Καὶ μπρὸς σὲ τῆς Κρήτης τὸ βοῦρὸ ταξιδίον' ἢ ἔσχη του...
 Πότε τοῦ χαμογέλασε καὶ ποτὲ τοῦ μιλῶσε
 Καὶ μὲ τὸ τοῦ του σὰν χ.λωρὰ κ.λαδῶ του περιπατοῦσε.

—Κότταξε, εἶπε μὲ φωνὴ σὰ δάκρυα πειγμένη,
Κάτω ἐκεῖ τὴν Κρήτη μου εἰ ἔμπορσιὰ τὴν ἔχει!
Τοῦ Ψηλοῤῆτη τὴν κορμὴ γὰρ δὲς τὴ χιοισμένη,
Κ' ἐκεῖρα ἔχει τὸ σέρρερο ἀπάνω της πῶς τρέχει.
Δὲς τὸν ἄρρὸ τῆς θάλασσης, τὸ γαλανὸ αἰθέρα
Θαρροῖς πῶς ἡ σημαία μας ἔαπλόρεε' ἐκεῖ πέρα!

Γιὰ κότε πόσο πλάγος, εἰ θάλασσα ποῦ πιάνει
Τὸ μάτι ὄλο δὲν μπορεῖ τὸ μίκερος της νὰ θάσσει.
Ἐνα βασιλεῖο μπορεῖ μονάχη της νὰ κάρη!
Ὅλα τὰ ἔχει! ποταμοὺς, βουνά, λαλοῦδια, δάση.
Μὲ τὴ θροσιά του ὁ οὐρανὸς ἀλόχαρος τὴ βρέχει
Καὶ μοναχὰ Ἐλευθεριά, Ἐλευθεριά δὲν ἔχει!...

...Σὰ θρήνος τοῦ Ἐσπερινοῦ ἀκοῦσθηκε ἡ καμπάρα
Κ' ἐκεῖ στήν ἄρρο ἔξαφρα γοιάτω ἀπάνω
—Μάνα μου, εἶπε, μὲ λογμοὺς, δεσποχισμένη μάνα!
Ἦλθα στῆς Θήρας τὸ νησί κορτά σου νὰ πιθάρω.
Ἄν τὴν προή μου δὲν μπορῶ στὸν κόλλο σου εἰ ἀρήσω,
Κὰρ ἂς σὲ βλέπω τὴ στιγμή ὅπου θὰ ξιγυχῶσω.

Ἐρχώσσε, στήν ἄρμουδιὰ ἐστέραξε τ' ἀγέρι,
Καὶ μίσο' τῆς ρίχτας τὰ φτερά ἡ Κρήτη ὄλη ἐχάθη.
Τὸν σημεῖωσα, καὶ σὰν παιδί τὸν πῆρ' ἀπὸ τὸ χέρι.
Δὲ μ' ἀντιστάθη μὴ σιγμῇ μονάχα ἐκορτοστάθη,
Κ' ἔραξε ὕστερη ματιὰ σὴ γῆ τὴν ποθητὴ του.
—Ἐγὼ ἐπῆρα τὸ κορμί, κ' ἡ Κρήτη τὴν ψυχὴ του.

Ἐν Θήρα 1873.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Αἱ πρόδοι αἱ συντελούμεναι ἐν τῇ ἔξυρσίσει περιέργων ἐπαγγελλμάτων ἀπὸ τινων ἑτῶν, ἀνεκπύσσονται ἐφ' ὅσον ἡ βιοπάλη ἀποθάλπει ἐπὶ χαλύβδινος καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἀγῶν τῆς ζωῆς καθίσταται τὸ μόνον μέλημα τῶν νεωτέρων χρένων. Ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας, ὑπ' αἷ τα περισσότερα ἐκ τῶν κοινῶν καὶ τιτρυμένων καταστάσεων πλέον ἐπαγγελλμάτων ἀπειδείχθησαν δι' ὀλίγους προσδοκίους ἢ το ἐπόμενον διὰ τὰ εἰρηρῖσκοντο νικ βιοποριστικὰ μέσκα, θίγοντα χορδὰς εὐκισθη-
τους τῆς ἀληθωπίνης ἐκκοδαμιονίης, τῶν μὲν τὴν κορυφότητα ἐκμεταλλεύόμενα, τῶν ἄλλων τὴν περιέργειαν, παρεδούοντα τὴν ἀλήθειαν, πομπῶς διαφημιζόμενα, εἰς τὴν δεικρολογουθοντα τὰ εὐπιστὰ πλήθη. Τὰ ἐπαγγελλματα ταῦτα, τὰ ὅποια χαλ-
κεύονται ἐν τῇ σχολῇ τοῦ νεωτέρου τσαρλαταρισμοῦ βροῖθουσι ἐν Εὐρώπῃ, ποῦ καὶ ποῦ δὲ καὶ ἐνταῦθα παρερρῖθουσι. Δὲν πρόκειται βιβλίω; περὶ τῶν μεγάλων ἀπατεῶνων, τῶν ὁ-
ποίων ἡ μεγαλοφυΐα οὕτως εἰπείν ἐπίσσει τὸν θυμασμένον τῆς ὑψηλίου, ὧν τὸ ὄνομα διελάχθειν ἡ φήμη εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, ἀλλ' ἀπλῶς περὶ τσαρλατάνων ματερχομένων ἐπαγγελλμάτων τι περιέργων ἐν τῇ ἔξαπκτίσει στηριζόμενον!

Ἀντιθέτως ὅμως πρὸς αὐτοὺς ὑπάρχει ἄλλη χορδα βιοπα-
λαιστών, ματερχομένων καὶ τούτων περιέργα ἐπαγγελλματα, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὸν δόλον, ἀπλῶς περιέρ-
γων καὶ κομικῶν, ὡς ἐκ τοῦ γιλοίου ὅπερ ἀνεκπαιστώσιν ἐν τῇ ἔξασκῆσει των.

Ὁ πλατώδιος μουσικός είναι τύπος γνωστότητας εις τὰς λαϊκὰς συνοικίαις τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ δράσις του φθάνει εις τὸ ζεῖθ τὴν ἀνοιξιν καὶ τὸ θέρος. Θε τὸν ἀελοῦσθε εις μεταμεσονυχτίου, ὡραὶς πομπωδῶς διχλαλοῦνται τὸ... ἑμπόρευμά του. Αὐτὸ συνίσταται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εις κἀνὴν κατεστραχημένον βραχὴν φωνόγραφον ἢ κἀποιο ὄργανάκι ἀπὸ τὰ πρῶτα τὰ ὅποια ἐκυκλοφόρησαν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας. Διότι πρέπει νὰ ζιούριτε ὅτι ἡ μουσικὴ δεινότης εἶναι κληρονομικὸν χάρισμα καὶ ὅτι τὸ φωνόγραφον ἑαίνο ἢ τὸ ὄργανάκι ἐχρησιμοποιοῦνται ἀπὸ δύο τοῦλάχιστον γυναικ.

«Μουζικα! Καλὴ μουζικα!»

Ἐν πρὸς θυρον ἀνοίγεται καὶ τὸν καλεῖ ἡ φωνὴ τοῦ ἰργάτου.
«Ἐδῶ!»

Ὁ νεώτερος Ἀπόλλων τινάσσει τὴν κερκίην, διορθῶναι τὸ θεσάκι του καὶ εἰσέρχεται. Τὸ φωνόγραφον θὰ κρουκίση τὴν ἐσπερίδα τῆς πτωχῆς οἰκογενείας. Ὁ Μουσικός καθύεται εις μίαν γωνίαν (ἔφου κουρδίσῃ ἐνοιοῦνται τὸ ὄργανάκι) καὶ μαλλόν φκίναται ἀδιάφορος πρὸς τὸ περιβάλλον ἑαίνο.

Σκέπτεται ἴσω; τὰ παιδιὰ του, τὰ ὅποια περμίνουσι τὸ ψωμί ἀπὸ τὰς δύο τρεῖς νυκτερινὰς του ἐπισκέψης. Μόνον ὅταν τὸν προσκαλέσουσ συμμετέχει τῆς διασκεδάσιως. Τοῦ προσφέρουσ τιμάχιον γλυκύσμακτος, ὀλίγον εἶνον. Μαν νύκτα ἐπιστρέφουσ ἀπὸ τὸ θέατρον τὸν συνήντησιν εις ὄδον, κἀπὼς καλλιτέρην ἀπὸ ἑαίνας, αἵτινες ἀποτιλοῦσι τὸ κέντρον τῶν ἐνεργειῶν του. Ἦναψα τὸ σιγάρον μου εις τὸ ἰδικόν του καὶ ἀντήλλαξῃ δύο λέξις μαζύ του. Μιῦ εἶπε συντόμως τὰ βραχνὰ του ὑπὸ τὸν φωνὴν τῆς γυναικ τοῦ δρέμου.

Πόσον ὑποφέρει ὁ καυμένος πρὸ τῆς εὐθυμίας τῶν ἄλλων καὶ τῆς ἰδικῆς του ἀνεχείας. Ἀγρυπνεῖ μέχρι πρωίας, διότι ὁ λαὸς διασκεδάζῃ κατὰ κόρον. Τὴν ἡμέραν κοιμάται ὀλίγον, διορθῶναι τὰ ἰριδιὰ του, ἰργάζεται εις τὴν οἰκίαν του. Εἶναι πρότυπον οἰκογενειάρχου. Καὶ τὸν χειμῶνα ὅταν τὸ ψῦχος εἴναι δριμύ καὶ αἱ χιόνες σωρεῖσονται εις ἄγκου; ὁ πλατώδιος μουσικός διέρχεται τὰς νύκτας μεταξὺ τῶν οἰκίων του καὶ τότε τὸ ὄργανάκι κουρδίζεται διὰ λογαριασμὸν του, διὰ νὰ εὐθυμήσῃ ὁ ἴδιος, διὰ νὰ χροῦν τὰ παιδιὰ του. Τότε εἶναι εὐτυχῆς....

Ὁ πλατώδιος κουρδῆς εἶναι τύπος γνωστότητας καὶ αὐτός. Ἐχομεν ὅμως τὸν πλατώδιον ὀδορτοιοτρόν. Οὗτος εἶναι κἀπὼς εὐπεπιστίτερος τοῦ μουσικοῦ. Ἔχει καὶ ὑπἄλληλον ὄστις κρατεῖ τὴν κλασικὴν εἰδύτητα, τὴν περιέχουσιν τὰ ἀπεραιότητα ἰργαλεία του. Εἰς ὠρισμένα σημεῖα σταματᾷ καὶ ἑαίνο πλέκει τὸν πνευμονικὸν τῆς τέχνης του εις τὸ προχείρως προσερχόμενον ἀροκτῆριον, ἐκθιαζῶν τὴν εὐχέριαν μεθ' ἧς ἐξάγει τοὺς ὀδόντας καὶ δικπιστῶνων τοὺς διαστάζοντας πιλᾶτας περὶ τοῦ ἀνωδύνου τῆς ἐξεγωγῆς. Ὁ ὑπἄλληλος κρατεῖ καὶ ἐν κουδοῦναι τὸ ὅποιον σημεῖον τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὀδορτοιοτροῦ, ἢ σημεῖον ἐνδιχρέοντα μέρη τοῦ γλαφυροῦ του λόγου. Ὁ πλατώδιος ὀδορτοιοτρός εἶναι εὐγλωττος πολὺ καὶ λεπτότητας τοῦ τρόπου. Ἔρχεται κατόπιν ὁ τύπος τοῦ θαυματοποιοῦ, τοῦ ὑποσχουμένου θεραπείαν ἀνάτων νόσων. Οὗτος φέρει μεθ' ἑαυτοῦ φάρμακα, κόνεις, φακίδια, κυτία. Εἶναι καὶ οὗτος εὐφροδίστατος καὶ κατέχει μεγάλην δύναμιν πειθοῦς.

Ὁ ποδηλατικῆς τουρσοειδῆς ὑπῆρξεν εις τύπος δημοφιλέστατος. Ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν θ' ἀπεκόμισαν καλὰς ἐκ τοῦ ὄλου του ἐντυπώσεως. Αἱ τουρσοὶ του ἰσχυρότατον ἐντός βα-

ραλίου μικρού, τὸ ὅποιον ἦτο προτηροσμένον ἐπὶ τοῦ ποδηλάτου του. Ὁ τύπος οὗτος ἐξέλειψεν.

Εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ, θὰ ἀπαντήσατε πολλάκις πομπώδεις διαφημίσεις *touristatάνων*, δηλούντων καὶ ὑποσχουμένων, ὅτι δύναται νὰ φαντασθῇ ὁ σύγχρονος ἐγκύριλος καὶ νὰ ξηφουρήσῃ τὸ στόμα ἐνὸς ἀπαισιωχοῦ. Ὁ μὲν ὑπόσχεται ἀντὶ ὠρισμένης ἀμοιβῆς ν' ἀφραγθῇ τὸν βίον σας ἐν ἁλίγοις μὲν ἅλα τὰ μέχρι τοῦδε λαθόντα χώρων ἐπιστάδια. ἢ δὲ νὰ προῖδῃ τὸ μέλλον σας καὶ νὰ σας προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ μέλλοντα νὰ ἐνακτῆσιν ἐπὶ τῆς κερφαλῆς σας κακὰ, ἄλλος ἀναλαμβάνει νὰ σας κἀμῃ γίγαντα ἐντός τριῶν μηνῶν ἐν τυχόν εἰσθε μικροῦ ἀναστήματος, δι' ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματός του, τέταρτος ὑπόσχεται νὰ σας τοποθετήσῃ εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου ἐπιθυμητῆ νὰ ἐγκατασταθῆτε, ἕτερος σας ἐξορκίζει νὰ τοῦ γράψετε διότι ἔχει, λίγην, πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα νὰ σας ἀνεκινώσῃ κτλ. κτλ.

Καὶ οὕτω πρὸ τῶν ὁμάτων σας περυσλάνει μεταξὺ τῶν φύλλων τοῦ περιοδικοῦ ἢ τῆς ἐφημερίδος ὀλόκληρος χορεία ἀπαισιωχῶν, τῶν ὁποίων αἱ ρεκλάμααι προκαλοῦσι τὸν γέλωτα τῶν σωφρονούντων.

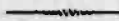
Τὸ πρᾶγμα βεβαίως λαμβάνει διαστάσεις, τινούτσας ν' ἀποδείξωσι ὅτι ἡ σχολὴ τοῦ νεωτέρου *touristatρισμοῦ* σπουδαίας κατήγαγε προόδους καὶ βλίνει ὀλονέν τελειοποιουμένη.

Δὲν δύναται τις ὅμως ἐξ ἄλλου νὰ μὴ παραδεχθῇ ὅτι τὰ ἀληθινὰ θήματα τῆς τακτικῆς ταύτης εἶναι μόνον αἱ βλάβαι καὶ οἱ εὐπιστοί.

Γ. Φ. Δ.

ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΟΙ

Ἐπὶ ἀπλῆν ἰδιοτροπίαν, φύσει ἰδιόρρυθμος ὁ ἄνθρωπος, ἐσυνειθίζει νὰ μεταβαίη εἰς τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῷ ἀτμοσφαιρῷ, ἐνῶ ἐπλήρως τακτικῶς... δευτέρου. Τί τὰ θέλετε! Ἐχει ἕκαστος εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τὰς ἀδυναμίτας καὶ τὰς ἐλλείψεις του. Τοῦ ἥρώδους μας ἄλλωστε τὸ ἐλάττωμα δὲν ἀπεδείχθη δὲ καὶ ἀδιόρθωτον, κυρίως ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ ὑπερησία τῆς ἐξελίξεως τῶν εἰσιτηρίων τῆς Σικκίτ ἀπεφάσισε ριζικῶς νὰ τὸ ἐξελίψῃ καὶ θεραπεύσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ὑποπτον αὐτὴν ἰδιορρυθμίαν.

Ἐῤῥισκε μάλιστα καὶ κάποτε μερικοῦς ἐπιθέρμους μιμητὰς τοῦ συμπεροντολογικοῦ τοῦ συστήματος, ὧν αἱ ἐπιδοκιμαστικαὶ τάσεις πρὸς τὴν συνήθειάν του ἐνθάρρυναν καὶ ἐνίσχυσαν τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ κατὰ τοῦ *μπαιλετισμοῦ* ἀγωνί του. Τί ἀδιάκριτος καὶ αὐθάδης ἄνθρωπος αὐτός ὁ ἐξελεγκτής! Δὲν ἔχει τίποτε τὸ εὐγενές καὶ γλυκὺ ἐπάνω του! Ἐπ' ἐναντίας διὰ τὸν ἰδιόρρυθμον κύριον παρουσίαζε φυσιογνωμίαν πολὺ ἀντιπαθητικὴν καὶ χυδαίαν.

Ὅλος ὅμως αὐτός ὁ περίπλοκος κατὰ τοῦ ἐξελεγκτοῦ ἀγών καὶ αἱ τεχνικαὶ τοῦ κυρίου ἀποδράσεις καὶ τὰ σχέδια τὰ ἐπιστημονικὰ, ἅτινα ἐκίστοτε κατέστρωσε διὰ νὰ ἀποφεύγῃ τὴν μιτὰ τοῦ ἐνοχλητικοῦ τούτου ὄντος συνάντησίν του δὲν, διέρρουσαν ἄνευ ἐπιποθίων καὶ περιπετειῶν καὶ πικριῶν καὶ ἀ-

πογοητεύσεων.... Ποσάκις ὁ ἰδιορρυθμὸς κύριος δὲν περιπλάκη εἰς συνομιλίας καὶ συζητήσεις καὶ περισυρόθη ὑπὸ τῶν ἐκφραστικῶν μειδιαιμάτων τῶν περίξ δεσποινίδων καὶ κυριῶν, λησμονήσας ὁ τάλας ὅτι ἦτο ὄλιγος διόλου *deplacé* ἐπὶ τῶν πολυτελῶν ἰδρῶν τῆς πρώτης θέσεως, παραμέλησας τὸ πηδάλιον τῆς τακτικῆς του καὶ δεχθεὶς αἰφνιδίως τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐξελεγκτοῦ, ὅπως δὲνθ' εἰδέχτο μίαν ἐξερκινὴν ψυχρολουσίαν. Ποσάκις δὲν κατελήθη ἀπαράσκευος ἐπὶ τοῦ παιδίου τῆς μάχης καὶ ἀναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς φιλοδορήματα καὶ εἰς τὴν ἀπόττην τῆς ὑπολοιπομένης ἀξίας τοῦ εἰσιτηρίου τῆς πρώτης θέσεως, νὰ ὑπεβλήθῃ μάλιστα ἐνίοτε καὶ εἰς πρόστιμον βλαστημῶν καὶ καταρώμενος καὶ ἀτυμπλοικ καὶ ἐπιβάτας!....

Ἐπρεπε ὅμως νὰ τὸν ἐβλέπατε εἰς τοὺς ἐνδόξους τῶν ταξιδιῶν του κειροῦ καθ' οὗ, ἀφροῦ ἐπὶ ὄραν καὶ πλῆον ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν ἀνεκλήντων τῆς πρώτης θέσεως, ἠγείρετο ἀπαθῶς ἐπὶ τῇ θέξ τοῦ μακρόθεν ἐρχομένου ἐξελεγκτοῦ καὶ ἀπέδρα τεχνιέντως προκλιζόμενος ὅτι θὰ ἀπῆρχετο εἰς τὸ κατὰστρωμα ἢ ὅτι θὰ μετέβαινε εἰς ἄλλο τι μέρος. Ἐπρεπε νὰ ἐβλέπατε μὲ ποῖαν μεγαλοπρέπειαν ἐξήρχετο εὐτυχῆς, διότι ἀντελήθη ἐγκλίτως τὸν ἐπερχόμενον κύριον καὶ πόσον ὑπερηφάνως ἐπανήρχετο καὶ ἀνελάμβανε τὴν πρώτην του θέσιν ἐν τῇ πρώτῃ θέσει ὅταν διαλύοντο τὰ νῆρα.

Ἄλλοτε πάλιν, ὀλίγον ἀργὰ ὠτρυνόμενος τὴν παρουσίαν τοῦ ἐπικινδύνου ἀνθρώπου κατέρυγεν εἰς περιπλόκους ἐλιγμούς, οἷους δὲν θὰ ἔλαμνε τὸ καλλίτερον τῆς Σικιέτ ἀτυμπλοικ, ἀπερχόμενος τῆς θέσεώς του καὶ βαινῶν πρὸς τὴν ἀντιθέτον διεύθυνσιν ἐκείνης, ἦν ἐνόμιζεν ὅτι θὰ λάβῃ ὁ ἐξελεγκτὴς καὶ πάλιν ἐπανορχόμενος καὶ στρέφων καὶ διερχόμενος διὰ

μέσου τῶν ἐπιβάτων, ἕως ὅτου ὁ ἐξελεγκτὴς ἰθαρόνετο καὶ παρέβλεπε ἀποσυρόμενος μὲ μειδίμα εἰρωνικῶν ἐπὶ τῶν χειλέων. Τοιαύτης φύσεως ἰδιορρυθμοῦ ὁ ἄνθρωπος ἠγνωρίσθη ταχίως εἰς τοὺς κύκλους τῶν *μπι.λετσίδων*, κατὰστὸς σημείον σκοποβολῆς καὶ ἀντικείμενον γελώτων καὶ ὑπαινυγμῶν. Μίαν ἐσπέραν μάλιστα φωταφῶν, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τοῦ συνωστισμοῦ καὶ τῆς συγχύσεως τῆς ἐπικρατούτης ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ, εἰσεχώρησεν ἀτρομητος εἰς τὰ ἄδρυτα τῆς πρώτης θέσεως, ὅπου, κατὰ σύμπτωσιν εὐτυχῆ, συνήντησε τοὺς ἐνθέρμους μιμητὰς τοῦ συστήματός του. Χειραψίαι ἀντηλλαγῆσαν ἐγκάρδιοι καὶ χαιρετισμοὶ ἰθαφαῖοι καὶ μειδιήματα ἐνθαρρυντικὰ μεταξὺ τῶν. Συνῆψαν ἐπὶ τόπου σχίσαις μὲ δεσποινίδας καὶ κυρίας ἀξίας λόγου καὶ ἔργου, ἐγέλασαν, εὐφρολόγησαν, ἔκαστοι ποροτεχνήματα, καὶ ἀπατόλησαν μερικὰς ἀθῶας χειρονομίας (τοῦτο μεταξὺ μας) εἰς βῆρος τῶν δυστυχῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ὠραίου φύλου. Τὴν χροὴν τῶν μάλιστα ἐκορύφωσε κάποια φήφη εὐχάριστος, διαδοθεῖσα ταχίως ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ, καθ' ἣν ὁ ἐξελεγκτὴς αἰφνιδίως ἀδιαθετήσας ἐρησύχαζεν εἰς τι καμαρίνι. Τὰ παίγνια καὶ οἱ ἀστεῖσμοὶ ἐξηκολούθησαν ἐν μεγαλειότηρῃ ἐκτάσει καὶ διήλθον, ἂν κλορωτάτε, μερικὰ ὅρα εὐσημοσύνης καὶ αἰδοῦς.

Ἐξερκα ὅμως (οὐκί γενναῖο βροτῶν!) μίσχ εἰς τὴν γενικὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν θέρμην τῶν γελώτων καὶ τῶν εὐφρολογιῶν ἐνέσκηψεν ἀπροόπτως τὸ ἀδυσώπητον φάσμα τοῦ *μπι.λετσῆ* προβαίνοντος εἰς τὴν ἐξέλεγγιν τῶν εἰσιτηρίων.

Ἐπάρχουσι στιγμαὶ ἐν τῷ βίῳ, καθ' ἃς πρὸ ἀπροόπτων τις εὐρισκόμενος συμφορῶν, ἔρμαιον φοβερά· αὐταπάτης καὶ δεινοῦ ἐριάλτου ὑπολαμβάνει ἑαυτὸν καὶ δυσπιστεῖ πρὸς τὴν πραγμα-

πικρότητα. Ἐδίστασαν κατ' ἄρχας νὰ πιστεύουν, ἀλλὰ πικρὰ ἢ ἀλήθεια ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτῶν. Μετὰ τῆς ἀληθείας δὲ καὶ τὸ συμπάθεις αὐτοῖς ὑποκείμενον τοῦ *μπαλιεσθ*, ὅστις αὐτομάτως πρὸς αὐτοὺς ἐπροχώρησε, περκαίψας πολλοὺς ἄλλους ἐπισθὲν του. Κατάρχ ! Ποῦ τόπος διὰ φυγῆν !; Ἐπηκολούθησε στιγμὴ ἀγωνίας. Ἐἴτα ἰθεὶςθησαν ἀναζητοῦντες ἐν τοῖς θυλακίαις των κῆτι, μὲ ἓνα βιβλίον ἀναστεναγμόν, ὅστις πολλὰ ἐδήλου εἰς τοὺς πολλοὺς ἀκατάληπτα.

Γ. Φ. Δ.

ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ νέος Ρ., ἄσωτος πεφημισμένος, ἀφοῦ κατέφαγε τὴν περιουσίαν του, ἐδανείσθη ὑπέρογκα ποσὰ παρ' Ἑβραίων τοκογλύφων βασιζόμενος εἰς τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κληρονομήσῃ τὸν ἀώληρον θεῖόν του. Ἐξαφνα μανθάνει ὅτι ὁ θεῖος οὗτος ἀπέκτησεν υἱόν.

— Ἀλλοίμονον, ἀνακραῖζει μετὰ πικρίας, τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸς Μεσσίας ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον πρὸς ὄλεθρον τῶν Ἑβραίων.

Λέγεται ὅτι ἡ Δολαμιπέλα ἔλεγεν εἰς τὸν Κικέρωνα.

— Εἰξεύριστε ὅτι δὲν ἔχω ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν τριάκοντα ἐτῶν;

— Ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ τὸ εἰξεύρω, ἀπήνησεν ἐκεῖνος, διότι θὰ εἶναι δέκα τοιλάχιστον ἔτη τώρα ποῦ μοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνετε....

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ("ΜΑΓΙΚΟΥΣ ΚΑΘΡΕΠΤΑΣ,")

Ἐκεῖ στοὺς κήπους μέσα χρομμένο
ἓνα σπητάκι χαριτωμένο
μέσ' στῶν ἀνθῶν τῆρ ἀγκαλιὰ
μοιάζει τοῦ ἔρωτος φωλιὰ.

Λευκὴ ἢ ὄψι του, θαρραλεὶ ροδίξει
* ἓνα χαμόγελο γέρω σκορπίου
στῆς χαραγωγῆς τὰ πρῶτα φυλιὰ...
— Μόλις στὰ δένδρα λαλοῦν τὰ πουλιὰ...

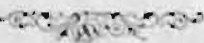
Μέσ' στὸ σκοτάδι μέσ' στὴν γαλήνη
τῆρ εὐμορμιά της ἢ ποῦλια χένει...
στὴν ὄψι χίλιες χάρις προβάλλει
καὶ μ' ὄσας δείχνει κρέβει ἄλλες πάει.

Ἀπὸ λιβάδια μερωμένα,
ἀπὸ τοὺς κόρπους τοῦ βορροῦ
φουσοῦν οἱ ἔφηροι δροσάτοι,
καὶ ἀπὸ τῆς θάλασσας τὰ πλάτη
ὡς τὸ κατῶφλι τοῦ Οὐρανοῦ
στρώγγονται ρόδα ματωμένα.

.....

Ἐκ τὸ μάτιαγμα τοῦ κόσμου
μακρὰ νὰ φέγομε ζητοῦσα, φῶς μου
καὶ σὲ μιὰ τέτοια τοῦ Παραδείσου
ἄκρη νὰ ἴδωνα μαζὶ σου . . .

ΟΜΗΡΟΣ ΓΚΙΟΥΛΟΓΛΟΥΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ Ἀδάμ ἦτο ὁ πρῶτος γελοῖος ἄνθρωπος διότι ἦτο καὶ ὁ πρῶτος ὅστις ἐνυμφεύθη. Τὸ βέβαιον ἦτο ὅτι θὰ ἦτο γελοιωδέστερος ἂν ἔμενεν ἄγαμος ἀφοῦ μάλιστα ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εἶχε καὶ πένθεράν.

Αἱ ἔξοχα θέσεις ὁμοιάζουν τὰς κορυφὰς τῶν βράχων. Μόνον οἱ ἀστοὶ καὶ τὰ ἄσπετά δύνανται νὰ φθάσουν εἰς αὐτάς.

Λύναται τις ἐκ τευχίων περιστάσεων νὰ καταστῇ μέγας, οὐδέποτε ὅμως σοφὸς ἢ πολυμαθὴς ἄνευ πόνων καὶ μόχθων.

Ὁ λεγόμενος **τύπος** εἶναι δάσος, τὸ ὁποῖον παράγει πολ-
λὰ φύλλα, ὀλίγα ἄνθη καὶ ὀλιγοτέρους καρπούς.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΜΙΜΗΠΑΘΕΙΑΣ

Ἐν τῇ κατ' Αὐγούστου τοῦ 1908 συνεδρίᾳ τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων ὁ διάσημος καθηγητὴς τῆς παθολογίας Dieulafoy ἀνέφερε τὴν ἐξῆς περιεργὸν περιπτώσιν ἀφορώσων ἀνδρῶν, ἡλικίας τριάκοντα περίπου ἐτῶν, καταφυγόν-
τα εἰς τὸ νοσοκομεῖον Hôtel-Dieu διὰ γαγγραινώδη παθη-
σιν ἀπὸ δύο καὶ ἡμίσειος ἐτῶν ἐμμένουσιν μετ' ἀπελπιστικῆς
ἐπιμονῆς καὶ εἰς οὐδεμίαν τῶν ἀπεκκριθῆσαν θεραπευτικῶν
μίσων ὑποχωροῦσιν.

Ὁ ἐν λόγῳ ἄρρωστος καθ' ἣν ἡμέραν ἐσθλῆεν εἰς τὸ
Hôtel-Dieu ἱερὴν οὐλάν, ἰσχάρας καὶ ἔλακη καλύπτοντα ἅ-
παντα τὸν βραχίονα ἀπὸ τοῦ καρποῦ μέχρι τοῦ ὤμου, ἄλλοτε
ἄλλου μεγέθους, μὴ ὑπερβαίνοντα ὅμως τὴν διάμετρον ἀργυ-
ροῦ νομίσματος ὁ φράγκων. Αἱ ἐλκώδεις ἐπιφανίαι εἶναι μέ-
λαιναί καὶ σκληραὶ, κατέχουσι ἅπαν τὸ δέγμα ἀπὸ τῆς ἐπι-
δερμίδος μέχρι τοῦ ὑποδερματίου συνδετικῆς ἰστοῦ καὶ ἀφορίζονται
ὑπὸ βελτίαις αὐλάκας ἀπὸ τῆς περιῆς ὑγινοῦς μοίρας τοῦ
δέγματος. Ἐσχάρας τινὲς ἀποσπασθεῖσαι καταλείπουσι πλη-
γὴν ἐν πλήρει ἀκμῇ. Οὐδαμῶς παρατηρεῖται πόνος, οἰδημα καὶ
λεμφαγγίαιτις. Ἀλλαχοῦ ἢ ἐπουλώσει ἐπίφραξ δυσμορφίας ὁ-
μοίας πρὸς χιλοειδῆ. Ἐκ τοῦ κληρονομικοῦ οὐδεμία παρατη-
ρεῖται ἰνδιεΐς δυναμὴ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρουσίαν τῶν
ἐλκῶν καὶ μὴ ἀνευρόντες τὴν οὐρίαν διηγηγνώσκουσι ζῆρξιν

γάγγραιναν όρειλομένην εις τροφικὰς διαταραχὰς τοῦ δέρματος. Ἐκείνο ὅμως ὕπερ ὕπερ πάντα τὰ λοιπὰ κατέπλησσε πάντας ἦτο ἡ ραγδαία ἐξίλιξις τῶν γεγονόντων.

Ἀπὸ διετίας καὶ πλέον ὁ ἄρρωστος κατατροχόμενος ὑπὸ τῆς παθῆσεως κατέφυγεν ἐν ἀρχῇ εἰς τὸ νοσοκομεῖον Lariboisière ἔνθα αἱ ἰσχυραὶ διεδέχοντο ἀλλήλας καὶ εὐθύς ὡς ἐπὴρξατο ἡ ἐπούλωσις τῆς μιᾶς νέει ἀνεφάνετο οὕτω δὲ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐξήχθη μέχρι 98. Ἀπὸ τοῦ Lariboisière ἀλληλοδιαδόχως μετέβη εἰς τὸ Saint-Louis, Pitié, Saint-Antoine οὐδαμοῦ ἰσχυσαν τὰ διάφορα θεραπευτικὰ μέσα ὅπως ἀπαλλάξωσι τὸν ἄρρωστον τῆς κατατροχούσεως αὐτὸν παθῆσεως. Αἱ ἰσχυραὶ ἐξηλείφοντο ὅπως ἀναφάνωσιν ἐκ νέου. Τέλος ὁ ἀσθενὴς κατέφυγεν εἰς νέον νοσοκομεῖον ἔνθα τὰ διάφορα συμπτώματα τοσοῦτον ὑπῆρξαν ραγδαία ὥστε ἐξηνάγκασαν τὸν χειρουργὸν τοῦ κατὰστήματος νὰ προτινῇ τὴν ἐπιμήκυσιν τῶν νεύρων ἧτις γινομένη ἀποδεκτὴ ἐξετελέσθη.

Οὐχ ἦττον μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ χλωροφορμισμού ἀρύπνυσιν πόνου ὀρμῆς κατέλαβον τὸν πάσχοντα καὶ πρόσκαιρος παράλυσις παρελθόντις ἐν βραχίει. Ἡ κατὰστας ἐπὶ τινὰ καιρὸν εἶχεν ὁμαλῶς ὅπότε νέει ἰσχυραὶ ἀνεφάνονται καὶ νέει ἀποφάσεις λαμβάνονται ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὁ ἀπὸ τοῦ ὤμου ἄκρωτηριασμός τοῦ βραχίονος.

Μῆνες ὀλόκληροι παρελθον καὶ ὁ ἀσθενὴς τελείως ἰσθμὶς ἀπῆλθε τοῦ νοσοκομείου καὶ οὐδεὶς πλέον λόγος ἐγένετο περὶ αὐτοῦ. Ὅταν μὲ τῶν ἡμερῶν ἐπανέρχεται εἰς τὸ Hôtel-Dieu, φέρων πολλαπλά ἔλκη, κατέχοντα τὸ ἀντιβράχιον, τὸν βραχίονα καὶ τὰ σφυρά. Νέει ἀνησυχία, νέει ἐπιπερωτίσεις. Ὁ πάσχων ἐξετάζεται ἐκ νέου ἀλλ' οὐδαμοῦ νέος τις ἀνεφάνε-

ται δικαιολογεῖται τὴν πάθησιν, οὔτε σφίλις, οὔτε φυματίωσις, οὔτε διαβήτης, οὔτε περιφερικὴ νευρίτις, οὔτε νωτιαία ρθίτις. Τὰ ἀνακλαστικὰ ἔχουσι φυσιολογικῶς. Οὐδεμίαν μυϊκὴν ἀτροφίαν, οὐδεμίαν διαταραχὴν τῆς ἠλεκτρικῆς συσπάσεως τῶν μυῶν. Δὲν ὑπελείπετο εἰ ἡ ὕστερις. Καὶ πράγματι ὁ ἀσθενὴς ἀνέφρων ἐξεταζόμενος ὅτι ἴσχυεν ἐπνευλιγγόμενος τελείαν ἀπώλειαν τῆς συνειδήσεως καὶ ἐν γένει ὕστερικὰς προσβολὰς τίθεται δὲ ἡ ἀκόλουθος διάγνωσις :

« Ὁ ἀσθενὴς οὐδεμίαν τῶν δυνατέων τὰ ἐπιφέρουσι γαγγραινώδεις ἐκδηλώσεις πάθησιν φέρει καὶ ὅτι αὐτὸς οὕτως προκαλεῖ τὰ ἔλκη τῆ βοηθείᾳ καυστικοῦ χημικοῦ ἕγροου.»

Ὅντως πεισθεὶς ὑπὸ τῶν ἐρωτήσεων τοῦ Dieulafoy καὶ σθηνερῶς ἐν ἀρχῇ διαμαρτυρούμενος ἀναγκάζεται τέλος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, βεβαιώσας πρὸ μαρτύρων ὅτι ἦτο ὁ αὐτουργὸς τῆς παθῆσεως ἢν προὐκάλει διὰ ταμχιοῦ βάμβακος ἐμβεδάπτισμένον ἐν πυκνῇ διχλύσει καυστικοῦ νετροῦ μετὰ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποίου ἀπέπλυσε τὸ θιχθὲν μέρος δι' ἀφθόνου ὕδατος ὅπως κατὰστήσῃ ἀδύνατον τὴν διὰ χημικῆς ἀναλύσεως ἐξακριβῶσιν τοῦ δόλου.

Ἡ περιπτώσις αὕτη μακρὰν τοῦ νὰ ᾖται σπανία εἶναι λίαν περιέργος ἡ δὲ ἱατρικὴ φιλολογίᾳ γέμει τοιούτων.

Ὁ Dieulafoy ὀρίλει νὰ εὐλογῇ ἀνάλογον περιπτώσιν πρὸ τεσσαρκακονταπενταετίας περίπου ἐπισυμβάσαν καθ' ἣν δῆλον ὅτι ἐποχὴν προέτατο τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἱατρικῆς ἐπιστήμης ὁ μέγας Trousseau.

Ἡμέραν τινὰ κατὰ τὴν ἱατρικὴν ἐπίσημψιν τοῦ γυναικείου θηλάμου τοῦ Hôtel-Dieu, ὁ Trousseau περιτοχούμενος ὑπὸ πληθῆος φοιτητῶν ἀρκενέεται πρὸ τῆς κλίνης ἀσθενοῦς

ἥτις δικαιωμένη ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ μεγάλου ἀνδρός, προσεποιήθη ὑστερικὴν προσβολήν. Ὁ Trousseau ἐπιλαμβάνεται ἐν τῷ ἄμα τῆς ἰζητάσεως καὶ ἀποκαλύπτει τὸν δόλον, ἀναπτύσσων διὰ μικρῶν τὸν πολυμορρισμὸν τῆς νόσου καὶ θέλων νὰ διδάξῃ ὅτι ἡ ἀνάγκη αὕτη τοῦ ἀπαντᾶν τὸν πλησίον δὲν εἶναι μόνον ἴδιον τῶν ὑστερικῶν ἄρχεται δὲ διὰ τῆς διακρινούσης αὐτὰ πολυμαθεῖς ἀπαγγεῖλων τοὺς στίχους τοῦ Ὁιδίου λέγοντας ὅτι αἱ γυναῖκες τῶν Σοθίων ἀποδειξάμενοι τὴν πρόσκλησιν τῶν Ρωμαίων εἰς τὰς πρὸς τιμὴν των θεοῖσας ἑορτὰς διπλοῦν εἶχον σκοπὸν ν' ἀπολαύσωσι τοῦ θεάματος καὶ νὰ προσφέρωσιν ἐκυτὰς εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν Ρωμαίων ὅτε ἡ μνήμη τῶ ἀρνείται τὴν περιτῆρω αὐτῆς συνδρομήν. Ἀπευθυνόμενος τότε εἰς τὴν περιστοιχιζούσαν αὐτὸν πληθύν τῶν ροιτητῶν λέγει «Τίς ἐξ ὑμῶν δύναται νὰ φέρῃ εἰς τὴν μνήμην μου τὸν μετέπειτα στίχον τοῦ Ὁιδίου;» Καὶ ὁ Dieulafoy ἀρνηγόμενος τὸ ἐπιπέδιον λέγει «οὐδεὶς ἀπαντᾷ δισταζῶ πρὸς σιγὴν καὶ ἀκολουθῶς μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐξαιολουθῶ :

«Spectatum veniunt, veniunt, spectatum unt ipsae».

Ὁ Trousseau ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ζητεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ ροιτητοῦ, τὸν καλεῖ πρ' ἐκυτῶ, τὸν προστατεύει καὶ ἀπὸ τοῦ 1865 ἄρχεται τὸ στάδιον τῆς νεωτέρης τῆς δόξης τῆς Γαλλικῆς ἱπιστήτης.

P. * * *
latrōs

Η ΛΩΡΑ

Εἶναι μελαγχροινή. Τὸ στρογγυλὸν πρόσωπόν της κοσμοῦν μεγάλοι μαῦροι ὀρθόλημοι, πλήρεις ζωῆς καὶ θαγγήτρων. Ἡ ρίς της, ρίς ἑλληνικῆ, κατέρχεται κανονικῶς καὶ καταλήγει πρὸ στόματος μικροῦ, κομψοτάτου, κάτωθιν τοῦ ὁποίου ὑποκρύπτονται δύο σπικὶ μακροχρῆτων καὶ τὸ ὁποῖον πλκισιοῦται ἀπὸ ρόδινα χεῖλη, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐνίοτε ἐπικυθαί μεθίσμαα πλήρης χάριτος καὶ ἀριεῖας παιδικῆς. Ἡ στιλπνὴ καὶ ἐσθένινος κόμη της, πλουσία εἰς βιστρόχους θαυμασίους, στιφκωνίαι ἐπιχρῆτως τὸ σύνολον ἐκείνη τῆς τελειότητος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξήλεσον πολλὰ τοῦ Ὀλύμπου θεοί. Δὲν εἶναι ἰσχνή, ἀλλ' οὔτε καὶ εὐτακρῆ. Δὲν ἔχει παισινὴν κομψότητα, προσεποιημένην, οὔτε κακλισθησίαν ἀτυγχώρητον, ἥτις ἐνίοτε ἀπαντᾶται εἰς τινὰς γυναῖκας. Ἔχει καὶ ἄλλο ἐν ἐκυτῆ, καὶ τὸ ἰδιάζον, τὸ πρωτότυπον, τὸ χαρῖεν. Προσλαμβάνει ἐνίοτε μίαν ἐκρηκτικὴν φιλαριστικὴν ἀσυνήθη, μόνον εἰς αὐτὴν ἀπαντωμένην. Θέλει νὰ ἰδέσῃ, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ θελήσῃ διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο. Ἔχει καὶ πείσμαα παιδικά, εἰς τὰ ὁποῖα παραθλιπουν αἱ οἰκίαι, καὶ τὰ ὁποῖα τῆς προσδίδουν μίαν χάριν ἀπερίγραπτον. Πόσον εἶναι ὠραία ὅταν κάποτε θυμώσῃ.

Συνεκέντρωσιν ὅλην τὴν ἀγάπην της εἰς τὸ μικρὸ της κενερίν, διὰ τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρην τρέφει συμπάθειαν καὶ περιποιεῖται μὲ ἀφωσίωσιν πρωτοφανῆ. Ἀρέσει τὰ ἄνθη εἰς βαθ-

μόν ἀπίστευτον καὶ πολλάκις κίανει μεγάλας θυσίας δι' αὐτά. Εἶναι σχεδὸν πάντοτε εὐθυμὸς καὶ ζωηρὰ, φρίνεται δὲ εὐτυχῆς ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἀπολαμβάνει αὐτῆς εὐχρηστῶς. Δὶν ἐγνώρισε τὸ ὄραϊον πλάσμα, τὴν μελαγχολίαν καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν.

Εὐθύς ὡς ἐγερθῆ τῆς κλίνης διευθύνεται πρὸς τὸν λουτρῶνά της. Ἐκεῖ ἵσταται ὀλίγον πρὸ τοῦ ἡριμοῦντος ὕδατος καὶ ριμβάζει. Εἶτα αἰφνιδίως διακόπτουσα τὰς σκέψεις της, ρίπτεται ἐντὸς αὐτοῦ, ρηγνύουσα κρυγῆν, καὶ πλῆττουσα αὐτὸ μὲ παιδικὴν τρέλλαν. Μετὰ ταῦτα ἀκίνηται καὶ ἀφίνουσα τὸ ὕδωρ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν προτέρην γαλήνην του, θυμαζεῖ ἐκυτὴν ἐν αὐτῷ, ὅπως ὁ κύανος θυμαζεῖ τὸ λευκὸν του πτέρωμα εἰς τὰ ἄργυρα τῆς λίμνης ὕδατα. Διατελεῖ ἐν ἐκτάσει, ὑπερήφανος διὰ τὰ δῶρα, ἅτινα ἡ φύσις ἐπέσωρευσεν ἐν τῇ ὑπάρξει της. Μετ' ὀλίγον ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη, ἀλλ' ἐτι ὠραία καὶ χριεσσα ἐν τῇ ἀπλότητί της, κατέρχεται διὰ νὰ προγευματίσῃ καὶ μετὰ τοῦτο ἀκούεται ἄδουσα καὶ παίζουσα εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον τοῦ ἀγαπητοῦ της «Παλῆτσους».

Αὐτὴ εἶναι τῆς πόλιός μας ἡ ἀφρώδης καλλιπὴ, ἡ κρητοῦσα τὰ σκέπτρα τῆς ἀληθοῦς ὠραιότητος.

Γ. Φ. Δ.

ΣΟΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ

*Κ' οἱ δύο τους γεννηθήκατε ἀπὸ φτωχιά μητέρα,
Κ' ἀπὸ παιδιὰ δουλέψατε σὰν ἄνθρωποι κοινοί·
Κ' οἱ δύο τους ἀγατέλλατε στὸν κόσμο κάποια μέρα,
Καὶ τὴν ἀλήθει' ἀγκάλιασαν σὰ μίνα ποῦ ποιεῖ.*

*Κ' οἱ δύο τους σκορπίσατε μ' ἀγάπη τὸν καρπὸ τους
Χωρὶς γὰ τοὺς τυφλώσαντε τοῦ κόσμου τ' ἀγαθά,
Κι' ὁ κόσμος ὁ ἀχάριστος τοὺς μίσησε, κ' οἱ δύο τους
Ὡσὰν κακοῦργοι ἀνέβηκαν σὲ κάποιο Γολγοθά.*

*Κι' ὅμως ὁ ἕνας ἐκλαψέ πρὶν τὴ ζωὴ τ' ἀφήσῃ.
Ὁ ἄλλος οὐτε δάκρυσε, κι' ὡσὸτον ξεψυχήσῃ
Μπροστὰ στὰ ξέρα δάκρυα στάθηκε, λέε, κορυφός.*

*Ὁ ἕνας εἶπε ἀπλοῦστερα ὅ,τι προείπε ὁ ἄλλος,
Καὶ κάθουμαι καὶ σκέπτομαι ποῖος γάταρ πιὸ μέγας,
Ποῖος γάταρ ὑπεράνθρωπος, ποῖος γάταρ πιὸ γῶς . . .*

ΟΜΗΡΟΣ ΜΠΕΚΕΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΘΟΡΥΒΟΥ

Ἄγχι τὸν θόρυβον καὶ τὴν ἐπίδειξιν. Φαίνεται ἰργατικὸς καὶ δραστήριος, ἀλλὰ μόνον κατ' ἐπιφάνειαν εἶναι τοιοῦτος. Νομίζει καὶ πιστεύει ὅτι πράττει πολλὰ, ἀλλὰ πραγματικῶς οὐδὲν πράττει. Συζητᾷ ἐπὶ θεμάτων, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐσχημάτισε βέβαιον γνώμην, φιλονικεῖ ἀνευ αἰτίου, ἐπιτίθεται διὰ τὴν ἐπίδειξίν. Ἐλαφρόνους καὶ κομπαστῆς, προσπαθεῖ μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ προξενήσῃ ἐντόπωσιν ἀνθρώπου δρώντος μὲ περίσκεψιν καὶ ταχύτητα.

Παρακαλεῖ καὶ εὐχεται ἐκ μέσης καρδίας νὰ πείσῃ θύμα κλοπῆς, διὰ τὴν ἰδίαν τὸ ὄνομά του εἰς τὰς ἐφημερίδας, διὰ τὴν φωνάζει, νὰ διαμαρτυρηθῇ, νὰ ὑβρίσῃ. Θέλει καὶ ἐπιδικᾷ νὰ γίνηται λόγος δι' αὐτὸν, νὰ τὸν ἀκούουν ὁμιλοῦντα, ἐπιπλήττοντα, διώκοντα τοὺς ὑπηρετᾶς του, διαφωνοῦντα μὲ τοὺς πιστωτᾶς του.

Εἶναι ὁ ἀνθρώπος τοῦ θορύβου.

Πάντοτε βιαστικῶς εἰς τὴν ὁδόν, σὰς ὠθεῖ καὶ διεργεταί. Ἐνόστα σὰς χαιρετᾷ ἐσπυρισμένως καὶ διὰ νεύματος σὰς δίδει νὰ ἐννοήσῃτε ὅτι δὲν ἔχει καιρὸν δι' ὁμιλίαν. Δὲν ἔχει καμμίαν ἰργασίαν, ἥτις ἐπαίγει. Ἀπλῶς θέλει νὰ παρουσιαζέται ὡς ἀνεπὶκόως δρῶν εἰς τὰ ὅμιλα τῶν κόσμου.

Ἐπίτηδες φεύγει ἀργὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του διὰ τὴν τρέχῃ

ἵνα προφθάσῃ τὸ ἀτυμπλοῖον. Ἐπιζητεῖ ἱριδᾶς μὲ τὸν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων ὑπάλληλον Κτυπᾷ διὰ τῆς ράβδου τοῦ κοιμώμενον κύμα, ὅταν δὲν ἔχει νὰ πράξῃ τίποτε ἄλλο σπουδαιότερον.

Δὲν ἔχει μυστικόν. Ὅλοι γνωρίζουν τί θὰ πράξῃ, τί ἔχει κατὰ νοῦν διὰ τὸν υἱόν του, τί σκέπτεται διὰ τὴν θυγατέρα του. Θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἐὰν ὅλοι ἐγνωρίζον ὅτι πρόκειται νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην.

Μεγαλοποιεῖ τὰ πράγματα διὰ τὴν ἀνοίξῃ ζητήματα. Δὲν ἀνέχεται τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν γαλήνην ἐν τῷ βίῳ· ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ κινήται, νὰ δράσῃ θὰ τὸν ἀκούσῃτε λέγοντα.

Εἰς τί ὅμως ἰγκρατεῖ ἡ δράσις καὶ ἡ κίνησις αὕτη τοῦ ἀνθρώπου; Ὅχι βεβαίως εἰς τὸ νὰ ἀνέχεται ἀνευ αἰτίου τρεῖς τῆς ἡμέρας τὸν Γαλατᾶν, νὰ ἀγορεύῃ δύο δωδεκάδας μανδουλίαν, νὰ ὠθῇ διαβάσιον τοῦ περιπατητῆ καὶ νὰ ἀνταλλάσῃ ὕβρις μὲ τὸν ἰχθυοπόλην.

Μία ἡμερᾶ ἀναφύεται, ἥτις κατὰλήγει εἰς ἐνόπλους ἐπιθέσεις. Ὅλοι ἀπομακρύνονται. Αὐτὸς πλησιάζει, ἱρευνᾷ, εὐτυχῆς διότι ἔχει νὰ μάθῃ, νὰ ἰδῇ καὶ νὰ διηγηθῇ. Προσπαθεῖ μακίστα νὰ προσκληθῇ ὡς μάρτυς εἰς τὸν σταθμὸν καὶ τότε ἡ εὐτυχία του εὐρίσκειται εἰς τὸ ζεῖνθ.

Εἶναι ἀνάγκη ἀπαράιτητος νὰ ὑπάρχῃ κάτι εἰς τὸ μέσον, κάτι τὸ ὅποιον νὰ τὸν θέτῃ εἰς ἐνέργειαν. Ἡ ὑπάρξις τούτου τὸν κρατεῖ εἰς τὴν ζωὴν. Ἀλλοίμονον ἐὰν καταδικασθῇ εἰς ἀκινήσιαν. Διὰ τὴν ζῆσιν ἔχει ἀνάγκην τοῦ θορύβου, διότι δι' αὐτὸν ἐπλάσθη, αὐτὸς τὸν ζωογονεῖ.

Γ. Φ. Δ.

ΕΔΩ ΚΑΙ ΕΚΕΙ

Λέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ Βατικανὸν εἶναι τὸ μεγαλειότερον καὶ πλουσιότερον ὄλων τῶν κτιρίων τῆς γῆς.

Ἀποτελεῖται ἐκ 14,000 αἰθουσῶν καὶ δωματίων, ἐκ τῶν ὁποίων 9,000 κατέχονται ὑπὸ τοῦ Πάπα, τῶν καρδινάλιων καὶ τῶν καλογήρων ἀκολουθῶν αὐτοῦ, 2,000 εἶναι μουσεῖα ἀρχαιολογικά, γλυπτικῆς, ζωγραφικῆς καὶ θρησκευτικῆς, αἱ δὲ λοιπὰ 3,000 χρησιμεύουσι διὰ τὴν λοιπὴν ὑπηρεσίαν.

Ἐπίσημόν τινα ἑορτὴν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος ὁ Ζ' διήρχειτο, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἀξιοματικῶν του πρὸ τοῦ λόρδου Μάκ-Λάδ.

Οὗτος, συνειθίζων ὑπερβολικῶς εὐχὰς τῷ εἶπεν :

— Εἶχομαι, Μεγαλειότατε, νὰ βασιλεύσῃς τοσοῦτον ὄσον θὰ ὑπάρχη καὶ ὁ ἥλιος.

— Ἀλλὰ, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς, θέλεις λοιπὸν ὁ διάδοχός μου νὰ βασιλεύσῃ μὲ κερί ; . .

Ἐξέλιπον μέχρι τῆς σήμερον αἱ ἐξῆς θρησκείαι: Ἡ τῶν Αἰγυπτίων, ἡ τῶν Ἀσυρίων καὶ Χαλδαίων, ἡ τῶν Φοινίκων καὶ Καρχηδονίων, ἡ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων, ἡ τῶν Δρυϊσῶν, καὶ ἡ θρησκεία τῶν Σκανδιναῶν.

Κατὰ τὸν ἀστρονόμον Χόλδεν οἱ μικροβιώτεροι τῶν ἀνθρώπων εἶναι οἱ ἐπιστήμονες καὶ πρὸ πάντων οἱ ἀστρονό-

μοι. Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς ἐπὶ 7,000 ἀτόμων, ἐνῶ μέσος ὄρος τῆς ζωῆς τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων εἶναι τριάντα ἔτη, τῶν ἀστρονόμων εἶναι ἑβδομήκοντα πέντε, τῶν λοιπῶν ἐπιστημόνων ἑβδομήκοντα τέσσαρα, τῶν φιλόλογων ἐξήκοντα πέντε καὶ τῶν καλλιτεχνῶν πενήκοντα ἐννέα τὰ αἶτια τῆς μακροβιότητος ταύτης τῶν ἀστρονόμων προέρχονται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ζωὴ τῶν ἀστρονόμων εἶναι ἀτάραχος, ἀνετος, γαλήνια. Πολὺ σπανίως ταράσσονται ἀπὸ ἐπιστημονικᾶς ἔριδας.

Ἐν Σερβίᾳ ὑπάρχουσιν μακρόβιοι ἄνθρωποι. Ἡ Ἀμερικὴ ὁμως ὑπερτερεῖ τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό. Ἐκ τῶν λευκῶν ὁ μᾶλλον ἠλκωμένος ἀριθμεῖ 121 ἔτη, ἀλλ' ὑπάρχει εἰς Ἰνδοὺς ἡλικίας 151 ἐτῶν καὶ εἰς αἰθίοψ 146 ἐτῶν. Ἐκ τῶν γυναικῶν ἡ μᾶλλον ἠλκωμένη ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις εἶναι ἡ σύζυγος ἐνὸς Αἰθίοπος, ἔχουσα ἡλικίαν 138 ἐτῶν.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τίποτε δὲν εὐχαριστεῖ τὸν ἄνθρωπον περισσότερο ἀπὸ τὴν συναίσθησιν ὅτι κατάρθωσε ν' ἀποφύγη νὰ διαπράξη ἀνοησίαν.

Σπανίως μετανοεῖ τις διότι ὁμώησεν ὀλίγα, σιγνάκις διὰ τὴν φλυαρίαν του. Λόγιον τετραμμένου καὶ γνωστότατον, τὸ ὅποιον ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει χωρὶς ποτὲ νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἄσε γὰ γέρω τὸ κεφάλι
 Μέσ' στή θερμῇ σου ἀγκαλιά
 Καὶ γὰ σοῦ πῶ τραγοῦδι πάλι
 Ἄπο τὰ χρόνια τὰ παλιά.

Κάθε του νότα θὰ στεναίῃ
 Σὲ κάθε ἦχο καὶ ρυθμὸ
 Θὰ δῆς πῶς ἡ ψυχὴ σπαράζει
 Θὰ δῆς τοῦ πόνου στεναγμὸ.

Σὲ κάθε του στροφή θ.λιμμένη
 Ποῦ αἰῶνι σὰν στεγνὴ προὴ
 Θὰ γιῶσης πιά τί μ' ἀπομένει
 Στὴν ἀγαθὴ μου τῆ ζωῆ.

Εἶν' ὁ σκοπός μου σὰν Λουδοῦδι
 Ποῦ εἶνε ἔρημο, γτωχό,
 Καὶ θὰ σοῦ μάθῃ σὰν τραγοῦδι
 Ἄργα κ' ἐγὼ πῶς ξεψύχω.

ΝΗΣΤΟΡ ΚΟΥΡΤΕΑΣ

Ἡ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΙΣΛΑΜΙΚΗΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ

Αὕτη προκηθίζεται ὑπὸ σημείων καὶ τεράτων ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὀλικὴ τῆς σελήνης ἐκλείψει, ἀλλοίωσις τοῦ κύκλου τοῦ ἡλίου, ὅστις θέλει ἀνατέλλει ἀπὸ δυσμῶν ἀντὶ ἀπὸ ἀνατολῶν, πόλιμοι καὶ ττραχαί, γενικὴ τῆς πίστεως κατὰπτώσις, καὶ ἔλευσις τοῦ Ἀντιχρίστου, καὶ ἐξέφυξις τοῦ Γόγγ καὶ Μαγγὼγ ὅπως καττηρώσωσι τὴν γῆν, μέγας κτηνὸς περιχλύψων τὴν αἰουμένην. Τοιαῦτα καὶ πολλὰ πλείονα τεράστια καὶ σίωνοὶ ἀπίστοι θέλουσιν ἱμποιήται φόβον καὶ ἀθυμίαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, γεννησεί δὲ τταλιπωρίαν πνεύματος καὶ κατὰπόνησιν τῆς ζωῆς, ὥστε ὁ διερχόμενος πλοσίον τινὸς μνημείου θέλει φθονεῖ τὴν ἡμέραν τοῦ τεθνηῶτος καὶ λέγει εἰθε ὁ Θεὸς νὰ κηδύκει νὰ ἔμην εἰς τὴν θέσιν σου!

Τὸ τελευταίον σημεῖον τῆς φθερίας ταύτης ἡμέρας, θέλει δώσει ὁ ἀρχάγγελος Ἰσραήλ διὰ τοῦ ἡχου τῆς σάλπιγγος. Εἰς τὸ σάλπισμα τοῦτο ἡ γῆ θέλει σεισθῆ, φρούρια καὶ πύργοι θέλουσι κατεδαφισθῆ, τὰ δὲ ὄρη ἰσοπεδοθῆ. Ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ θέλει σκοτισθῆ, τὸ στερέωμα ἀρνησθῆ καὶ ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες θέλουσι βυθισθῆ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ ὀκεανὸς εἴτε θέλει ἀποξηρανθῆ εἴτε ἀναβρῆσει, κυλινδρούμενος ἐν πυρίνοις κύμασιν.

Εἰς τὸν ἡχον τῆς τρομερῆς ἐκείνης σάλπιγγος πνηκὸς

θέλει καταλάβει τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ οἱ μὲν ἄνδρες θέλουσι φεῦγε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν, τοὺς συγγενεῖς καὶ τὰς συζύγους τῶν, αἱ δὲ γυναῖκες ἐν φρενιτιῶντι τρόπῳ θέλουσιν ἐγκαταλείπει τὰ θηλάζοντα νήπια τῶν. Τὰ ἄγρια ζῶα τῶν δασῶν καὶ τὰ ἡμερὰ τῆς βοσκῆς, ἀποβάλλοντα τὴν θηριωδίαν καὶ τὰς ἀντιπαθείας αὐτῶν, θέλουσιν περοβισμένα συναγελαζέσθαι.

Ὁ δεῦτερος ἤχος τῆς σάλπιγγος, ἴσεται ὁ ἤχος τοῦ ὀλίθρου. Εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτοῦ, ἅπαντα τὰ ἐν οὐρανῷ, τὰ ἐπὶ γῆς, καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕδασι ἐπὶ τὴν γῆν πλάσματα, ἄγγελοι τε καὶ δαιμόνια, ἄνθρωποι τε καὶ ζῶα, ἅπαντα θέλουσιν ἀποθάναι, ἐξαιρήσει τῶν ὀλίγων ἐκλεκτῶν οὗς ὁ Ἄλλ᾽ξ θέλει ἰδίως διαφυλάξει. Τελευταῖος θέλει ἀποθάναι ὁ Ἄζοκῆλ ὁ Ἄγγελος τοῦ θανάτου. Ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἢ κατὰ τὰς γενομένας ἐπιζητήσεις, ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ἀκατακλύστως βροχὴ θέλει ἐπιῆλθαι μετὰ τὸν ἤχον τοῦτον τοῦ ὀλίθρου. Τότε ἐκ τρίτου θέλει ἠχησεῖ ἡ σάλπιγξ τοῦ ἀρχαγγέλου Ἰσαφῆλ, προσκαλοῦσα εἰς τὴν κρίσιν! Ἄμὲν ὡς ἀκουσθῆ ὁ ἤχος οὗτος, ἔπαυσα ἡ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἀπόστασις θέλει πληρωθῆ ἐκ τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, περιπτωμένων εἰς ζήτησιν τῶν ἰδίων σωμάτων. Τότε ἡ γῆ θέλει ἀνωχθῆ, ἴσεται δὲ πᾶσι γὰρ ξηρῶν ὄψιων καὶ συναρμολογῆ δισκοροπισμένων μελῶν, ὡς καὶ αὐταὶ αἱ τριχες θέλουσι συναθροισθῆ, τὸ σῶμα θέλει ἀποκατασταθῆ, ἡ ψυχὴ εἰσελθεῖ εἰς αὐτό, ὁ δὲ νεκρὸς ἐγερθῆ ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως εὐτελεῖς κατὰ πάντα καὶ γυμνός ὡς ἄγεννήθη. Οἱ ἄπιστοι θέλουσι ἔρπει πρηνεῖς, ἀλλ' οἱ πιστοὶ θέλουσι πορεύεσθαι ὄρθιοι, ὡς πρὸς τοὺς ἐξέχους εὐσεβεῖς, οὗτοι θέλουσι φέρεσθαι μετέωροι ἐπὶ πτερυγοφόρων καμηλίων,

λευκῶν ὡς τὸ γάλα καὶ ἔχουσιν ἱρίππια ἐξ ἐκλεκτοῦ χρυσοῦ. Τότε πᾶν ἀνθρώπινον ὃν θέλει ἐξετασθῆ περὶ ἧς ἐποιήσατο χρήσεις τῶν προσόντων αὐτοῦ καὶ περὶ τῶν καλῶν καὶ κακῶν τῆς ζωῆς αὐτοῦ πράξεων. Παμμεγέθη τρυπάνην θέλει ζυγοστατεῖ ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, καὶ ἐπὶ μὲν τῆς στενῆς πλάστιγγος, καλουμένης Φῶς, τεθήσονται αἱ κακαὶ τοῦ ἀνθρώπου πράξεις, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης, ὀνομαζομένης Σκότος, αἱ κακαὶ. Μία ἄμμος καὶ εἰς κόκκος σινάπεως θέλει ἔξαρκεῖ πρὸς ὑπερσταθμισαί, τὸ δὲ εἶδος τῆς ἀποφάσεως θέλει ἔξαρτασθαι ἐκ τῆς ἐπικρατήσεως αὐτῆς ἢ ἐκείνης τῶν πλαστῆγγων. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην θέλει ἐξατηθῆ ἀνταπόδοσις διὰ πάσων ἀδικιῶν ἢ προσβολῶν. Ὅστις ἠδίκησεν ἐκ τῶν ὁμοίων του ὀφείλει τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ μερίδος ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ καλῶν πράξεων, ἢ ἂν ἔχη το αὐτὰς τινὰς ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὀφείλει νὰ ἀνταχθῆ ἀνχλογον βάρος ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ ἐτέρου. Τὴν δὲ τῆς πλάστιγγος ἐξέτασις θέλει διαδεχθῆ ἡ δακρυμασίς τῆς γεφύρας. Ὅλον τὸ συναθροισθῆν πλῆθος μέλλει νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Μωάμεθ διὰ τῆς γεφύρας Ἐλ Σαράτ, λεπτῆς ὡσεὶ ἀκμὴ σπαθῆς, καὶ διαστρυφύσῃ τὸν κόλπον τῆς Γεέννης, ἦτοι τὴν Κόλασιν.

Οἱ μὲν ἄπιστοι καὶ ἀμάρτωλοι Μουσλήμα, σκληρούμενοι ἐπ' αὐτῆς ἐν σκότι, θέλουσι πῖσι ἐντός τῆς ἀθύσσου, οἱ δὲ πιστοὶ τῆ ἀρωγῆ ἀτινοβολοῦντος φωτός, θέλουσι διαπεράσει μὲ τὴν ταχύτητα τῶν πτηνῶν καὶ εἰσελθεῖ εἰς τὰ Βασιλεία τοῦ παραδείσου. Ἡ ἰδέα τῆς γεφύρας ταύτης καὶ τῶν ἀπιστιῶν μονῶν τῆς Γεέννης ὑποτίθεται ὡς πηγάζουσα, ἐν μέρει μὲν ἐκ τῶν Ἰουδαίων, κυρίως δὲ ἐκ τῶν Μάγων. Ἡ Γεέννα εἶνε τόπος πλήρης παντοίων κακῶν. Τὰ δένδρα ἔχουσι συ-

στρεφόμενους ὄρας ἀντί κλάδων, φέροντες ὡς καρπὸν τὰς καρπὰς τῶν δαιμόνων. Παρλείπομεν τὰ καθέκαστα τῆς ἀπιστίας ταύτης χάρις, ἕτινα ἰξιστοροῦνται μετ' ἐπιπόνου, ἔστιν ὅτε δὲ ἀπερισκόσης λεπτολογίας. Περιγράφεται ὡς συγκειμένη ἐξ ἐπιτὰς στεγῶν μιᾶς ὑπὸ τὴν ἄλλην, διακρινουσῶν ἀπ' ἀλλήλων ὡς πρὸς τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τῶν βυσάνων.

Ἡ πρώτη στέγη προῶρισται διὰ τοὺς Ἀθέους, οἵτινες ἀρνοῦνται τὸν πλάστην καὶ τὴν κτίσιν, καὶ πιστεύουσι ὅτι ὁ κόσμος εἶνε αἰώνας. Ἡ δευτέρα διὰ τοὺς Μκινυχίους καὶ τοὺς ἄλλους, οἵτινες ἀποδέχονται δύο θεῖς ἀρχάς, καὶ διὰ τοὺς Ἀραβας εὐδολοχάτρας τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωάμεθ. Ἡ τρίτη διὰ τοὺς Βρρχμάνους τῆς Ἰνδίας, ἡ τετάρτη διὰ τοὺς Ἰουδαίους, ἡ πέμπτη διὰ τοὺς Χριστικούς, ἡ ἕκτη διὰ τοὺς Μάγους ἢ Γανέβρους τῆς Περσίας, ἡ ἕβδομη διὰ τοὺς ὑποκριτάς, οἵτινες ὁμολογοῦσι ἄνευ πίστεως τὴν θρησκείαν. Ὁ ἄγγελος Θαιμιστή—ὅ ἔστιν ὁ Ἐκτελεστής, πρῶσταται τῆς μονῆς ταύτης τοῦ τρόμου.

Παρατηρητέον, ὅτι ἡ γενικὴ φύσις τῆς Γιέννης καὶ ἡ διαίσεις τῶν βυσάνων αὐτῆς ἰδωκαν ἀφορμὴν εἰς διάφορα σχόλια καὶ ἐρακηνείας μεταξὺ τῶν Μουσλήμων διδασκτῶρων. Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἰσχυρίζονται, εἶνε δὲ καὶ δημῶδες δοξασία, ὅτι οὐδεὶς τῶν πιστευόντων εἰς τὸν Ἀλλᾶχ καὶ εἰς τοὺς προφήτας αὐτοῦ θέλει ἐξαλειφθῆ δι' ἀναλόγων περιόδων καρτερίας, ἀπὸ ἑνεκασιῶν μέχρις ἑνὲς χιλιάδων ἔτων. Φιλανθρωπότεροι τινες μεταξὺ τῶν διδασκτῶρων ἀμρισθοῦσι τὸ ἀτελεύτητον τῆς τιμωρίας δι' ὅλας ἐν γένει τὰς τάξεις τῶν ἀμαρτωλῶν λέγοντες, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶνε πολυέλεος καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ ἄπιστοι θέλουσι λάθει εἰς διδομένους χρόνους

τὴν ἄρεσιν. Οἱ ἔχοντες μεσίτην, καθὼς οἱ Χριστιανοὶ ἔχουσι τὸν Χρ. στὸν, θέλουσι πρῶτοι ἐξαγορασθῆ. Ἄλλ' ἡ ἐλευθερίτης τῶν ἄξιων τούτων σχολιαστῶν δὲν ἐπικτείνεται τόσον μακρὰν, ὥστε νὰ ἐπιτρίψει τὴν ἐν τῷ παραδείσῳ μεταξὺ τῶν ἀληθινῶν πιστῶν εἰσόδόν των, ἀλλ' ἐπιλέγει, ὅτι μετὰ μακρὰν ποινήν θέλουσιν ἀπαλλαγθῆ τῶν βυσάνων των δι' ἀφαισμοῦ ! Μεταξὺ τῆς Γιέννης καὶ τοῦ παραδείσου κείται τὸ Ἐλ-Ἀράρ, ἧτοι τὸ χωρίσμα. τόπος ἰστερημένος εἰρήνης ἢ τρυφῆς, προωρισμένος διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν νηπιῶν, τῶν σεληνιζομένων, τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν παρακλησιῶν τοιούτων ὄντων, οὔτε καλὸν οὔτε κακὸν πρᾶζάντων. Ὁ τόπος οὔτος εἶνε μονὴ καὶ ἐκείνων ὧν τὰ καλὰ καὶ κακὰ ἔργα ἰσοβαροῦσι, καίπερ οἱ τοιοῦτοι δύνανται νὰ γείνωσι δικαίαι εἰς τὸν παράδεισον διὰ τῆς μεσιτίας τοῦ Μωάμεθ, ἅμα ὡς ἐκπληρώσωσι πρᾶξιν τὰ λατρείας βαρύνουσαν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν πλάστιγγα. Λέγεται, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης δύνανται νὰ συνδιαλέγωνται μετὰ τῶν ἐκατέρωθεν γειτόνων αὐτῶν, ἧτοι τῶν μακκρίων καὶ τῶν κατὰδίων, καὶ ὅτι τὸ Ἐλ-Ἀράρ φαίνεται ὡς ὁ παραδεισὸς τοῖς ἐν τῇ καλύσει, καὶ ὡς ἡ κόλασις τοῖς ἐν τῷ παραδείσῳ.

Πέραν Βασιλευσούτης τῆ 20 Δεκεμβρίου 1909.

Ν. ΓΙΑΓΚΙΤΣΗΣ

Καθηγητῆς ἐν τῷ Ζωγραφεῖῳ

Η ΨΥΧΟΚΟΡΗ

Βερριά ! βερριά ! σημαίν' ή καμπανα του χωριού. 'Ο παπας με τή βράχι άπ' τά χρόνια κυρτωμένη και τό κεφάλι σκυμένο, παγαίνει σ' τό σπίτι του νεκρού έχοντας κάτ' άπ' τήν άμπαχάλη του τό κτριτισμένο άπ' τήν πολυκαιρία εύχολόγι του τυλιγμένο με τό πετραχειλι. Οι χωρικοί με τή λύπη βαθειά σ' τό πρόσωπό τους χαραγμένη, μτζευτήκανε σιωπηλοί γύρω σέ μιή πτωχική μιή καθαρή καλύβα πούταν κτισμένη κοντά σ' ένα μικρό ποτάμι πού γοργά γοργά κυλούσε τά κατάσπρα νερά του. 'Από μακρυνά μπορούσε κίνει; ν' άκούση γυναίκες νά κλαίει και παιδιά νά φωνάζουν.

Γιατί σ' έκείνη μέσα τήν πτωχική καλύβα, ό άσπλαγγνος Χάρος άπλωσε τό κοκχλιασμένο χέρι του με τό ματωμένο του δρεπάνι όπλισμένο, κι' έθίρισε τήν παιό άγνή ψυχή, τό παιό ώραιο άνθος του χωριού.

Ντάγγ!!! Ντάγγ!!! Ντάγγ!!! κτυπάει ή καμπάνα και τή βουνά παιό θλιβερή άκόμα άντιλαούνε τήν πένητη αυτήνα του θανάτου μουσική. Σάν πάυση δέ νά κτυπή ή καμπάνα άκούεται ό παπά Νικόλας πού ψάλλει. Μή ή φωνή πού βγάζουν τά γεροντικά του χείλη είναι τόσο πιγνή και τόσο τρέμι άπ' τή λύπη, πού καταντούνε οι ψαλμοί μουρμούρισμα τήν έννοια του Θεού μονάχα αυτή μπορεί νά καταλάβη.

Σιγά σιγά έπροχωρούσε ή κηδεία.

Μπροστά ένα μικρό ξανθό παιδί κρατούσε έναν ξόλινο

σταυρό και βοηθούσε με τήν άθώα παιδική φωνή του τόν παπα σ' τήν ψαλμοδιά.

Πίσω άπ' αυτό έπήγαν' ό παπας; και τέλος έρχούτανε τό φέρετρο.

Τέσσαρα νέα παλληκαρια τό σκυώνανε. 'Ηταν δ' έπάνω ξεπλωμένη, έχοντας σ' τό πρόσωπο χυμένη του θανάτου τήν ώχραδα, μιή κόρη ως είκοσιδυό έπάνω κάτω χρόνια, με κατάρματα μαλλια και τόσο ώραία, πού ούτα αυτος άκόμη ό θάνατος δέν μπόρσει νά τής άρχειρή τήν εύμορφία.

Σ'τά χείλη της έπάνω, άγγελικό χιμόγιο ήταν ζωγραφισμένο, διαχροντα; και νεκρή άκόμα τήν κλωσύνη της καρδιάς της.

'Η χωρικός; τήν είχανε βάνει με τριαντάφυλλα, άσπρα, σάν το χρώμα της; το τωρινό πού της είχε δώσει ό Χάρος; και κόκκινα, σάν κι' έκείνο πού είχε πρώτα, όταν όλο χυρά και ζωή τριγυρούσε μέσα σ' τους κάμπους, σ'τά βουνά και σ'τά λιβάδια.

Πίσω άπ' τό φέρετρο, ό κόσμος; όλος έκλεισε, αυτήνα, πού όταν ζούσε τήν λέγαν αψυχοκόρη.

••

'Α; άνέβουμε κάμποσα χρόνια μπρός, κι' ά; έβλεψέ μιζό μου ό άνταγώστης νά μιλή ποιή ήτανε αυτή ή ψυχοκόρη πού τήν έκλεισε ολόκληρο ένα χωριό.

'Ητανε χειμώνας βρύς. Τά χιόνια έξω πυκνά πυκνά πέφτανε σ' τό δρόμο έπάνω. 'Αγριεμμένος ό Βορριάς φυσούσε και κύρτωνε ως σ'τή γή τά ξιρά των δένδρων κλονάρια πούταν φορτωμένα χιόνι. 'Εκαμνε τόσο κρύο, πού τό μικρό πα-

τάμι του χωριού είχε παγώσει, κι' άκούσανταν τήν νύκτα μακρυά μεσ' τὸ βουνό οί λύκοι νά σούριαζουν. Καί τὰ κοράκια, αὐτά άκόμη, τρομαγμένα, προσπαθοῦσαν νά ύψουσαν καμμιά γωνιά, γιά νά προφυλαχθοῦσαν άπ' τόν άέρα κι' άπ' τά χιόνια.

Είχε νυκτώσει.

Μέσα σ' αὐτήν τήν πτωχική καλύβα πού άντιχοῦσαν σήμερα τόσες φωνές καί κλάμματα, καθούτανε ένας νέος γεωργός κι' ή γυναίκα του.

Ήτανε νεόνυμφο ζευγάρι καί ζούσανε εὐτυχισμένοι.

Ὁ Πέτρος (εἶσαι λέγανε τόν γεωργό) άγαποῦσε σάν τρελλός τήν Λενιώ τήν γυναίκα του. Κι' εἰαίνη ήταν ὅλο άγάπη γιά τόν άντρα της.

Ποτέ άντράγουπο τόσο πολύ δέν άγαπήθηκε. Κ' ή εὐτυχία διακλιζε γι' αὐτό τήν πτωχική αὐτή καλύβα γιά παλατι της. Μισ' τή γωνιά έίκαε μιá δυνατή ρωτιά πού άπλωνε πικνού μάν εύχάριστη ζίστη.

Έκασθονταν κ' οί δυό κοντά κοντά σιωπηλοί, κι' άκούγανε τόν βοριά πού βογκοῦσε. Καί τίποτε άλλο δέν τάραζε τή σιωπή πού βασιλευε μέσ' τήν καλύβα παρά τὸ τρίξιμο πού έίκαμναν τά ξύλα πού κειούτανε.

Κρά!!! Κρά!!! Κρά!!! Φώναζαν έξω ὁ νυκτοκόρρακας. Οὐ!!! Οὐ!!! Οὐ!!! έίκαμε ὁ βοριάς. Μά ένα τῶν ξύλων τρίξιμο ήτανε ὅλη ή άπάντησις της εὐτυχίας σ' τὸ χειμῶνα.

Ένώ ὅμως λυσισμένοι ὁ άέρας φυσοῦσε, άκούστηκε ή θύρα της καλύβας νά κτυπᾷ. Ποιός νάταν άρα γε πού έτολμοῦσε μέ τέτοιο κρῦο καί κακό κειρό μέσα σ' τοῦς δρόμους νά γυρνάη! Ποιός άλλος βεβαίως μπορούσε νάνε παρά κένενας ὄδοιπρος πού νυκτώθηκε σ' τὸ δρόμο καί γύρευε φιλοξενία.

Πρόθυμος σηκώνεται ὁ γεωργός ν' άνοιξη καί ή Λενιώ πέρνει τὸ φῶς σ' τὸ χέρι κι' άκολουθεῖ τόν άνδρα της γιά νά τόν φιλίση.

Άνοίγεται ή θύρα κι' άντι τόν ὄδοιπρό, φαίνεται ένα μικρό κορίτσι, ὡς δώδεκα χρονῶν μί κουριλιασμένα ροῦχα καί τρέμοντας άπό τὸ κρῦο.

— Τί θέλεις κόρη μου, τὸ ρώτησε μέ γλυκά ή Λενιώ.

— Άχ κρῦνω, άπήνητησεν εἰαίνο, καί σάν νά ντραπήκε γιά τόν λόγο πού εἶπε, καταβίβατε τά μάτια του, πού τά ὀθλων' ένα δάκρυ.

Όταν άκουσε αὐτόν τόν λόγον ή Λενιώ, πούχε τόσο καλή καρδιά, τὸ εἶπε νά μπῆ μέσα, καί τὸ κορίτσι μ' ένα αὐχρητιστῶ σ' τὸ στόμα ήθέλησε νά προχωρήσει, μά τόσα εἶχεν ὑποφέρει τὸ καῦμένο, πού δέν ήμπορεσε ν' άνθεξη πια καί έπεσε λιπόθυμο μεσ' τήν αὐλή.

Τρίχει ὁ Πέτρος κι' ή Λενιώ, τὸ σηκώνουν καί τὸ βάζουν σ' ένα ζιστό κρεβάτι έπάνω. Έλαί άρχισανε νά τὸ τρίβουν, καί τὸ κορίτσι σέ κομᾷτι ήλθε σ' τόν έκυτόν του.

Ὁ πρῶτος του λόγος ήταν καί πάλι αὐχρητιστῶ. Τὸ δώσανε λίγο ζιστό ζουμί νά πιῆ καί τ' άρισαν νά κοιμηθῆ κατόπι.

Όταν τὸ πῆρ' ὁ ὕπνος, ήλθ' ή Λενιώ σιγά σιγά κοντά εἰς τὸ κρεβάτι καί μέ τήν προσοχή πού βάζει ή μητέρα όταν ζεντόνη τὸ μωρό της πού κοιμάται, έβγαλε άπ' τὸ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι τά κουρέλια πού φοροῦσε.

Τὸ σκέπασε καλᾷ καλᾷ καί κρέμασε κατόπι έπάνω σ' τὸ κρεβάτι κᾷτι μάλλινα χονδρά φορέματα γιά νά φορέσει τὸ καῦμένο σάν ξυπνήσει.

Όταν τελείωσε πάλι σιγά σιγά σηκώθηκε νά φύγη, μά

είδε μπρός τόν άνδρα της που μ' άνοιγμένη τήν περίμενε άγκάλη. Κατακόκκινη σαν νάχε άμωρτήσαι και τήν πιόσανε μέ τό κειφάλι κάτω, άγκάλιασε κι' αὐτή τόν Πέτρο της. Καί τότε άκούσθηκε, ἡ άγγελική της εὐτυχίης μουσική, ένα γλυκό φιλι γιοματ' άγάπη σ' τό μέτωπό της επάνω ν' άνηχήση. Ὑπῆρχε καλλιτέρα πληρωμή της καλωσύνης της!!

Όταν εἶδ' ἔξω της τό κορίτσι ἦταν βαθύ σκοτάδι άκόμα. Ὁ γεωργός και ἡ γυναίκα του κοιμοῦνταν. Ἀπ' τόν ὕπνο ζαλισμένο άπορούσε πῶς βρισκοῦντανε μίσα σ' αὐτήνα τήν καλύβα. Τῷ φαινόταν σαν ὄνειρο, νά βρισκεται αὐτό μίς σέ ζεστό κρεβάτι και δίχως νά πεινά.

Σηκώθηκε, μέ όταν εἶδε άντίς τῶ χθεσινά κουρελλια που φορούσε τῶ χονδρά φορέματα που εἶχε βάλλει σ' τό κρεβάτι ἡ Λενιώ, μέ μάτια δακρυσιμένα άπ' τήν εὐγνωμοσύνην της, τῶ φόρεσε και πῆγε μπρός σ' τήν εἰκόνα του Χριστου πουταν σ' τόν τοίχο επάνω κρεμασμένη, κι' ἐκεἶ γονατιστή, παρακάλεσε γιά 'κείνους που τήν ἔσωσαν άπ' τήν πείνα κι' άπ' τό κρύο.

Όταν εἰζῶπνηταν ὁ Πέτρος κι' ἡ Λενιώ τό εἶδανε μέ δάκρυα θεριά νά κλαίη.

Ἄλλά μόλις τούς εἶδ' ἐκεἶνο, ἔσκουπισε τῶ δάκρυά του και ἔτριξε ἐφίλησε τό χέρι τους και τούς εἶπε «εὐχαριστῶ».

— Ἄλλ' ἡ Λενιώ, πάντα καλή, ἐγύρευε τό αἴτιο της λύπης του νά μάθῃ και μέ τήν ὀλόγλυκη φωνή της γιατί αὐτά τῶ κλάμματα τήν ρώτησε και διατί μέ τέτοιο κρύο μοναχό ἐτόλμησε σ' τούς δρόμους νά πλανῶται.

— Ἄχ κορίτσει μου, ἀπήντησαν ἐκεἶνο, ἔχω μιά μάννα ἄρρωστη βαρριά, κι' ἡ δύστυχη πεινοῦσε και τίποτε, οὐδ' ένα

ψίχουλο στην πτωχική καλύβη μας δέν εἶχα νά της δώσω. Κι' ἐγώ πεινοῦσα, κρύουνα, ἀλλά δέν ἤμουν ἄρρωστη και βαστοῦσα μέ τήν καυμένη τήν μητέρα μου λυπήθηκα.

Γιά μιά στιγμή ἐσφάλιξε τῶ μάτια της, ὁ ὕπνος πῶς τήν πῆρε νόμισα και εἶπα μιά σταλιά ψωμί νά πάγω νά της φέρω. Εὐγῆλα εἶξω, ἦταν πολὺ βαθύ σκοτάδι, κι' ἔχασα σέ δύο λεπτά τό δρόμο.

Μίαν ὥραν περιπατοῦσα, μέν ζεῦροντας που πάγω. Τῶ πόδια μου ἀρχίσανε νά τρέμουνε και ἔνοιωσα πῶς δέν θά μπορούτα πειά νά προχωρήσω, όταν ἐκεἶ επάνω ὁ Θεός λυπήθηκε τῶ τόσο βασανά μου και μ' εἰδιξε μπροστά μου ένα φῶς, τό σπίτι σας. Ἐκαμα ὄρθρος και προχώρησα. Τάλλα ναι σεις τῶ ζεῦρετα. . . .

Ἄλλά, Θεἰ μου ἡ μητέρα μου, εἶναι τώρα μονάχη, και ὁ ἀνησυχῆ. Πρέπει ναι πρέπει νά πάγω νά δω πῶς εἶναι.

Ἐρριφεν ὁ Πέτρος ένα βλέμμα σ' τῆ Λενιώ, κι' ἐκεἶνη εὐθύς ἠνῶθησε. Σηκώνεται και σέ κομματι μ' ένα χονδρό σ' τό χέρι ἐρχεται δεμάτι. Τῶ βάζει σέ μιά γωνιά και λέγει σ' τό κορίτσι:

— Στάσου μικρό μου, μοναχό νά φύγῃς άπ' ἐδῶ δέν γίνεται. Εἶναι ἡμέρα θά μέ πῆς, μέ ὁ κειρός ἀκόμη πειό πολὺ ἀγρίεψε, τό χιόνι εἶξω πέρτει πειό πυκνό. Καί ὕστερα μονάχη μέ μὴν ἄρρωστη βαρριά μητέρα, τόσο μικρή, δέν γίνεται νά μείνης. Στάσου παιδί μου μιά στιγμή νάλλῃ μαζύ σου ὁ Πέτρος. . .

Μπρός σέ μιά τέτοιη καλωσύνη της ψυχῆς, δέν εἶχε λόγους τό μικρό νά εὐχαριστήση, και μέ τῶ μάτια άπ' τήν εὐγνωμοσύνη δακρυσιμένα, ἐστάθηκε σιωπηλό.

∴

Μπροστά σ'ε μιά καλύβα πτωχική ὁ Πέτρος καί τὸ κορίτσι σταθῆκαν. Μισογυμμένη καί παληά, ὅλο γαριμμάματα ἢ καλύβα, ἰνόμιζες πῶς ἔνα φύσιγμα θ' ἄκουσε τοῦ Βαρικῆ γιά νά τήν ρίξῃ. Ἄνοιζανε σιγά σιγά τήν θύρα καί φάνηκε σί μιά παληά, ἀχόρην στρωμνή ἐπάνω ξαπλωμένη, μία γυναίκα ἀκίνητη, ὠχρά, τὰ χέρια σταχυρωμένα, μ' ἔνα μικρὸ χαμόγελο σ'τὰ χεῖλη της ἰπάνω. Ὅταν τήν εἶδε ὁ Πέτρος, μονομαῖς ἐνόησε ὅτι ἡ ξαπλωμένη ἐκείνη, ἦταν πιὰ ἐν ἄψυχο μόνο κορμί. Καί τὸ οὐκρὸ σ'ἂν ν'ἄνοιωσε σ'τὴ λύπη ποῦχε σ'τοῦ Πέτρου χερσὶ τὸ πρόσωπο, τὸ μέγα ποῦπαθε δυστύχημα.

— Μητέρα μου, μητέρα μου ἐφώναξε καί ἐτριξε κοντὰ εἰς τήν νεκρή.

Γονάτισε, πήρε τὰ χέρια της τὰ δύο, καί ὅλο ἀγάπη, γιομάτη δάκρυα, τὰ φίλουσε. Ἐνῶ ὁ Πέτρος προσπικθῆσε νά κρύψῃ ἔνα δάκρυο ποῦ σ'τὰ ἡλιοκαμένα μάγουλά του ἐκυλούσε.

Κάμποση ὥρα μείνανε κ' οἱ δύο σ' αὐτὴ τὴ θέσι, κατόπι ὁ Πέτρος πήρε τὸ κορίτσι ἀπ' τὸ χέρι καί τοῦ εἶπε :

— Ἐλα μαζί μὲ μὲν, ἐκουράσθηκες, ἄρῃσε τὴν καυμένη τὴν μητέρα σου, σ'εἶν ὕπνο της. Ἐκείνη τῶρα χούχασε. Ἐλα μαζί μὲ μου.

Καί τὸ μικρὸ μὲ μιά παθητικὴ ὑπακοή, μὴ ξιφροντας, καλὰ καλὰ ἐν κοιμούνταν ἢ πέθαν' ἡ μητέρα του ἀκολούθησε τὸ γεωργό, ἀφοῦ ἀκόμη μιά φορὰ ἐφίλησε τὴ μάσκα του σ'τὸ μέτωπο, ἐνῶ ὁ Πέτρος φεύγοντας, μ' ἔνα σημῖο τοῦ σταχυροῦ, παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ γιά κείνην ποῦ ἀπέθανε.

∴

Πέρασαν ἀπὸ τότε ἔξη χρόνια. Ἐξῆ χειμῶνες ποῦ θυμίζανε σ'τὸ κορίτσι τὸν θάνατο τῆς μητέρας της καί τὴν καλωσύνη τοῦ γεωργοῦ καί τῆς γυναίκας του.

Ἀπὸ τότε εἶχε γιά ἐκτοικία της ἐκείνη τὴν καλύβα, τὸν Πέτρο γιά πατέρα της καί τὴν Λευιὴ μητέρα.

Μέσα σ'τὰ ἔξη ὅμως αὐτὰ χρόνια, εἶχε μεγαλώσει καί γένηκε ἡ πιὸ εὐμορφη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ.

Ἡ νότα εἶχε χάρσει σ'τὰ μαλλιά της τ' ὠραίο της τὸ χρώμα. Τὸ χέρι, σ'τὸ πρόσωπό της καί σ'τὸ σῶμα τὴν ἀσπραδα Μάτις εἶχε ὀλόμαυρα, χεῖλη ἀλθρινὰ κοράλλια, ποῦ ἐπαίπαζαν ὀδόντια ὡσάν μαργαριτάρια ἄσπρα. Σ'τὰ μάγουλά της ἔδωκε, ρόδου ὁ Μαῖ; χρώμα. Εἶχε ἔνα σῶμα, ποῦ ἡ εὐμορριά κ' ἡ χάρι τῶχαν πλάσει. Ἀγγελικὴ τὴν λέγανε καί ἦταν τόσον ὠραία πῶς εἶλεγε κίνας μὴν ἦταν ἄγγελος ἀληθινός ποῦ ἀπ' τὸν οὐρανὸν σ'τὴ γῆ μὴς εἶχε πέσει.

Ἄλλὰ καί ἡ καλωσύνη της ὡσάν τὴν εὐμορριά της ἦταν μαγάλη. Μέσ' τὸ χωριὸ ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν γιὰτὶ σ' ὅλους καλὸ ἐκῦτταζε νά κίμη.

Τὸν γεωργό καί τὴν γυναίκα του δὲν ἤξιουε πῶς νά τοὺς περιποιηθῆ. Μόλις τῆς φάνονταν πῶς θά τοὺς εὐχαριστοῦσε κ'ἔτι καί τὴ ζωὴ της ἦταν πρόθυμη νά χάσῃ διὰ νά τοὺς εὐχαριστήσῃ.

Κι' ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἔδωσε παιδί, αὐτὴ ἦταν τὸ παιδί τους ἡ παρηγοριά τους. Τὸ ἀγαποῦσαν καί τοὺς ἀγαποῦσε ὅσον ποτὶ γονεοὶ παιδί δὲν ἀγαπήσαν, κ' ὅσο ποτὶ παιδί γονεοὺς δὲν εἶχε ἀγαπήσει. Κι' ἡ εὐτυχία σ'ἂν νά εὐ-

χαριστήθηκε μὲ τὸν νέο αὐτὸν τοῦ παλατιοῦ τῆς κάτοικο πάντοτε χαμηλοῦσε καὶ καθὲς τῆς χαμηλοῦ ἐπιρροῆς ἀφρονία.

Ἔτσι τὰ ἔξη αὐτὰ χρόνια πέρασαν, μὰ ὁ Θεὸς δὲν θέλησε πολὺ ἀκόμη νὰ διαρκίῃ αὐτὴ ἡ εὐτυχία.

Καὶ μὴν ἡμέρα γερνώντας ἀπ' σὴ δουλειᾶς του ὁ Πέτρος, ἐνοιώσατο βαρὺ εἰς τὸ κεφάλι πόνο. Ἐνόμιζε πῶς ἦταν κρούμα. Μὰ φαίνεται πῶς τοῦ θανάτου του εἶχε σημάζει ἡ ὥρα, γιατί μετὰ δύο μέρες, μ' ὄλα τῆς γυναικὸς του τὰ κλεψύμακα καὶ τῆς ψυχοκόρης τὰ νυχτέρια ἀπέθανε μεσ' τῆς Λειωῆς τὴν ἀγκυλιά. Ἐκείνη ἀπ' τὴν λύπη τῆς τραλλάθηκα καὶ πάντοτε σ'τὰ χεῖλη τῆς εἶχε τοῦ Πέτρου τὸνομα. Ἡ ψυχοκόρη δὲν ἤξευρε παιὰ τί νὰ τὴν καμῆ. Πιόνοντας βαθαῖά μίση σ'τὰ στήθη τῆς τὴν ἴδια τῆς τὴν λύπη προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Μὰ σὲ τέτοια θλίψη παρηγοριὰ δὲν ἔχει. Γ' αὐτὰ σὲ μερικαῖς ἡμέρες ἐπῆγε καὶ ἡ Λειωῆ τὸν ἄντρα τῆς νὰ ἀνταμώσῃ.

Καὶ τότε ἔμεινε ἡ ψυχοκόρη ὄρφανή, πιδ ὄρφανή ἀκόμα, παρ' ὅταν ἔχασε τὴν καθμένη τὴν μητέρα τῆς.

Πέρασαν δύο τρία χρόνια ἀκόμη, μέσκα σὲ λύπη καὶ σὲ δάκρυα, καὶ ὁ Χάρως δὲν ἠθέλησε ν' ἀρίση κίνενα μάρτυρα τῆς καλωσύνης τοῦ γεωργοῦ καὶ ἐπῆρε καὶ αὐτὴν τὴν ψυχοκόρη.

Ντάγγ!!! Ντάγγ!!! Ντάγγ!!! βρασιά, βρασιά, σημαίνει ἡ καμπάνια τοῦ χωριοῦ καὶ τὰ βουναῖα πιδ θλιβερὴ ἀκόμα ἀντιλαλοῦνε τὴν πένθημα αὐτῆς τοῦ θανάτου μουσική. Σὲν παύ-

ση δὲ νὰ κτυπᾷ, ἀκούεται ὁ Παπᾶ Νικόλας, ποῦ γονατιστὸς σ'τὸν τάρο ἐπάνω τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Λειωῆς διάβαζε μὲ τὴν τρεμόσβυστη γερωνικὴ φωνὴ του τῆς τελευταίης εὐχίς ἐπάνω σ'τὰ ψυχο τῆς ψυχοκόρης σώμα.

Κι' ὅταν τελειώσι, κατὰβασαν πλάι σ'τοὺς δύο ἀγαπημένους τῆς νεκροῦ, τὸ λείψανο.

Κι' ὁ νεκροθάπτης καὶ αὐτὸς ἀκόμα, τρίμοντας ἀπὸ τὴ λύπη, ἔριξε μὲ τὰ σκληρὰ του χεῖρα τρεῖς φυκιαριὰς χάμα στ' ὠραῖο πρόσωπο τῆς ψυχοκόρης.

Ὁ κόσμος ὅλος ἔκλαιε. Ἐνόμιζε κένεις πῶς ἴθαπταν τὸ παιδί ὅλου τοῦ χωριοῦ.

Ὅταν δ' ἐγινόμεσι ὁ τάρος χάμα

«Πᾶν καὶ αὐτὴ!»

ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ λυπητερά νὰ λέγῃ . . .

ΤΥΡΤΑΙΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Διὰ νὰ ζῶμεν ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῶν γυναικῶν ὀφειλομεν νὰ πιστεύομεν ἐκεῖνα ποῦ μᾶς λέγουν, διὰ νὰ εἴμεθα δὲ ἐν ἀληθείᾳ νὰ πιστεύομεν τὰ ἐναντία.

Παντοῦ ὅπου ἡ ἀρετὴ ἐξασκεῖ δικαιώματα ἐν τῇ τέχνῃ, τῇ πολιτικῇ, τῇ φιλολογίᾳ—ἡ βία εἶνε σημεῖον παρακμῆς, ἡ δὲ χυδασιότης ἀπόδειξις ἀδυναμίας.

Μ. ΚΟΥΡΤΕΑΝΣ

ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ

Μαράγκισαα τὰ γούλια στὸ ἀρθογιάλι
Ξεψέχῃσι στὸν κάμπο ἢ ἀντηλιά,
Τὰ χεῖλη σου ἦσαν κάποτε κοράλι
Προσμέλουνε τοῦ Ἀγνώστου τὰ φιλιά.

Στὸ δῶμα ἐκεῖ τὸ ἡσυχό, ἀγάλι
Ξαπλώνεται τῆς κέχτας ἡ ἀγκαλιά
Κι' ἀκούγεται ἀπ' τ' ἀντίκρου περιγιάλι
Φτερογύασι' ἀπὸ ἄγρια πονιλιά.

Σαλεύοντας τὰ χεῖλη τὰ παρθένα
Ἀρώτησα τὰ γούλια τὰ χλωμά;
— Μὴν ξέρετε ποῖά ὦρα εἶνε σιμά;

Κ' ἐκεῖνα ἀποκριθῆκαν πεθαμμένα;
— Ὡμέρα! τοῦ χαμοῦ σου ὁ καιρὸς!
Εἶν' ὦρα ποῦ διαβαίνει ὁ χαλασμός!

ΝΕΣΤΟΡ ΚΟΥΡΤΕΛΗΣ

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΡΑΚΜΑΖΟΥΣΑΙ ΛΗΓΟΝΤΟΣ ΤΟΥ Δ' Π. Χ. ΑΙΩΝΟΣ

Ὅτε παρήμαζιν ἐν Ἀθήναις τὸ παλαιὸν κοινωνικὸν καθεστὸς, παρεσκευάζετο βαθμηδὸν ὁ νέος ἀθηναϊκὸς, ἐπομένως δὲ καὶ ἑλληνικὸς κόσμος. Ἐξίπνεεν ἡ ἀρχαία κλασικὴ Ἑλλάς, τὸν δὲ καθ' Ὁμηρον καὶ κατὰ Πλάτωνα κόσμον κατὰ μικρὸν διεδέχετο ὁ κατ' Εὐρωπαϊκὴν.

Ἡ ἐθνικὴ ἐστία μεταβάλλετο εἰς κοσμοπολιτικὴν¹⁾, αὐτὴ ἡ φιλοσοφία ἐτρέπη ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον, οἱ Στωϊκοὶ διέπρεπον καὶ ὁ Ἐπίκουρος ἴδρυν ἰδίαν σχολήν. (306 π. Χ.)

Ἡ πόλις εἶχε λησμονήσῃ τὸ πρότερον φρόνημα, ἀνέωξε δὲ στάδιον εἰς τὴν ἑλληνικὴν μεγαλοφυΐαν, ὅπως ἀποβῆ διεθνῆς, μεταβάλλῃ δὲ καὶ παραγάγῃ τὸν καθ' ὅλον πολιτισμόν.

Ἀναντίλεκτον εἶνε ὅτι ἡ ἀθηναϊκὴ Δημοκρατία ἦτο μοναδικὴ καθ' ἑαυτὴν καὶ ὅτι διὰ παντός θά μείνῃ τοιαύτη ἡ ἱστορικὴ οὐδεμῶς ἄλλης ἐστίας μνημονεῖσι οὕτω μικρᾶς, ἐν ἧ τσαούτη πληθὺς μεγάλων πνευμάτων ἐν αἰδίῳ καὶ ἀθανάτῳ δόξῃ διελαμψέ. Ἀλλ' αἱ Ἀθῆναι δὲν ἦσαν μόνον αὐτὴ ἡ πηγὴ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ πῶς τοιαύτη, ἐν ἧ ἡ πολιτικὴ μετὰ τῆς θρησκείας ἀπρίξ συνείχοντο, μία δὲ τις μεταβολὴ τῆς ἐτέρας τούτων εὐθὺς συνεπήγετο μετα-

1). Ἐ. Κούρτος, Ἑλλ. Ἱστορ. τ. γ. σ. 64 καὶ 1874.

βολήν καὶ τῆς ἄλλης'). Διὰ τοῦτο ἔνθεν μὲν τὰ παλαιὰ ἦ-
θη καὶ ἡ εἰς τοὺς πατέρας θεοῦ πίστις κατὰ μικρὸν ἐξέλει-
πον διαδιδόμενης τῆς φιλοσοφίας, κάκειθεν δὲ ἡ μακεδονικὴ
δεσποτεία ἀπατερμάτιζεν ἐν Χαιρωνείᾳ τὴν ἑλληνικὴν ἐλευ-
θερίαν.

Καὶ ὅμως ἡ παρακμάζουσα ἐκείνη Δημοκρατία μεταβλήθη
εἰς κράτος, στασιωθὲν ἐπὶ τῆς γενικῆς ἐλευθερίας καὶ ἐπὶ τῆς
τηρήσεως τῶν κοινῶν καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων. Ἡ μὲν
πορεία δὲ ἔδειξε ὅτι καὶ ἡ διαγωγή τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ ἦτο
ἀντιθετὸς καὶ ὅλως ἐναντίον τῆ ἱστορικῆς, ἦγουν τῆ κατ' ἀ-
νάγκην ἀναπτύξει τῆς ἑλληνικῆς διανοίας· διότι, λήγοντος
τοῦ δ' π.Χ. αἰῶνος, οἱ Ἀθηναῖοι σφοδρῶς, ἀλλὰ καὶ ματαίως
ἐπολέμησαν τοὺς ἐλευθέρως σκεπτομένους, προσεπάθησαν δέ,
μετὰ τσοκύτης πολιτικῆς ἀπωλείας, ν' ἀποκαταστήσωσι τὸ
περελθὸν κλέος· ἤλπισαν πάλιν ἐπὶ τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς, κατε-
δίωξαν τοὺς μεγάλους φιλοσόφους τοῦ ἔθνους καὶ ἠπειλήσαν
αὐτοῖς θάνατον. Ἄλλ' ὅμως οὐδεμία προσπάθεια, οὐδεμία δύ-
ναμις ἠδυνήθη νὰ κωλύσῃ ἢ ν' ἀναβάλῃ τὴν ἀνατροπὴν, ἡ-
τις ἔμελλε νὰ μετατρέψῃ τὸ ἐν Ἀθήναις ἔθνικόν κέντρον εἰς
παγκόσμιον ἱστίον ἡμερώσεως.

Ἐν τῷ κειρῷ τοῦ ἐν Χαιρωνείᾳ θλιβεροῦ ὀλέθρου δὲν ἦσαν
ἤδη σπάνια τὰ σημεῖα τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ.
Ἡ περιλάλητος παντοδύναμος ἐκκ.λησία, ὁ πυρὴν ἐκείνος, ἐν
ᾧ συνήγοντο οἱ πολλαπλαεῖ ἐνέργειαι τοῦ λαοῦ, ἦτο νῦν ἀσθε-
νὴς καὶ ἀνίσχυρος, ἀπορία ὑψηλοτέρως τινὸς ἀρχεβουλίας.
Ἐἶχον ἐκλείπει οἱ Ἀθηναῖοι ἐκείνοι πολιτικί, περὶ ὧν ὁ Περικλῆς
θαυρακλέως εἶλεγε: «Φιλοκαλοῦμεν γὰρ μετ' ἐντελείας καὶ

1. Βουρχίου, Πολ. εἰκ. τ. Ἀθηναίου, τ.α. σελ. 469 κίε.

φιλοσοφοῦμεν ἄνιευ μαλακίας», καὶ διδάσχοι αὐτῶν ἐγένοντο
ταπεινοὶ τινεῖς ἄνθρωποι, θέλοντες νὰ εἶνε ἀνεξάρτητοι ὁ εἰς
τοῦ ἄλλου.

Καὶ ὅμως, παρὰ ταύτην τὴν πολιτικὴν κατὰπτωσιν τῆς
Πόλεως, ἐπιτελεῖτο ἡ παλιγγενεσία τῶν τότε ἡμερωμένων
λαῶν. Ἡ ἑλληνικὴ διάνοις ἔνθεν μὲν ἐμεγέθυνε καὶ ἐξήπλου
τὴν τοῦ ὄντος κατανόησιν, ἔνθεν δὲ μᾶλλον ἐνεβέβηκεν εἰς
τὸν ἠθικόν καὶ κοινωνικόν βίον. Νεώτεροι θεωρεῖται καὶ συνει-
σθημάτων κατεκυρίευσεν ἤδη τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ, σφίζοντας, ἐκ
τοῦ ναυαγίου καὶ πολιτικῆς αὐθυπερξίας, ὁ τι εἶχεν ἀνθρώ-
πινον καὶ ἀθάνατον, ἐν παραδώσει αὐτὸ τοῖς ἐπιγινομένοις
ὡς πολιτισμὸν τὴν κληρονομία.

Ἡ τοιαύτη μετατροπὴ ἦτο ἱστορικὴ ἀνάγκη, ἡ δὲ τῶν
Ἀθηνῶν πολιτικὴ ἀδυναμία ἦτο ἐπακολούθημα τῆς νέας
πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως. Καὶ ἡ μὲν θρησκεία τοῦ
λαοῦ ἐπὶ πολλοῦ εἶχε λάβῃ θανάσιμον τραῦμα παρὰ τῆς φι-
λοσοφίας· αἱ δὲ τῶς ἀστικαὶ ἀρεταὶ εἶχον ἐξαντληθῆ, ὡς
μηδὲν εἶτι σημερινῶσαι, καὶ πᾶς τις πάντως προέβλεπε καὶ
προῆκεζεν ὅτι τὸ τέλος τῶν συνήθων καὶ τετραμιμένων πα-
ραδόσεων ἤγγιζεν, ὡς περ ἀθόρυβος καὶ ὀλεθρῆς πνοῆς θανάτου.

Ἄλλ' ἂν ἀπέθνησκεν ὁ κλασικὸς ἐκείνος λαὸς ἐγεννάτο ὁ-
μως ὁ Ἑλλητισμός, ὡς νέαι τι καὶ καθολικὴ τῶν λοιπῶν
λαῶν ἡμερώσις. Τὸ θυμῶσιον τοῦτο φαινόμενον παρεσκευάζεν
ἤδη νεωτέρως ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, νεωτέρως καλολογικῆς
ἀρχῆς καὶ θρησκευτικῆς δοξασίας, συνεπίκουρον ἔχον καὶ τὴν
διάδοσιν τῆς ἐπικουρείου φιλοσοφίας. Ἡ φιλοσοφία αὕτη τὰ
μάλιστα ἤρμοσσε τῇ τότε πολιτικῇ καταστάσει, ἐγέννησε δὲ
νέαν περὶ τῶν ὄντων ἀντίληψιν νέαν τινὰ πρὸς τὰ τοῦ βίου

ἀγάπην καὶ ἰδρυσεν τὴν εὐνοουμένην καὶ λογικὴν νεωτέραν ἠθικὴν φιλοσοφίαν.

Ἐν λοιπὸν θλιβώμεθα διότι ἐξέλιπε προωρῶς ἐκ τῆς καθ' ὅλου ἱστορίας ὁ κλασικὸς ἐκείνος ἑλληνικὸς πολιτισμὸς, ὁ περιλαβὼν πᾶν ὅ τι ἀπκράμμιλλον καὶ ἰδανικῶς τέλειον ἢ ἀνθρωπότητος παράγωγι. οὐχ ἦπτον, ὀρθῶς κρίνοντες, ὀρίλομεν νᾶ υπολάβωμεν τὸν θάνατον ἐκείνου ὡς ἑναρξίν (ἄρχ. μένου τοῦ γ' π.Χ. αἰῶνος) τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ καὶ ὡς πεπλαγγενεῖσιν τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος¹⁾.

Δ. ΜΟΣΤΡΑΤΟΣ

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Ὁ πλείτερος ἐφευρέθη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα κατὰ τὰ 1732 π.Χ., ἢ κατασκευὴ τοῦ χάρτου τῷ 1799 ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Ροβέρ, αἱ γραφίδες ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὰ 1803, τὸ τηλεσκόπιον τῷ 1606 ὑπὸ τοῦ Ὁλλανδοῦ διοπτροποιοῦ Ἀππρσέ, τὸ βαρόμετρον τῷ 1643 ὑπὸ τοῦ Τοριτσῶλη, μαθητοῦ τοῦ Γαλιλαίου. Ἄγνωστον τίς ἐφευρε τὰ θερμομέτρον, ἀλλὰ τοῦτο ἐπῆρχε πρὸ τοῦ 1587. Ὁ Γαλιλαῖος τὸ μεταχειρίσθη κατὰ τὸ 1597, δὲν εἶναι ὁμῶς γνωστὸν καὶ ἂν οὗτος εἶναι ὁ ἐφευρέτης αὐτοῦ.

Ἡ ἠρώς βασίλισσα τῆς ἰταλίας ἑλενη

1). Παράβαλ. καὶ τὸν Epicureismo τοῦ Ἰταλοῦ Tregga.

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΕΣΣΗΝΗΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΒΡΙΑΣ

Και πάλιν ο Γαλιόχος και Ένωσηθων και Ένωσίχιος Ποσειδών ραίνεται ότι εξεδήλωσε την όργην αυτού, διασείσας τό εδαφος υπό τε την θάλασσαν, ένθα υπήρχε τό κέντρον και υπό την ξηράν, του τελευταίου κατακλυσμού της Σικελίας και Καλαβρίας. Ο σεισμός αυτός είναι ο έκτος εκ των γνωστών μεγάλων της πολυσειστού ταύτης χώρας.

Ο πρώτος συνέβη κατά τό 1562, ως περιγράφει ο τότε χρονογράφος Σπηνιόλης, όστις και κατέστρεψεν όλοτελώς τό Ρήγιον άνοιξας συγχρόνως έκτεταμένως ρωγμάς και άπέναντι εις την Σικελίαν. Τά θύματτα αυτού εύτυχώς ήσαν όλίγα.

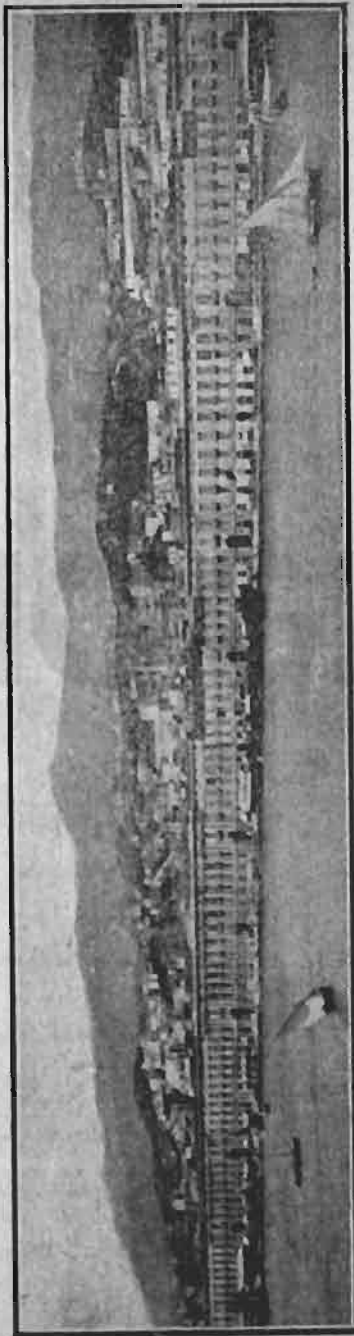
Ο δεύτερος τώ 1702 καταστρέψας όλιγοτέραν περιοχήν γης και ουδέν ανθρώπινον έν, καθ' ότι πάντες έγκλίριος έφυγον εις τάς πιδιάδας.

Ο τρίτος τώ 1743 ισχυρώτατος, διαρκίσας άδικακόπως μέχρι του 1744.

Ο τέταρτος ο της 5 Φεβρουαρίου 1783, όστις εις 24 ώρας ειχεν 64 θανάσις και επήνεγκεν μαγίστην καταστροφήν, ιδίαν έν Μεσσηνή, ήτις και όλοτελώς σχεδόν καταστραφίσαν άνεκτίσθη εκ νέου. Περί τά 2400 θύματτα αριθμούντι κατά τόν σεισμόν τούτον.

Πέμπτος είναι ο του 1905, όστις ήτο μίν άρκούντος ισχυρός, δέν έσχεν όμως θύματτα εις ανθρώπους.

Ο τελευταίος ούτος, της 15 Δεκεμβρίου 1908 θεωρείται ο

ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΜΕΣΣΗΝΗΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

ισχυρώτερος πάντων κχι ὁ καταστρεπτικώτατος, ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνθρωποκτονίαν. Κατὰ τὰς μέχρι σήμερα ἐπισήμους στατιστικὰς οἱ φρονιθέντες ἐν αὐτῷ ὑπολογίζονται εἰς 185000!! Ἄριθμός τεραστίος. Οὗτ' ὁμίγιτος καὶ φοβερώτερος τῶν σεισμῶν τῶν προηγουμένων ἐποχῶν, ὁ τῆς 1 Νομβρίου 1775 κατὰ τὴν 10ην πρωΐην ὤρην καταστρέψας τὴν ἀθηροτατην Λισσαβῶνα, ὅστις 7500 ψυχὰς ἔπειλιν εἰς Ἄδην, οὐδ' ὁ κατακλισμὸς τοῦ Κρικιά, 26 — 27 Αὐγούστου 1803, ἐπελθὼν μετὰ τὴν τρομερὰν ἐκρήξιν τοῦ ὁμωνύμου ἤφριστείου, καὶ καταποντίσας ἀπείρατους χώρας, τοῦ ὁποῖου τὰ θύματα ἀναριθμοῦνται εἰς 60000 χιλιάδας οὔτε ὁ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου 1306 κατὰ τὸν ὁποῖον ἐπίσθη ὀλόκληρος ἡ γῆ τῆς Ἀλάσκας μέχρι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς δυτικῆ παραλίᾳ τοῦ Νέου Κόσμου καὶ τοῦ ὁποῖου τὰ θύματα εἰσὶν ἰσάριθμα πρὸς τὸν τοῦ Κρικιά, δύναται νὰ περιβληθῆ ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωποθυσίαν.

Θεωρῶ περὶ τὸν νὰ ἀνκρίσω λεπτομερεῖς περὶ τοῦ τραγικοῦ θανάτου καὶ τῶν φρικτῶν συμφορῶν, ἃς ἐπὶνεγκιν οὗτος, καθ' ὅτι οἱ ἀνεγνώσται γινώσκουσι τούτους ἐκ τοῦ καθημερινοῦ τύπου. Ἄλλως, τι αἰ δονήσαι ἐξ κλοουθοῖσι καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, καθ' ἣ γάρω τὰς ὀλίγας τούτας γραμμὰς καὶ ἐνταῦθα βεβηλῶς ἐφρημίζεται ὁ ὄθρος τοῦ παραρητάνακτος ψαλμοῦ: «Συνίστατε τῇ γῆν καὶ συνεταραξάς αὐτήν· ἔισαι τὰ θεμέλια αὐτῆς· ὅτι ἰσάλειψθη».

Διὰ δὲ τὸ ἐπιστημονικὸν μέρος τοῦ φαινομένου τούτου σεισμοῦ ἰδοῦ τί ἠδυνήθη νὰ περιυλλέξω ἐκ τῶν περιγραφῶν διασήμεων τῆς ἐποχῆς ἡμῶν γεωλόγων καὶ σεισμολόγων:

Ὁ κ. Λακροά, μέλος τῆς γαλλικῆς ἀκαδημίας, καὶ καθηγητῆς τῆς ὀρυκτολογίας ἐν τῷ φυσιολογικῷ Μουσείῳ τῶν Παρι-

σίον, θεωροῦμενος ὡς ἀθανάτις ὅσον ἀφορᾷ τοὺς σεισμούς, εἶπεν ὅτι ὁ σεισμός οὗτος, δὲν δύνασαι νὰ θεωρηθῆ ὡς ἰσχυρογενής, καθότι οὔτε πρὸ αὐτοῦ οὔτε κατόπιν παρατηρήθησαν σημεῖα δράσεως τῶν πύριξ ἤφριστείων, ἰδίᾳ τοῦ Βεζου-

ΗΡΕΠΩΜΕΝΗ ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΜΕΣΣΗΝΗΣ

βίου καὶ τῆς Ἀτίνης, συγχρόνως δὲ οἱ ἤφριστειογενεῖς σεισμοὶ συμβαίνουσι μόνον πλησίον τῶν ἤφριστείων πρὸ τῆς ἐκρήξεως ἢ συγχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ εἰσὶ πάντοτε τοπικοί, ἐν ᾧ οἱ τοῦ δευτέρου εἴδους, οἱ τεκτονικοί, προερχόμενοι ἐξ ἐγκατακρη-

μνίσμων του ιδάφους εντός της γης, διασείουσιν αυτήν εις μαγάλαις εκτάσεσι, σηματούνται εύκρινώς επί των σειсмоγράφων, ως τουτο συνέβη εις τας κυριωτέρας πρωτευούσας της γης κατὰ τόν σεισμόν τουτον της Μισσήνης και του Ραγίου της Κκλαβρίας. Ετίρηκ ένδειξις ότι ο σεισμός ουτός ήτο τεκτονικός είναι και τό θαλάσσιον κύμα, όπερ μόνον εις τούς δευτέρους σεισμούς, συμβαίνει.

Ο καθηγητής Ρίτσος, διευθυντής του Αστεροσκοπείου της Μασσήης, έστις μόλις έσώθη μετά της συζύγου και του υιού αυτού άρρηγίται ότι δύο έλαφρσι δονήσεις άρύπνισαν αυτόν και κατώσθωτε κα εξέλιθη της οικίας αυτού, ότι έπηλθεν ή μεγάλη καταστρεπτική δόνησις. Έν τω καταρρεύσαντι άστεροσκοπείω υπάρχουνσι λέγει έργαλεία, τά όποια θά εξυχθώσιν άνέπικρα, διότι είναν έγκλεισμένα εντός άντισεισμικού θόλου. Αί δονήσεις ήσαν κυματοειδείς εις τό τέλοσ και ίνετυπώθησαν αύται επί του ιδάφους της Μασσήης, όπου υπάρχει έξοχρσι 2 λιθοστρώτων, παράλληλως πρός άλληλα κειμένων και άπεχόντων περί τά 300 μέτρα άπ' άλλήλων. Κατ' αυτόν ή έκκρηγίσις πυρκαϊή δέν όφείλεται εις τήν άνάφλιξιν του άεροφυλακίου, ως έγκριθην αί έρημερίδες, άλλ' εις τας εις πέτρηλικίου λογιείας, αί όποιαι κείουσι δι' όλης της νυκτός έν Μασσηνη, άκριθώς ίνα έν ώρη σεισμού χρησιμοποιθώσιν αύται.

Ο καθηγητής της σεισμολογίας Όδδόνι, μεταβάς εις τό άστροσκοπεϊόν της Μισσήνης εξέθαψι τό μέρος ένθι εύρίσκατο ο σεισμογράφος του συστήματος Βιτσαιντίνη και περίλαβεν εξ αυτού τόν χάρτην, έρ' ου υπάρχει τό διάγραμμα της πορείας του σεισμού. Ουτός ήρξατο τη 5 ώρη και 25' της πρωίας. Και κατ' άρχάς μιν αί δονήσεις αυτού ήσαν έλαφρσι και συνε-

χείς άπό δέκα εις δέκα δευτερόλεπτα. Κατόπιν έπηλθεν ήρμία, μεθ' ήν συνέβη ή μεγάλη και καταστρεπτική δόνησις διαρκείσασα 12". Είτα συνέβησαν και άλλαι δονήσεις, ένιοτε άκοούντως ίσχυρσί, ών τό διάγραμμα υπάρχει επί του χάρτου μέχρι της μεσημβρίας της 15 Δεκεμβρίου, καθότι ή μηχανή του ώρολογίου του σεισμογράφου μέχρι της στιγμής εκείνης είργάσθη. Η καταστρεπτική δόνησις ήτο καθέτος: εκ των άλλων όμως υπήρξαν και τινες κυματοειδείς, ως τουτο εκ του έν λόγω σεισμογράφου Βιτσαιντίνη αναφαίνεται, όστις περιλαμβάνει 4 γραφίδας, 1 διά καθέτους δονήσεις, 1 διά κυματοειδείς, 1 πρός σημείωσιν της διαρκείας των δονήσεων και 1 δεικνύουσαν τήν ώρην καθ' ήν συνέβησαν αί δονήσεις, άπό 10 εις 10 δευτερόλεπτα.

Περαιώνων τήν σύντομον ταύτην περί του τρομερωτέρου της Ιταλίας σεισμού της 15 Δεκεμβρίου 1908, δέν δύναμαι να παραλείψω τούς ώρκίους στίχους του άπαρχμύλλου Γ. Σουρή δημοσιευθέντας έν τω αΡωμηφώ της 20 Δεκεμβρίου 1908.

Ολέθρου δαίμονες πηδοούν άπό της γης τά βόθη
και γίνεται ένς χαλασμός, που δέν τόν φθάνει θρήνος
κόσμος παληός έχάλασε, κόσμος παληός έχάθη,
και νέος άλλος έρχεται γιά να χαθή κ' εκείνος.

Τη 8 Ιανουαρίου 1909

N. ΒΟΥΡΟΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝΕ

Στην ίδια πάλι τη μεριά
γλυκά αγάπης λόγια
τά ανεπήρανε θλιβερά
θανάτου μυρολόγια.

[ἀπό τὴ συλλογὴ μου]

Καὶ ξαναγύρισε στοὺς ἴδιους τόπους, καὶ ξανάδε τῆς ἴδιες
στράτες. τὰ δέντρακια, τὸν ἀνάλαφρο σὲ γαλκίνα χρώμα οὐ-
ρανό, κ' ἔνοιωσε θλίψη μεγάλη, πόνον ἀνέκφραστο νὰ τοῦ ξε-
σχίσει κομμάτια τὴν καρδιά, ὅταν ἀντίκρισε τ' ἀγαπημένο
του περιγιάλι, γιὰ τῆς ξεχωριστὲς ἐλπίδες ποῦ ἐχρυσοτε-
ρούησαν κάποτε γύρω του, γιὰ τίς νεκρωμένες πιά ἐλ-
πίδες ποῦ κάποτε ἐγλύκαναν τὰ στήθια του.

Ὡ, τὸ τρισαγαπημένο του περιγιάλι! Ὡ, τῆς ἀρθα-
στης ὠμορφιάς του!

Ἀφροστιφανωμένο ἐκύλαγε τὸ κῆμα κ' ἰχθυίδευε τὴν ἀ-
μουδιὰ κ' ἰξανακυλούσε πάλι στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μεγάλης
θάλασσας, γιὰ νὰ γυρίσει μὲ κινουόργια χεῖδια στὴν ἡτυχη-
ν ἀμουδιὰ.

Ὡ, πανέμορφο περιγιάλι!

Πόσα γλυκὰ ὄνειρα δὲν τοῦ θύμνησε πλάις στιγμῆς ἀξέ-
χαστες δὲν ξαναγύρισαν στὴ θλιμμένη του ψυχὴ!

Ὡ, πανέμορφο περιγιάλι! . . . πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ; . . .

ὄλα, ὄλα χαθήκανε, ἰσθύσαν ὄλα σὰν τὸν ἀφρό ποῦ χάνεται
καὶ σβύνει σ'τὴν ἀμουδιὰ σου!

Ὡλα!

Τὰ λογάκια τῆς ποῦ σὰν προσευχὴ μπροστὰ σ' ἀγίω-
τικὴν εἰκόνα ἔλεγαν τὰ ὀλοπόρφυρα χεῖλάκια τῆς, τ' ἄρ-
παξιν ὁ μανιαμένος σίφουνας τοῦ πόντου κ' ὁ ἀντίλαλος φέρ-
νει καὶ σκορπίζει τώρα τὸ μονότονο κ' ἀκρίσιο τοῦ Γκιωνῆ
καρῆζιμο.

Ὡλα, ὄλα χαθήκανε, ἰσθύσαν ὄλα σὰν τὸν ἀφρό ποῦ
χάνεται καὶ σβύνει στὴν ἀμουδιὰ σου!

Καὶ τί νὰ πρωτοθυμηθῇ ὁ ἄμοιρος! . . .

Τὰ ὀλόθερμα φιλιὰ τῆς, τοὺς φρεντοὺς γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς
ὄρκους, τὸ παράπονο ποῦ ξέφουγεν ἀπὸ τὰ στήθια τῆς καὶ
τὸ σιγοκλάψιμό τῆς γιὰ τὸ φέβο ποῦ τὴν ἐκυρίευε μὴ καὶ
χαθῇ μιὰ μέρα ἢ ἀπέθανε, ὅπως ἔλεγαν εὐτυχία τῆς, ἢ
τὸ τριμούλιασμα ποῦ ἔνοιωσε στὸ σπύζιμο τοῦ τρυφεροῦ χω-
ριοῦ τῆς. Τί νὰ πρωτοθυμηθῇ;

— Θὰ φύγεις, γλυκεῖά μου ἀγάπη, θὰ χωρισθοῦμε—
τοῦ ἐψυθύριζε—καὶ ποῖος ποτὲ ξέρι, ἂν θ' ἀνταμωθοῦμε πάλι
καὶ πότε. Μὴ μὲ ξεχνῆς! Στὸ δρόμο ποῦ θὰ πάρη ὁ
καθίνος μας, ἂς θυμάται ὁ ἓνας τὸν ἄλλον κ' ἂς θυμηλιώ-
σουμε τώρα μὲ τὰ ὀλόθερμα φιλιὰ μας τὴν παντοτινὴν εὐ-
τυχία μας. Δὲν ἔνοιωσα μὴ αὐτὶ καὶ θὰ νιώσω ἀγάπην ἄλλην
ἀπ' τὴ δική σου. Τὸ μεθυστικὸ ἔρωμα τῶν φιλιῶν σου θὰ
σκορπιέται παντοτινὰ στὰ χεῖλη μου, καὶ οἱ στιγμῆς οἱ
ἀνέκφραστες ποῦ γίνονταν στὴν ἀγκαλιὰ σου τὴ θερμὴ
μου ἐψυθύριζε τὰ μυστικὰ τῆς ἀγάπης σου λόγια, θὰ
μείνουν ἀλησμόνητες γιὰ μένα. . . . Ὡ, γλυκεῖά μου ἀ-

παντοχὴ ! . . . Για μίνα θάσαι τὸ φωτεινὸ τ' ἀστὲρ, ποῦ
θὰ φωτίξῃ τὴ διαδρα μου· θέλω πάντῃ νὰ μὴ θυμᾶσαι καὶ
μόνο γιὰ μίνα νὰ δακρύζουσι τὰ γλυκὰ, τὰ ὄνειρεμένα
μάτια σου !

Καὶ νᾶξεραι πανέμορρο περιγιάλι !

Ὅλα, ὅλα χαθήκασι ! Ἐβύσαν ὅλα σὺν τὸν ἄφρο ποῦ χά-
νεται καὶ σβύνει στὴν ἀρουδιά σου !

Στὴν ἴδια δροσάτιν ἄκρη ποῦ σπαζοῖ τὸ κῶμα σου, καὶ
ποῦ ἐνόμισα, πῶς εἶχε θελιώσει τὴν εὐτυχία του, χύνει
τὸ ἥπικρό του δακρυ γιὰ τὴ μαύρη ἀπιστία της. Ἀσημονιάς
μαυρίλα ἐσάρωσεν ἀπὸ τὴν καρδιά της τὴν εἰκόνα του καὶ
λογισμοὶ ζῆνοι πιά γι' αὐτὸν κυριεύουσι τὴν ψυχὴ της.

Τίποτε ἀπὸ τὴν πρώτη χαρὰ κ' εὐτυχία δὲν ἐσώθηκε . . .
τίποτε . . . ὅ,τι κ' ἂν πύργωσεν ἡ μεγάλη του καρδιά,
ὅλα [τὰ νεκροπύρικαιν ἡ μαύρη ἀπιστία της καὶ πέρα,
ξέμακρῃ ὁ ἀντίλογος φένει καὶ σκορπίζει τὴν τὸ μο-
νότονο κ' ἀπίσιο τοῦ Γκιωνῆ κρᾶξιμο.

Ὡ, πανέμορρο περιγιάλι ! . . . πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ ; . .
ὅλα, ὅλα χαθήκασι, ἔβυσαν ὅλα σὺν τὴν ἄφρο ποῦ χά-
νεται καὶ σβύνει στὴν ἀρουδιά σου.

ΝΕΣΤΩΡ ΚΟΥΡΤΕΑΣ

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Εἰς τὴν γυναῖκα δύναται τις νὰ διακρίνῃ τρεῖς ἡλικίας
διαφόρους ἀνγχορόνως: τὴν ἡλικίαν τὴν ὁποίαν λέγει ὅτι
ἔχει, ἐκείνην τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι ἔχει, καὶ τέλος ἐκείνην
τὴν ὁποίαν πραγματικῶς ἔχει. N. K.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀγγελιῶν, αἵτινες ἐπετρούργησαν μετὰ
τὴν 1ην Ἰανουαρίου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ καταχωρισθῶσιν
ἐν τῷ κατωτέρῳ καταλόγῳ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει

Εὐχεταὶ προητιθὶ τῶν κ. κ. Ἀδελφῶν Παπαηλίδων.

Βασίλειος Σακεβούλης, Ἀλέξανδρος Στεφόπουλος, Ἰωάννης Κρη-
σόπουλος, Σταύρος Κορόπουλος, Δημόσθ. Μολιρίσης, Ἀλέξ. Μελι-
σης, Ὀδυσ. Φραντζέττης, Παρθέν. Μπαχάρ, Νικόλαος Παντζήρης,
Π. Ἀντωνιάδης, C. Rosolatto, I. Στεφόπουλος, N. Ἀλτζιτζόγλου,
Γ. Ἀβρααμίδης, Σ. Δουγιουτζίγγλους, Γ. Ζακύντος, Γ. Πουλίσης,
Μαζιλούνης, Ε. Ἀγιαντζόγλου, Γ. Γεωργιάδης, Κ. Σισκίδης, Θ.
Βασιλάδης, Μ. Τιβέριος, Σ, Ἀλέξ. Θεολόγος, Κ. Βλαστός, Γ.
Ἀντωνιάδης, Θ. Βασιλάδης, Α. Μαυρομάτης, Γ. Χούλης, N.
Ἀλτζιτζόγλου, I. Ἠλιάδης, I. Γαϊόχας, N. Χαλκούσης, Κ. Πικ-
παζιγγλους, Γ. Πρωτόπαπας, Φ. Βάρκας, Α. Δαμαλάς, Σ. Βαρ-
κούλης, Π. Ἰωαννίδης, Κ. Μαδέλλης.

I. Ραφαηλίδης, Α. Ἀγαπητῆς, Ἀγ. Ἀποστολίδης, Ἰωάννης
Δρακόπουλος, Κ. Πορφύρας, Β. Ὁλιανδης, Εὐρ. Μπέλλης, Β, Γ.
Διολέττης, Σ, Κ. Μακρίδης, N. Αἰσώχρης, I. Στεφόπουλος.

Χρῆστος Γαϊκάς, Α. Βογιατζῆς, Δημ. Σαραντάρης, Εὐάγγ. Ζίρ-
βανος, Π. Α. Σαρρῆς, Ἀλέξ. Λαμπρίδης, Κ. Λαμπρινός, Κ. Μετα-
τζῆδης, Σ, I. Βιλαπιδης, Α. Ἀμφραντῆ, 10, Παῦλ. Λαουτάρης, Σ,
Στ. Γρηγοριάδης.

Ἄσπ. Σουλ. Γενιέλης Α. Ἀλούπης.

Ε. Κεραυτοῦ, 4, Ἰατρὸς Παπαδόπουλος.

Α. Βασιλάκης Θ. Παπαϊορδανίδης.

Λύκειον Χατζηγεωργίου 30, Ἰω. Σκακκαριδῆς 5, Γ. Ἀποστολίδης 3, Π. Παλαιολόγος 5, Π. Σπυριδῆς 13, Γ. Σπυριδῆς 8, Π. Μελετιόπουλος 5, Σ. Βραχάκης 5, Α. Ἄσπ. 5, Ι. Ληγάκης 5, Ι. Βαλαβάνης, Γ. Σαντορινιάτος 5, Θ. Μέντζος 10, Κ. Μουλλάς 10, Ο. Γκουλόγλου 5, Κ. Ἀντωνιάδης 5, Ι. Φιλιάς 5, Κ. Ἀντόπας 10, Α. Παπαγιάννη 10, Α. Σινῆτος 5, Α. Πανσιδῆς 10, Κ. Δεπύττα 5, Ι. Καβύλλας 10.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Μ. Δημητριάδου.

Σ. Ἡλιάδης, Στ. Βροντίσης, Π. Ἀλεκτορίδης, Μ. Αἰθαρειδῆς, Ι. Ἀναγνωστόπουλος, Δ. Τριανταφυλλίδης, Δ. Α., Νικόλ. Κουτζούδης, Σαφειγιάννης Μ. Ντάλλας, Samathiraky, Ἡλ. Ἡλιάδης, Χ. Χ' Θιόδωρος, D. Chaviasas.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Α. Ξανθοπούλου.

Δ. Ξανθοπούλος, Ἰσπ. Χιλιτόπουλος, Δημ. Ἀναστασιάδης, Ἄλ. Καψάλης, Ἄνκστ. Περβανίδης, Ι. Πανῆς, Ἰσπ. Σαίσογλου, Γεώργ. Κίτσαρης, Χρ. Μπεκίς, Γ. Κανοναρχόπουλος, Χρ. Κεταλίδης, Γ. Σ. Χρηστίδης, Κ. Μυργαλῆς, Ι. Μυλλόπουλος.

Εὐγενεὶ φροντίδι τῆς κ. Ἐλ. Σ. Μαραήλογλου.

Ἄ. Σινιόπουλος 2, Σ. Τελλόγλου, Ν. Νικολαΐδης, Ι. Παπαδόπουλος, Μ. Στελιανίδης, Μ. Ἰωαννίδου, Α. Γαβριηλίδης, Ἐλ. Σουκούρογλου, Μαραήλογλου 3, Κ. Ἀναγνωστίδης.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Η. Νικολαΐδου.

Γ. Μοσχοῦδης, Ε. Ἀντωνιάδης, Κ. Σισκίδης, Α. Ἀφεντούλης, Γ. Λεβανόπουλος, Ἄντ. Σέρραλης, Ι. Ἰωαννίδης, Ἀδελφοὶ Κετάνη,

Δ. Πατριάνος, Σουλ. Δουπέλης, Δ. Κεκές, Η. Νικολαΐδης, Ι. Ἀναστούζης, Δ. Ἀθουλιδῆς.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Ἰωάννου Σακελλαριδίου.

Ι. Σκακκαριδῆς, Κωστ. Μηλῆς, Μηχ. Καμπανῆς, Ἰωάν. Σεῦρας, Ἄπ. Καριτζιδάκης, Μηχ. Φακουλαριδῆς, Νικ. Περβανιάδης, Ἐμμ. Σταυρινός, Δημ. Βῆθος, Κωστ. Ρηγόπουλος.

Εὐγενεὶ φροντίδι τῆς κ. Ἐλ. Καλογερά.

Ν. Παπαγιαννόπουλος, Ἐλ. Καλογερά, Ἐλ. Ἰαμίου, Τ. Βιτζεντίνη, Β. Γεωργιάδου, Ἄγ. Καλογερά, Μ. Καλογερά, Στ. Καλογερά, Ἄλ. Ζῦτος.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Εὐθ. Λεβαντή.

Εὐθ. Λεβαντή, Α. Μουσιπιάδης, Σ. Βιδούρης, Στ. Μποδῆς, Α. Σκακαβιδῆς, Ριζοῦτις, Σ. Καραπαναγιώτης, Χρ. Λάμπρος, Χρ. Γιότκας, Ζ. Σούρας, Ἰσαβέλλα Γεράζδου.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Χρ. Πολυζώη.

Χρῆστ. Πολυζώης, Ασωτίδης Ζώης, Κ. Τσακλίδης, Ν. Φ. Νικιθῆς, Ἄντ. Ἀντωνιάδης, Γ. Τζεκουπέζης, Ἄγγμ. Πλινθόπουλος, Γ. Βεργόπουλος, Πρ. Ἰωσηφίδης, Κ. Μηνῆς.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Ἄντ. Ράλλη.

Β. Μ. Ἰορδανιάδης, Ἄντ. Ράλλης, 4, Η. Honegger, Hen Honegger, Bern Corpi, Σ. Πολυχρονιάδης, C. Vitalis.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Νικολάου Εὐσταθιάδου.

Β. Πουλίδης, Γεωλιάκης, Χρ. Οἰκονόμου, Δ. Παντελής, Ἀδελφοὶ Μιμηγιόπουλοι, Ν. Τσελέλης, Χωρμ. Λαμπούκας, Νικ. Εὐσταθιάδης.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Ν. Βούρων.

Ὁ Σάββατος Μ. Κλεόβουλος, 2, Ἀνώμαλος, 2, Α Δελιστάσιος,
Π. Ἀναστασιάδης, Δ Οἰκονομίδης, Μ. Αἰθιωνόπουλος, Ν. Β. Ἐβρος, 2.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Βασιλείου Παντελῆ.

Ἀντώνιος Ἀρβανίτης, Α. Παντελῆς, Β Παντελῆς, Ν. Γ. Κυριακίδης 5, Γ. Λολοσκόγλου.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Η. Μπεκέ.

Γ. Ἀνακιδίτης, Ι. Χωδῆς, Β. Σαμψωνίδης, Π. Παυλίδης, Π. Πατσιλλάς, Β. Ἀδαμαντίδης, Ἀλέκος Βασιμαδζίδης, Η. Μπεκέ, Ἀλ. Κάζογλου, Ἀγ. Δαίδλο.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Η. Κηρλή.

Σ. Τσιτσῆ, Η. Λαμπριδῆς, Α. Μιτάλλος, Σ. Μαντοκεφαλός, Ι. Ἐμμανουηλίδης, Φλ. Νοτάρη, Η. Κηρλή, Α. Καρτασακάκης.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Μ. Λαμπριδίου.

Ν. Μαρκόπουλος, Γεώργ. Ξηρουδάκης, Σχολικὴ Βιβλιοθήκη Ἐμπειρικῆς Σχολῆς Χάλκης, Εὐάγγελος Μάνος, Μάρκος Λαμπριδῆς.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Η. Ἀρηρά.

С. Pandelidēs, Ν. Varvakis, Ἡλ. Μωυτῆνας, Γ. Χατζόπουλος, Η. Ἀρηρᾶς, Δ Σιγάλας, Α. Σοφικῆς, Γ. Σουδατζόγλου.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Α. Βορίδου.

Θ. Αεοντῆς, Σ. Στάγκος, Σ. Καρυοφίλλης, Ι. Χατζηγιάννου, Ι. Ἡλιάδης, Α. Βορίδης.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Ν. Αἰζαρίδου.

Ν. Λαζαρίδης, Σ. Γούναλης, Ν. Κυπαρίδης, Κ. Λευρολίβανος, Α. Μαρκόπουλος, Δ. Πατριδῆς.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Γ. Τζικαλιώτη.

Ἰωάννης Γ. Βαμβακῆς, Εὐτυχία Ι. Βαμβακοῦ, Γ. Τζικαλιώτης, Α. Θεόδωρος δης, Θ. Ἰλαρίδης, Ι. Βαρζιλιάτ.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Θ. Χουρμούζη.

Κ. Χιοῦς, Ι. Ε. Στρατηγόπουλος, Σπύρος Θιοχάρης, Ὁδ. Σαχίνης, Θ. Χουρμούζης.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Ἐπ. Ἀναστασιάδου.

Ἐπ. Ἀναστασιάδης, Εὐλ. Ἀναγνωστίδης, Θεμ. Ἀποστόλου, Γ. Πατρῆς, Η. Σπηλιοτόπουλος.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Ὁμήρου Μπεκέ.

Ἀλέκος Βιτάλης, Κ. Ἀδρασδῆς, Βασίλειος Βιτάλης, Παναγιώτης Μπεκέ, Ἀλεξάνδρος Λαζαρίδης, Ἰωάννης Λαζαρίδης.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Ἀντωνίου Σιώτη.

Ἰωάννης Σιώτη, Αἰκατ. Σιώτη, Ἀντ. Σιώτης, Α. Βαλασιδάκης, Ἐλ. Δημοπούου, Αἰμιλία Η., Θ. Νικολαΐδης, Η. Ψαλίδης, Φ. Μασλημίδου.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Η. Κομηροῦ.

† Γερμανός Η. Σερηνόπουλος, Ἀρχ. Ἰωάννης Εὐστρατίου, Β. Ἀντωνιάδης, Η. Κομνηνός, Θ. Φωτιάδης, Γ. Πρωγάδης.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Α. Κασμάτη.

Ἀντ. Ἀλβέρτης, Ι Κυψώτης, Μ. Ἡλιδῆς, Ἐλ. Ἰατροῦ, Ἀντ. Τσιτσόπουλος, Ἀντ. Σούτης, Α. Κασμάτης.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Ἀγ. Καλιέρα.

Κ. Μακρίδης, Ἀγ. Καλιέρας, Η. Τσελέντης, Σουλιδῆς, Λελεδάκης.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Σάββα Σεργίου.

Σάββας Σέργιος, Κ. Πραξιάδης, Κ. Ζαχαρίου, Ν. Βικέλας, Πλ. Λιούδης, Κ. Γεωργιάδης, Σ. Βιζύρης, Σταυρίδης.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Γ. Λογαρίδου.

Ἄλ. Καλογερόπουλος, Κ. Ἰωαννίδης, Γ. Λογαρίδης, Χαρ. Ἀγρίνου.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Νήφωνος Σουβατζόγλου.

Ἀντώνιος Μπέλλας, Δημ. Λαγκαδάκης, Π. Πετρόπουλος, Ἰωάν. Ἀνθόπουλος, Ἀρχιμ. Ἀθ. Γεργόλης, Νεόφυτος Σ. Μάτακος, Σωτήριος Κωνσταντίνου, Ἀντώνιος Χρυσοστράτης, Αλέντιος Κωνσταντίνου, Ἰωάννης Φωκῆς, Δ. Ξηρόπουλος, Λουκᾶς Στυλιανόπουλος.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Η. Τρυφίδου.

Η. Τρυφίδης, Α. Βασιλειάδης, Στ. Ουρέσβιτι, Μ. Κελλίφρων.

Ἐν Ριοσιβίῳ.

Ἄθ. Ἀλούσης 25.

Ἐν Κυθωνίαις.

Ἄθ. Πικραδιόπουλος 25.

Ἐν Κίῳ.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Σωφώδη Ἀγγουστίνου.

† Ὁ Νικαῖος Ἰερώνυμος, Κ. Α. Πινατζής, Σπύρος Καβουρδής, Γ. Σκαραβίτσας, Χ. Πάρος, Π. Λιχάκης, Α. Καβουρδής, Κ. Ἀ-

ποστολίδης, Α. Δεληφώτης, Ν. Καγιαλίδης, Π. Λύγουστινος, Γ. Δημητριάδης, Ι. Σπινάρης, Γ. Καραμύλης, Α. Λύγουστόπουλος, Σύλλογος Κικινῶν, Κ. Γιαθασσόγλου, Σ. Βαλασιάδης, Ἀναστάσιος Π. Φυτιάκης, Π. Γιαθασσόγλου, Β. Ἀραβογίου, Κ. Πανάτζης, Μ. Βαϊκούσης, Π. Βαριδής, Σ. Λύγουστινος.

Ἐν Ἀϊδονάτ.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ Πατριωτάτου Ἱεροθέου Ἀιθουλίτου.

† Ὁ Πατριάρχης Ἱερὸθεός, Γ. Καραφύλλης, Ἄλ. Εκθοῦλης, Ἰωάν. Μπαρμπάσι, Χρ. Πικρῆς, Κ. Ρέγγας, Κ. Πλαχοῦρης, Χρ. Οἰκονόμου, Στ. Βασιλείου, Γ. Λιχάρης, Ἰωάν. Γεωργιάδης, Δημ. Κυριαζίδης.

Ἐν Ἀθήναις.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Ἐλ. Πλοῖμου.

Ἐλ. Πλοῖμος, Ι. Μιχαηλοῦλης, Γρ. Κιτάκης, Α. Ἀγγελίδης.

Ἐν Βάλιᾳ.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Ν. Εὐελπίδου.

Ν. Εὐελπίδης, Δημ. Σταυρόπουλος, Ἀπ. Ἀποστολίδης, Κ. Κοτρίδης, Ὁλ. Κανελλόπουλος, Κ. Τσαλιβούτσας, Πάτρ. Ἀντωνιάδης.

Εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Δημ. Σαβδαίου.

Ἀλεξάνδρ. Σαβδαίου, Μορῆς Σαβδαίου, Γ. Ράλλης, Π. Νικολαΐδης, Μιλ. Ἀλιπράντης, Γ. Νιστάρης, Δ. Πετριδής, Κ. Ρουμπάνης, Σ. Καρακίσης, Θ. Φωκῆς, Γ. Γεωργιάδης, Β. Γουναρόπουλος, Εὐθ. Ἀδάμ.

Ἐν Βατούμ.

Εἰσὲν χρόνιό τοῦ κ. Ν. Νικηφορίδου.

Ν. Νικηφορίδης, Μ. Μιταλλίδης, Ἰερὰς Κ. Τσαντέκωφ, Ἑλιζα
Εὐφραιμίδου, Ἰερὰς Μ. Μάνος, Γ. Κ. Εὐφραιμίδης, Ἰωάν. Ακγηνό-
πουλος, Χ. Σπανάκης, Π. Τσιροζίδης, Ἰωάν. Καππίδης, Σ. Πο-
πόφ, Ἰταλὸς Στεφανέλλης, Π. Σιμιώνωφ, Π. Χατζόπουλος, Κ.
Βατσάνας, Μ. Μανουηλίδης, Μ. Ράγκος, Μ. Κυπριώτης, Γ. Παπ-
παδόπουλος, Π. Καραφουλίδης, Λ. Κανδύλης, Μ. Μεγαηλίδης, Α.
Ἐλευθεριάδης, Ἀ. Δημητριάδης.

Δ. ΒΟΥΓΙΑΔΖΗΣ & Ι. ΡΑΦΑΗΛΙΔΗΣ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΔΙΑΦΕΡΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ

ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ

ΜΕΣΙΤΕΙΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

Γραφεία: Γαλατᾶ Γαλλικῆ Στάλα

(Cité française) Ἄρ. 59.

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: BOVIADJIS Conf/le.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ

Ἰδρυθὲν τῷ 1883

Γαλατᾶ ὁδὸς Πιλοῦρ Ἄριθ. 12

(Ἀπέναντι τοῦ Μεγάλου Τοῦνελ—Χάν).

*Τὸ γνωστότατον καὶ ἀρχαιότατον τυπογραφεῖον
Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ ἀναλαμβάνει ἐκτυπώσεις παντὸς
εἶδους εἰς Ββίλια, Περιοδικά, Ἀγγελιτήρια, Ἐπισκε-
πτήρια, Κατάστιχα δι' ἐμπορικὰ καὶ τραπεζικὰ γρα-
φεῖα κτ.λ. κτ.λ. διακρίνεται διὰ τὴν τιμιότητα, καλαισ-
θησίαν καὶ ταχύτητα.*

ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ίδρυτής

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΦΙΛΙΚΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Έν Γαλατῶ, Λατίφ Χάν, Ἄρ. 7.

Τιμὴ ἐκάστου φυλλαδίου παράδες 60

Διευθύνται

Ι. Α. ΦΙΛΙΚΟΣ & Κ. Τ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έν Κωνσταντινουπόλει. Γρ. 95

Έν τῆς Ἰταλίας. σ. 108

Έν τῆς Ἑσπερίας. Φρ. Χρ. 26

ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΟΝ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗ

Ἄριθ. 22

Γιουκσέκ Καλδιρίμ.

ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΕΙΟΝ
Γ. ΣΗΡΙΩΤΗ

Έναντι Βόν Μαρσέ ἀριθ. 351.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ἀγγλ.λικῆς καὶ γαλλ.λικῆς ὑπὸ νέου
διπλωματούχου, δις τῆς ἐβδομάδος
κατ' οἶκον ἐπὶ προσημῆσι, ἀρτί
δέκα (ἀρ. 10) φράγκων κατὰ μῆνα.

Πληροσοφίαι παρὰ τῷ κ. Μπεκέ, γράπη ἐν Πέσαν,
ἀπέναντι τοῦ Ξενοδοχείου Ἡέρα
Πάλας ἀριθμ. 34.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ—ΝΑΥΑΩΣΕΙΣ—ΜΕΤΑΦΟΡΑΙ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ ΕΝ ΚΗΠΟΛΕΙ

Τῶν Θαλασσίων Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν

«L' AGRIPPINA» τῆς Κολωνίας

•LA BADOISE» τῆς Μάγχαϊμ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

Γαλιτά, Ὁδοὶ Καρμουνσταφά, Γκαβαί χὰν ἀρ. 7-8

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: ANTONIADI ASSUREUR CONS PLE

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΟΣ
«ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ»

Ἐφημερίς μνηστορημάτων, θεατρικὴ καὶ ἐθνικο-
γραφικὴ ἐκδομένη δις τῆς ἑβδομάδος εἰς σχῆμα πε-
ριοδικῶς.

Τὸ «ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ» θὰ πωλῆται παντοῦ.

Οἱ μέχρι τῶν μέσων τοῦ Μαρτίου ἐγγραφόμενοι
ὡς συνδρομηταὶ θὰ λάβωσι ἕλλη τῆρ σιφὰν τῶν ἀπὸ
τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἑλλίου ἐκδόσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ «ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ» θὰ
διατεμηθῆ εἰς ἕλληνας ΔΩΡΕΑΝ.

Ἐγγραφεῖτε ἕλλη συνδρομηταὶ εἰς τὸ

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ἀγοράσατε ἕλλη τὸ

CHEMISERIE
PIERRE LAZARIDES

Έν Γαλατῶ, Πλατεῖα Καρόμοι ἀριθμ. 1

ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ἐπὶ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ, ἐποκάμισα
ἔτοιμα, παντός εἶδους .lira, λαίμοδετα,
περιλαίμια, περικνημίδες, καλίσόν,
ζαριτζέρ, ράβδοι, ἀλεξίβροχα
κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ Η. ΛΕΒΑΝΤΗΣ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ
ΝΑΥΛΩΣΕΙΣ — ΜΕΡΙΤΕΙΛΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ — ΜΕΓΑΦΟΡΑΙ
ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΗΣΙΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Γαλατῶ, Ὁδὸς Χαλῆλ Ηασῶ, Σενανίη γὰν ἀρ. 1

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: LEVANTIS CONS/PLE

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

"ΤΟ ΔΑΥΡΙΟΝ,"

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΑΝΙΦΑΝΤΗ

Γαλατῶ. — Ὅπισθεν τῆς Ἀρμενικῆς
ἐκκλησίας.

Δούλικον, Μαστίχαν πάσης ποιότητος, Οἶνον ἐκ-
λεκτὸν πάσης προελεύσεως.

Ποτὰ ἀρίστης εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς.

Κακάο, Σαρτζέλ, Κιρασό, Ἀγιέρ, Μπαράνα κ.τ.λ.

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

ΜΠΕΚΕΣ

ΡΑΠΤΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

* ΤΗΣ ΚΟΙΤΙΚΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ *

Π Ε Ρ Α Ν

— άρ. 34 Έναντι του «Πύργου Παλάς» άρ. 34—

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

BÉKÈS & CIE

FOURNITURES COMPLÈTES

POUR

La Photographie

L'Optique

L'Électricité

SIRKEDJI

Hamidié Djattessi, No 7

STAMBOUL

CONSTANTINOPLE

Καγ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει . . .	Γε. ἀγγ. 7
Ἐν ταῖς Ἐπιτομίαις	8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φα. 70. 2

